

Em Là Để Yêu Thương

Contents

Em Là Để Yêu Thương	1
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	4
3. – Chương 3	7
4. – Chương 4	9
5. – Chương 5	13
6. – Chương 6	16
7. – Chương 7	19
8. – Chương 8	22
9. – Chương 9	25
10. – Chương 10	28
11. – Chương 11	32
12. – Chương 12	35
13. – Chương 13	38
14. – Chương 14	41
15. – Chương 15	44
16. – Chương 16	47
17. – Chương 17	51
18. – Chương 18	53
19. – Chương 19	57
20. – Chương 20	60
21. – Chương 21	64
22. – Chương 22	67
23. – Chương 23	70
24. – Chương 24	73

Em Là Để Yêu Thương

Giới thiệu

Nam Phong: Là 1 diễn viên trẻ triển vọng với ngoại hình bắt mắt. Dù chỉ mới là học sinh cấp 3 như

1. – Chương 1

Chương 1: Chạm mặt thần tượng.

- A, xin lỗi. Tôi không cố ý!-Thần tượng của tôi đã chạm vào vai tôi và còn xin lỗi nữa. Tôi đang tỉnh hay đang mơ đây?

.....

- Chị có đi học không đây? Hôm nay đến lượt chị chở em đó!- Thăng em tôi đứng dưới nhà gọi chong chong lên. Tôi đã bật báo thức từ lúc 5 giờ nhưng mở mắt ra thì tôi lại tắt... và ngủ tiếp. Với tôi, mọi thứ đều không quá trễ. Tôi nói vọng xuống, đôi mắt vẫn nhắm tịt:

- Em đi trước đi, chị đi xe buýt!

- Bây giờ chị định trốn nữa hả?- Thăng nhóc đó quát tháo. Tôi quả thật không sung sướng gì khi làm bà chị của 1 thằng hot boy khó tính.- Em nghe nói Nam Phong hôm nay đến trường.

Tôi xuất hiện chính chu bên cạnh thằng nhóc chỉ sau 30s. Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội gặp mặt thần tượng lần này được. Nó đáng giá ngàn vàng. Thăng em tôi dắt xe ra sân nhà rồi ra hiệu tôi leo lên yên trước. Tôi nhìn nó chép miệng:

- Mấy giờ rồi?

- 6g30.- Nó đưa tay nhìn đồng hồ.

- Vậy à? Vậy chị xe buýt nếu như em không chở. Chị chỉ vồn vện 42kg phải chở 1 thằng cao 1m80 nặng 70kg à? Mơ đi!

- Nè, sao lần nào đến lượt chị chở chị lại đòi đi xe buýt thế?

- Làm chị, có quyền!- Tôi chưng hửng xách cặp đi te te.

- Vâng, mời bà nội lên yên sau. Không thì ba mẹ lại nói tôi bắt nạt chị.- Nó khoanh tay trước ngực. Phải vậy thôi, làm chị thì phải đòi quyền mới được, ai bảo tôi với nó song sinh 1 đứa hot boy 1 đứa lại hot dog chứ?

Tôi leo lên yên sau, thằng nhóc hì hục đạp. Tôi tranh thủ xem tin tức qua chiếc điện thoại cảm ứng của mình. Nhà tôi không thuộc dạng giàu xuất chúng, cũng không thuộc loại túp lều tranh 2 quả tim vàng, có thể, điện thoại của tôi... bình thường thôi.

Trang chủ Zingnews hôm nay lại là anh ấy, Nam Phong. Tôi kể sơ lược cho các bạn nghe về anh ấy như thế này. Anh học lớp 12, cùng trường với tôi. Tần suất xuất hiện trên đài truyền hình, báo chí hoàn toàn tỉ lệ nghịch với tần suất xuất hiện trên trường lớp. Ai ai cũng biết lý do rồi, cũng do lịch trình dày đặc thôi. Anh rất rất rất thâm thiện. Tôi đã trông thấy anh nhìn tôi cười 1 cái. (Đứng từ trên lớp, tức tầng 3 của trường nhìn xuống sân cười với hàng ngàn fan girl đứng há hốc mồm nhìn thiên thần ở tầng 3). Anh hoàn mỹ không chỗ nào chê được hết. Anh rất đẹp trai. Tất nhiên chứ nhỉ? Khuôn mặt anh hơi thon, nam mà cằm trái xoan chuẩn hơn cả nữ. Cặp mắt đa tình khỏi nói, mắt rất to, mi còn dày và xoăn nữa. Chân mày đậm. Nước da không trắng như Ngọc Trinh nhưng cũng có thể nói là trắng mạnh khỏe kiểu vàng vàng của con trai. Tôi chết đứ đừ thì show truyền hình thực tế đầu tiên anh xuất hiện trên màn ảnh nhỏ. Anh đã đưa con mắt chết người vào ống kính máy quay mà nhìn xuyên màn ảnh qua tôi:

- Ai cũng có thể làm diễn viên. Đầu riêng gì tôi chứ!

Nhưng khuôn mặt anh vẫn có cái gì đó lạnh lạnh, tôi cảm thấy như cái thân thiện chỉ là vỏ bọc ngoài che giấu con người bên trong anh. Tôi nhìn bằng tin lại thở dài... anh lại bị dính scandal tình cảm với bạn diễn nữa rồi. Lại những tin tức nham nhảm nữa đây. Lại với cô gái tên Nhi đó... Tôi chẳng tha thiết gì loại con gái giả tạo, chảnh chọe, kiêu kỳ đó. Cô ta cũng chung trường và... chung lớp tôi. Bật mí nhé, trường của tôi là trường đào tạo diễn viên từ khi còn cấp 3. Tôi chẳng thể vào trường này đâu, cũng nhờ thằng em trai tài

hoa lại còn là mỹ nam trong mỹ nam. Nó xin cho tôi diễn 1 vai nhỏ cho hiệu trưởng xem thử. Ma xui quỷ khiến, tôi diễn xuất quỷ nhập thần nên được nhận.

Tôi cứ như con vịt xấu xí lọt thỏm giữa bầy thiên nga. Con vịt bầu luôn ấy chứ. Tôi khá nhát nhòa nên chẳng ai biết đến cái tên... Thiên Ân. Tôi cũng chẳng có đam mê gì với ngành diễn viên từ khi có Nam Phong. Anh là vị thần của cuộc đời tôi.

*Lấy tạm hình kiếm mãi chẳng ra ai. :(

Tôi leo xuống xe, để thằng em dắt vào nhà xe. Đột nhiên lưng tôi có cú va chạm nào đó. Tôi quay người lại định cúi đầu xin lỗi thì người đó đã cúi đầu trước. Tôi mở to mắt ngạc nhiên, là Nam Phong. Ồi mẹ ơi, vả toát miệng xem con có đau không đi!!!

- A, xin lỗi. Tôi không cố ý!-Thần tượng của tôi đã chạm vào vai tôi và còn xin lỗi nữa. Tôi đang tỉnh hay đang mơ đây? Đây ngơ ngơ lắc đầu không sao. Anh ấy cười 1 cái rồi đi tiếp vào trong sân trường.

Thằng em tôi trở ra nhìn thấy tôi bị hút mắt hồn thì vỗ 1 cái:

- Khùng à? Đi vào lớp.

- Chị đang felling cho hết cảm giác tuyệt vời ông mặt trời.

- Vậy fell đi, em vào trước.- Thằng em tôi quay gót đi, tôi cũng lẻo đẻo theo nhưng hồn vía thì cứ ở phương nao.

.....

- Bẩn thật!- Hấn phúi phúi tay. Con nhỏ ban nãy vừa xấu xí vừa chẳng giống ai, xuống xe đạp mà cứ ngã lưng về sau. Chẳng phải vì hình tượng thì hấn đã xơi tái nhỏ đó rồi, ở đó mà xin lỗi với cười.

Hấn đi lên sân thượng. 1 người con trai chặn hấn lại:

- Hôm nay giải quyết tiếp chuyện cũ chứ?

- Được. Giữ hình tượng!- Hấn cười rồi tiến thẳng lên sân thượng, người con trai kia cũng đi theo.

Hấn quay đầu lại dẫm thẳng 1 cú vào mặt người đó. Người đó tránh nhưng không kịp. Tên đó liền đập thẳng vào bụng hấn 1 cái. Hấn có né nhưng áo đã dính vết giày. Hấn và tên đó có lẽ là người quen thân nhưng tại sao lại như thế? Hấn lại có thể lén lút đánh nhau như thế sao?

Thiên Ân đột ngột đẩy cửa sân thượng lên. Người con trai kia nghe tiếng động thì nhanh chóng nấp sau bức tường. Nam Phong cởi áo ra. Con nhỏ đi lên thấy cảnh tượng này thì trở mắt như con cá mất lồi. Khác hẳn với những người khác nhỉ? Con gái ít nhất cũng phải che mắt lảng lạng quay đi chứ. Có vẻ, hấn không mặc áo vào thì nó sẽ đứng nhìn tiếp! ==”

Hấn đang bực dọc, thấy con nhỏ ban nãy thì phang luôn chẳng cần hình tượng:

- Cô, đừng nhìn tôi nữa. Tôi sẽ moi mắt cô ra đó!

Trạng thái con nhỏ đang lằng lằng trên mây thì bị đập 1 đập xuống trần thế. Con nhỏ há hốc mồm chưa đón nhận được hiện tại thì hấn nói tiếp, về mặt hả hê:

- Sao? Ngạc nhiên à? Tôi không có thân thiện như cô nghĩ đâu. Tôi thật sự rất ghét ai đụng chạm vào tôi. Cô là sao chối à?

- A...nh...- Nó nhăn nhó đến khốn khổ. Rồi 1 suy nghĩ lóe lên trong đầu nó. Nó cười:

- Anh đang tập vai diễn đúng không? Em nghe nói anh đang chuẩn bị hóa thân thành 1 bad boy mà.

Các cơ mặt của hấn đang tụ lại 1 chỗ thì nhau co giật. Hấn gật đầu cười cười cho qua. Phải thoát khỏi con nhỏ này. Hấn lấy chiếc áo khoác trong ba lô ra khoác vào người. Hấn rất ghét những sự dơ bẩn, giống vết giày ở trên cái áo của hấn vậy.

.....

Tôi khê lắc đầu, tôi chỉ mong đúng như tôi nghĩ, tôi không thể nào chịu cú sốc thần tượng của mình đáng ghét vậy được. Tôi cũng quay đầu đi xuống sân thượng.

2. – Chương 2

Chương 2: Gặp mặt hy hữu...

Tôi nhăn mặt:

- Anh bị sao thế? Có cần đi bệnh viện không?

.....

- Nghe nói cậu sắp đóng bộ phim mới với Nam Phong hả?- 1 cô bạn trong lớp tôi hỏi “diễn viên Thảo Nhi”.

- Ủ. Dự án nào chẳng tôi và anh ấy.- Câu trả lời hách dịch đến đáng ghét nhưng tôi thuộc tuýt người không quan tâm chuyện đời nên chỉ ngồi cạnh thằng em mình trong xó phòng của cả lớp mà chẳng ai biết đến sự tồn tại. Tôi thật sự có nhiều bức xúc trong lòng nhưng chẳng khi nào dám nói ra vì toàn là về cô diễn viên kia. Tôi đã thấy cô ta bắt nạt, đánh người, chửi bậy... blah blah... sao toàn tôi chứng kiến không vậy? Tôi lại là 1 diễn viên quần chúng chứ không phải nhà báo. Nếu là nhà báo thì ngày nào tôi cũng tung scandal dìm cô ta cho hết ngôi lên.

Thằng em tôi, mặt xinh như hoa, cũng xuất hiện trên khá nhiều phim truyền hình nhưng toàn đóng vai thứ. Biết sao được khi đóng chung với Nam Phong, 1 nam chính xuất sắc và hoàn hảo đến từng milimet. Tôi liếc nhìn sắp kịch bản nó đang đọc rồi thầm nghĩ nếu mình được nhận vai nữ chính thì sao nhỉ? Nhưng... nữ chính không ai xấu đến lạ như tôi dù môi tôi vừa nhỏ vừa đỏ, mũi cũng cao, mặt trái xoan nhưng khổ nổi kết hợp lại phản tác dụng. T^T

Tôi cũng đã có mối tình vất vả, mọi người thường gọi nó là... Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Anh ấy nhan sắc cũng tầm cỡ tôi. Tôi lúc trước cũng ngây ngô biết yêu là cái quái gì đâu! Anh ta rất ga lăng, chúng tôi quen nhau trên mạng và tiếp tục đến 2 tháng thì anh ta... đã bỏ tôi. Cũng phải thôi, từ 1 chàng trai xấu xí, lột xác thành 1 chàng cao to vạm vỡ đẹp trai thì ai lại yêu mền con vịt như tôi. Tôi cũng không lấy làm lạ nhưng anh ấy rất kỳ hoặc, trước khi chia tay đã đề nghị tôi tháo mắt kính và đeo kính áp tròng. Tôi chẳng biết vì lý do gì nhưng khi thằng em tôi biết chuyện, đó đã đánh anh ta như tử và hăm he dùng lợi dụng tôi. Tôi có cái gì để lợi dụng nhỉ? Liên quan tới chiếc kính này sao?

Tôi càng nghĩ càng lạ nên cởi cái mắt kính đang đeo ra. Do cận gần 5 độ nên tôi gà mờ phải nhú mắt ti hí lại. Thuận Bảo quay sang nhìn tôi, ánh mắt giận dữ quát:

- Chị đeo kính vào ngay!

Tôi ngoan ngoãn nghe theo rồi phụng phịu:

- Sao mỗi lần chị cởi kính là chú em hét toáng lên thế? Có gì sao?

- Chị không hiểu đâu!- Thấy nó có vẻ không vui nên tôi cũng không dám hỏi nhiều. Nó lại quay sang tôi:

- Đôi mắt của chị, nhất định không được để ai nhìn thấy như tên Kiên kia.

- Biết rồi, đôi mắt của chị giống đôi mắt của em kia mà!- Tôi hất hàm.

- Rất khác.- Nó chỉ khê nói như thế rồi chú tâm vào kịch bản.

.....

Tôi mệt mỏi lê bước về nhà, tôi vừa làm thêm xong. Khác với những sinh viên của trường đều làm diễn viên thì tôi phải làm phục vụ quán ăn để kiếm tiền. Tôi là tôi, tôi không nên so sánh với người khác. Tôi mua 1 phần cháo trắng trứng vịt muối cho Thuận Bảo. Thằng em tôi chắc vừa từ phim trường về và chẳng có gì để bụng. Thật ra thì trong nhà lúc nào cũng có mì gói nhưng nó rất nóng nên Bảo ít dùng tới, toàn tôi ăn.

Tôi vừa đi vào hẻm vừa nhìn ánh trăng trên trời, đêm nay trăng tròn và sáng quá, có ai sẽ biến thành người sói không nhỉ? Tôi cười khì khì, làm gì có. Đột nhiên tôi nghe tiếng hơi thở phì phò 1 cách khó nhọc. Tôi

cầm đèn pin rọi quanh. Có người đang ngồi cạnh bức tường hẻm, có vẻ vừa đánh nhau. Tôi định bụng đi qua, quan tâm chỉ cái thể loại giang hồ như thế này. Nhưng tôi lại cảm thấy có lỗi, nhờ sáng mai ra có xác chết trước nhà thì tôi thối rồi. Tôi lại lay vai anh ta:

- Anh gì đó ơi!

- Sa...o?- Âm thanh phát qua kẽ răng 1 cách nhọc nhằn.

Tôi nhăn mặt:

- Anh bị sao thế? Có cần đi bệnh viện không?

- Không... được... Cho...tôi...vào... nhà... đi!

Tôi nhăn mặt, có khi nào là lừa đảo không? Tôi rọi đèn pin vào người anh ta. Tôi trợn mắt, Nam Phong? Không cần nghĩ nhiều, tôi vác anh ta lên vai rồi đi nhanh nhất có thể nhưng... anh ta nặng quá... Tôi phải vất vả lắm mới tha anh tới trước cửa nhà.

- Bảo ơi! Xuống tiếp chị đi... mệt quá!- Tôi thở dốc, đưa anh ngồi tựa lưng mình. Thằng em tôi đi ra, ánh mắt hơi ngạc nhiên nhưng rồi vẫn khiêng vào không nói tiếng nào. Tôi chạy đi lấy hộp sơ cứu, vì Thuận Bảo thường xuyên phải tự đóng những cảnh đánh nhau hay rượt đuổi trên đường phố mà không cần đến cascader nên tôi phải chuẩn bị những thứ này. Thuận Bảo đi đổ cháo ra tô, cầm muỗng định ăn thì tôi ngăn lại:

- Em đi mua thuốc giảm đau, hạ sốt giúp chị. Có thể tối nay anh ta sẽ sốt. Tệ nhất mua cháo luôn đi, tô cháo này để anh ấy ăn trước khi uống thuốc cho đỡ xót ruột.

- Giờ này ai bán cháo nữa mà mua?- Thằng nhóc vùng vằng lôi chiếc xe đạp trong nhà rồi chạ ra đường. Nó là vậy, luôn lằm lằm lì lì nhưng rất nghe lời tôi.

Tôi dùng khăn bông lau những vết máu còn dính cát trên mặt anh. Anh khẽ rên ư ư trong cổ họng, chắc có lẽ là đau lắm. Làm ngôi sao nổi tiếng cũng khổ, khi đau bệnh chẳng dám đến thẳng bệnh viện. Tôi vui vì mình là người bình thường. Ngay cả khi đau, anh vẫn toát lên vẻ đẹp lạ thường, vẻ đẹp này làm tim tôi rung liên hồi. Gặp anh không khó, nhưng cái khó là không thể chạm vào anh như lúc này. Quần áo anh hình như có vết chém do dao khá lớn, tôi không dám nhìn trực tiếp vào khoảng lưng loang lổ máu này. Tôi khẽ gọi anh dậy:

- Nam Phong, anh ăn ít cháo đi. Chút nữa em em về sẽ thay quần áo cho anh!

- Tôi...không...ăn...- Mắt anh khép hờ, giọng nói ma mị lúc nào giờ trở nên nặng nề và khó nhọc. Tuy vậy, nếu anh không ăn, có thể sẽ sock thuốc. Tôi đỡ anh ngồi dậy, anh hất tay bắt cần nhưng tôi vẫn kiên quyết bắt anh ăn cháo. Tôi cầm tô cháo thổi nguội. Anh khẽ hé mắt nhìn tôi:

- Dở...hơi...

- Thì em đỡ hơi đó. Anh ăn đi!- Tôi chìa cái muỗng ra trước mặt anh, lúc này anh mới há miệng 1 chút, tuy vậy, tôi vui mừng muốn khóc. Tôi hỏi:

- Anh bị sao thế?

- Giờ...tôi...không...thể...trả...lời...vì...rất...khó...thở...- Anh thở mạnh ra như con cá đang thoi thóp mắc cạn. Tốt nhất sáng mai hãy nói. Anh ăn được khoảng 5 muỗng thì tôi không ăn nữa. Thôi kệ, có gì vẫn bụng là được rồi.

Thuận Bảo quăng cho tôi gói thuốc rồi đi thẳng vào trong. Tôi nói vọng vào:

- Em thay quần áo cho Phong giúp chị. Chị đi nấu mì gói cho!

- Chị tự mà làm!- Nó cầm chai nước đưa lên miệng, mắt nhìn tôi khó chịu.

- Chị tự làm thật ư? Tốt quá!- Mắt tôi sáng rõ lên. Thằng em đứng trên hình tôi rồi lại hất tôi sang 1 bên:

- Đi vào phòng lấy áo sơ mi cùng quần soóc của em ra. Soóc thun nhé!

- OK. Mà em cởi áo Phong ra đi. Chị xử lý vết thương.

Bảo nó cúi xuống tháo áo sơ mi trắng đã dính be bết máu của Phong ra. Tôi lau sạch vết máu, chăm chú nhìn vào vết chém. Nó không quá sâu, cũng không ra quá nhiều máu. Tôi nhìn lên sau gáy anh ấy, có 1 hình xăm mặt trời thì phải. Tôi đã nhìn thấy nó ở đâu đó rồi. Tôi hỏi Bảo:

- Hình xăm này chúng ta thấy ở đâu rồi đúng không?

Ánh mắt Thuận Bảo khẽ liếc nhìn rồi dừng lại khoảng 5 giây. Ánh mắt nó bắt đầu có gì lạ, hình như đang che giấu cảm xúc. Nó nói giọng bình tĩnh:

- Giống như tattoo thôi! Bình thường...

- Vậy sao?- Tôi băng lại vết thương rồi đi vào phòng Bảo lấy bộ đồ ra. Tôi rót ly nước, lấy thuốc để cạnh anh rồi đi nấu mì. Sau khi xong xuôi tất cả, tôi lay nhẹ anh:

- Anh uống thuốc đi!- Tôi đưa tay lấy những viên thuốc ban nãy đưa cho anh. Anh khó nhọc ngồi dậy uống, tôi chắc chắn là nuốt không trôi nhưng đành vậy. Đã hơn 12 giờ khuya, mai là chủ nhật, không phải đi học nhưng Bảo thì phải đến phim trường nên tôi bảo nó ngủ sớm. Trước khi ngủ, nó dùng ánh mắt dạn dò tôi :” Không được ngủ chung giường với hân!”

Nam Phong đã được Thuận Bảo đưa vào phòng thay vì nằm trên ghế sofa như ban đầu. Tôi ngắm nhìn khuôn mặt anh thật kĩ quả thật rất đẹp. Nếu tôi được hôn lên khuôn mặt này thì cảm giác sẽ ra sao nhỉ? Tôi vô thức kê sát môi mình vào má anh chạm nhẹ. Anh đang ngủ say nên chẳng hay biết. Tôi chẳng biết rõ, từ lúc nào lòng ngưỡng mộ lại trở thành tình yêu thế này. Tôi ước gì đêm nay không phải là mơ. Khoảng 1 giờ thì anh rịn ra mồ hôi rất nhiều, quả thật như tôi dự đoán, anh sốt. Đã chuẩn bị sẵn nên tôi đi xuống bếp nấu nước ấm lấy khăn chườm lên trán. Được 1 lúc nhiệt độ giảm thì tôi gọi anh dậy uống thuốc. Anh như người say chẳng biết gì, vừa chạm lưng vào giường lại ngủ ngay.

Tôi cởi mắt kính ra vươn vai 1 cái. Tôi chờ cơn sốt của anh đã hạ ngồi ngủ thiếp đi cạnh anh.

.....

Cơn đau tối qua làm đầu hân đau như búa bổ. Hân lơ mơ tỉnh giấc, đây là căn nhà nhỏ, anh khẽ cựa người thì đụng trúng 1 cái gì đó. Ân cũng từ từ tỉnh giấc. Anh yên lặng theo dõi động tĩnh. Cô gái này dụi mắt rất rất rất lâu. Cô nói bằng giọng của người nửa tỉnh nửa mơ:

- Anh thấy trong người thế nào rồi?

Cô ta mở hân mắt nhìn anh. Anh nhìn cô ấy có chút thẫn thờ và ngây dại. Đôi mắt này, anh đã từng thấy ở đâu đó, hình như rất lâu rồi. Đôi mắt to tròn, hàng mi đen rậm và cong vút. Chân mày cũng đặc biệt dày và đậm. Đôi mắt rất có hồn. Anh đứng hình 1 lúc lâu. Thuận Bảo vừa lúc đó đẩy cửa đi vào, trong lòng đột nhiên nóng nảy:

- Chị đeo kính vào nhanh!

Cô ta dùng tay tìm kiếm cái gì đó rồi giơ tay đeo lên mắt. Là chiếc kính cận. Anh nhìn cô, con nhỏ sao chói? Bao nhiêu tâm tư lắng đọng lúc này đã tan biến. Anh xoay đầu nhìn Bảo đang tức giận đùng đùng. Ân lơ mơ, giọng vẫn ngái ngủ:

- Bảo à, đừng hét to quá!

- Chào. Nam thứ muôn thuở của tôi!- Câu chào thoát ra từ miệng của Phong khiến 2 anh em họ Trịnh bất ngờ. Nó thật đanh thép và chói tai. Bảo nhếch mép:

- Chào. Nam chính muôn thuở của những đứa con gái! Không phải của tôi.

- Cảm ơn đã cho ở nhờ.- Phong cười cợt nhả.

- Anh có thể đi!- Bảo không luyện tiếc nhìn.

- Cậu có tính dùng việc này...

- Làm scandal?- Cậu khoanh tay nhếch mép.- Tôi không cần tiến đến mức đó...

- Tiền của vai nam thứ cũng chỉ thua tôi 1 ít sao có vẻ nhà cậu tôi tàn thế kia?

- Đâu có, tiền của Bảo đều được tích góp 1 cách cẩn thận đó anh!- Thiên Ân tự hào nói.
- Không phải chuyện của anh! Tôi lên phim trường, anh không có vai hôm nay sao mà có ý định nằm lại đây vậy?- Bảo nhìn thẳng vào mắt hắn.
- Có, nhiều hơn cậu. Nhưng có vẻ, tôi không đóng được trong hoàn cảnh này. Đành nương nhờ ở đây vài ngày!- Hắn nhếch mép.
- Thật sao? Tuyệt quá!-Thiên Ân hét toáng lên vui mừng.
- Cô thích là được rồi.- Hắn ngênh mặt nhìn Bảo. Cậu không nói được gì nên quay đầu đi ra khỏi đó.

3. – Chương 3

Chương 3: Yêu dấu theo gió bay...

- Đủ rồi, tôi chịu đựng anh đủ rồi nha!- Tôi chống nạnh đứng lên nhìn hắn ta. Hắn nhếch mép khinh khỉnh:
- Sao?

.....

Thuận Bảo hừ lạnh 1 tiếng rồi tôi nghe tiếng xe đạp va vào tường không thương tiếc. Phong ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ:

- Vẫn di chuyển bằng đạp, tưng quẩn nhỉ? Tôi có nên tin các người là sẽ không tung scandal ” Nam Phong bị truy sát” tối qua chứ?
- Anh bị truy sát?- Tôi tròn mắt hỏi.
- Không, vết chém này tôi tự chém cho nó đẹp vậy mà!- Phong đưa ánh mắt khó chịu nhìn tôi, tôi biết chắc hắn, câu hỏi vừa rồi của mình thừa thãi. Nhưng phong cách ứng xử từ này đến giờ của anh làm cho tôi bức xúc, chắc có lẽ là do anh bị sốt. Tôi khẽ thở dài:
- Anh ăn cháo nhé!
- Có bia hay rượu không?- Anh liếc mắt nhìn tôi.
- Không! Ăn cháo đi!- Có lẽ tối qua ngủ không đủ giấc nên bây giờ tôi thấy hơi mệt. Đáp lại qua loa rồi vào bếp nấu cháo trắng, ít nhất cũng phải ăn mấy loại lỏng lẻo này để sạch bụng 1 chút.
- Cô ăn đi! Nhà có ti vi không?

- Có, ngoài trước, chỗ ghế sofa tối anh nằm đó!- Tôi quay đầu không thèm nhìn mà trả lời. Cách ăn nói của anh khác xa hoàn toàn những gì tôi nghe được hay nhìn thấy được trên ti vi. Sốt là căn bệnh quái ác ăn đứt dây thần kinh não của người. *chắc đứt, cô này hay!*

Anh đứng dậy đi ra ngoài trước. Tôi nghe tiếng rên khe khẽ phát ra từ miệng anh, có lẽ vết thương còn đau. Ăn cháo xong tôi sẽ thay băng cho anh. Tôi nghe tiếng ti vi, ít ra cũng phải vậy, anh tươi tỉnh hơn đôi chút. Tôi chiêm cho anh 1 cái trứng, như vậy chắc sẽ đỡ ngứa hơn.

- * Đùng* Tôi nghe tiếng gì đó va chạm rất mạnh rồi tiếng vỡ của kính.

- F*ck, con hồ ly tinh này đang công khai cái quái chó gì thế?- Tôi nghe rõ tiếng chửi thề của anh. Mặt tôi mếu máo đến phát tội. Chiếc ti vi cũ đã ngả màu của tôi giờ bị anh cho 1 phát remote vào vỡ tan tành mặt kính, xe tiếng xoẹt xoẹt của điện phát ra. Anh nhìn tôi lạnh lùng:

- Đưa điện thoại!

Tôi móc chiếc điện thoại trong túi mình, mở mã khóa bảo vệ rồi đưa cho anh. Anh nhìn màn hình rồi nhếch mép nhìn tôi:

- Hâm mộ tôi nhỉ? Màn hình nền cơ đấy!

Tôi đỏ mặt cúi đầu xuống, cơ mà, chiếc ti vi vẫn đang xoẹt xoẹt tức giận. Tôi chạy đi cúp cầu giao điện rồi mới tắt. Anh áp điện thoại lên tai, đầu dây bên kia có tiếng trả lời, giọng anh nghiêm túc:

- Tôi Trương Nam Phong đây. Giám đốc già à, ông hãy giải quyết con nhỏ Thảo Nhi đi, trước khi tôi quay trở lại làm việc. Tôi vừa bị truy sát. Nên tốt nhất trong thời gian tôi im ắng thì đừng để bất cứ scandal nào ảnh hưởng đến tôi. Cái quái gì mà công khai tình cảm? Tôi yêu mến cô ta bao giờ? Tốt nhất nên chấm dứt hợp đồng với cô ta và tôi không muốn đóng dự án mới chung với cô ta!

Anh tắt máy, quăng chiếc điện thoại lên bàn 1 cách không thương tiếc. Tôi đau xót cầm chiếc điện thoại cho vào túi rồi đi vào bếp tiếp tục. Cơ bức xúc của tôi dâng lên hơn 1 chút, nhưng tôi dặn lòng:” Anh ta đang tức giận và anh ta ghét Thảo Nhi!”

- Có điều hòa không?- Anh nói vọng vào. Tôi 1 lần nữa trở ra, lấy theo cây quạt máy bật vào người anh:

- Chỉ có quạt!- Rồi lại trở vào. Tôi đang mệt trong người mà còn phải phục vụ anh như con ỏ, thật là quá quắt lắm rồi.

Tôi bưng tô cháo đặt trước mặt anh cùng đĩa trứng chiên. Anh nhìn tôi kì quặc. Tôi cũng chẳng thèm đếm xỉa nữa mà đi lên phòng mình lấy vài quyển vở ra học bài. Anh vẫn ăn như tối qua, có lẽ anh hơi khó khăn trong cách ăn nói. Tôi tự an ủi mình như thế. Anh ăn xong, tôi đem hộp sơ cứu đến. Lúc này, cơn giận trong tôi đã nguôi bớt phần nào.

- Anh cởi áo ra, em thay băng cho!- Tôi nhỏ nhẹ.

- Không cần!- Anh gạt phăng tôi ra. Tôi lồm cồm ngồi dậy nhìn anh:

- Đừng cố chấp nữa!

- Cô đừng chạm vào tôi. Tôi ghét dơ bẩn lắm.

Lúc này thì tôi ức đến muốn khóc, quả thật không chịu đựng được nữa. Tôi bỏ đi không thèm nhìn anh ta nữa. Thần tượng, thần tượng...

Đã 9 giờ sáng, hôm nay tôi phải đi thăm ba mẹ. Tôi mở tủ quần áo của Bảo ra, lấy cho anh 1 bộ đồ rồi cầm thẻ tín dụng đi ra. Tôi nhìn anh đang nằm dài trên ghế sofa nói:

- Anh tắm rồi thay bộ đồ này đi! Em phải đi thăm ba mẹ.

- Ba mẹ cô ở đâu mà thăm?

Tim tôi nghe câu hỏi này thì ghen lại. Tôi luôn mặc cảm về điều này. Tôi không trả lời mà đi thẳng ra cửa. Anh ta 1 lần nữa hỏi 1 câu quái lạ:

- Cô giống ba hay giống mẹ?

- Giống mẹ! Thì sao?- Tôi quay đầu lại.

- Cô cởi mắt kính ra cho tôi xem lần nữa được không?- Anh ta nói.

Tôi cởi mắt kính ra, mắt tôi hí mình không quen. Tôi nhanh chóng đeo kính lại. Anh ta suy nghĩ gì đó rồi lắc đầu. Tôi đi ra ngoài, khóa cổng lại.

.....

Lúc tôi trở về cũng đã 10 giờ 30. Do ban sáng anh ăn cháo nên chắc giờ cũng đói rồi. Tôi lấy thuốc ra, hâm nóng cháo lại bưng ra. Anh đang ngủ. Tôi đành đem cháo cho vào nồi, đặt ly nước cạnh những viên thuốc. Thuận Bảo cũng về, nó trông có vẻ mệt mỏi, ngồi phịch xuống sofa đối diện. Tôi ngồi cạnh nó:

- Chị vừa rút 10 triệu cho họ!

- Ba mẹ vẫn khỏe chứ?- Nó xoa xoa 2 thái dương. Tôi thấy vậy giờ tay xoa giúp.

- Vẫn khỏe, 3 tháng nữa thì chúng ta có thể ở bên nhau rồi.- Khóe mắt tôi ươn ướt, tôi nên vui mừng vì điều này. Ba mẹ đã xa 2 anh em chúng tôi 1 quãng thời gian dài.

- Chị cởi mắt kính ra, đi vào phòng với em! Em không muốn giấu chị hoài như vậy!- Nó đứng lên đi vào phòng mình, tôi cũng vậy. Tôi cũng khá tò mò về điều này. Nó lấy 1 cặp kính áp tròng đeo vào mắt tôi, có lẽ nó đã chuẩn bị rất lâu rồi. Tôi đứng nhìn mình trước gương. Khuôn mặt tôi khác xa khi đeo kính. Tôi có 1 đôi mắt rất đẹp, quả thật rất đẹp. Tôi không thể ngờ là mình xinh đẹp hẳn sau khi bỏ kính ra.

- Đêm qua em đã suy nghĩ, chị đeo kính áp tròng luôn đi! Em không muốn ai cũng xem chị là người xấu xí.- Bảo nói, tôi cảm thấy trong chuyện này có trục trặc gì đó, quả thật, tôi không nghĩ như vậy vì nó rất ghét ai nhìn thấy mắt tôi. Tôi chép miệng:

- Nhưng chị vẫn muốn mình xấu xí.- Tôi đưa tay vào mắt lấy kính áp tròng ra. Đơn giản tôi không muốn bon chen. Tôi chu môi 1 cái nhìn mình trong gương khi đeo kính cận, cũng đáng yêu mà! Bảo quay đầu ra cửa phòng, Phong đang đứng dựa vào tường khoanh tay. Thằng em tôi cười:

- Đứng ngoài đã lâu sao còn không lộ diện sớm?

- Lộ diện làm gì? Nực cười!- Phong đi thẳng ra phòng bếp lấy chai nước trên bàn rót ra ly rồi uống. Tôi xua tay:

- Bảo! Mặc kệ anh ta đi. Anh ta càng lúc càng quái gở.

- Tốt nhất chị không nên hâm mộ hay dính líu đến tên này!- Nó hăm he tôi rồi xách ba lô đi ra ngoài, có lẽ là đến công ty hoặc quán cafe nào đó.

.....

Sau khi đã mang ti vi đi sửa, tôi bật ti vi lên xem. Họ đang tuyển chọn vai nữ chính trong phim mới của Phong thay vì là Thảo Nhi, cô ta cũng phải thi tuyển. Họ yêu cầu diễn xuất tốt, khuôn mặt đáng yêu, đặt biệt là diễn xuất qua...mắt. Đột nhiên tôi muốn tham gia để đổi đời. Tôi nhìn Phong đang ngồi trên ghế sofa đối diện:

- Nội dung phim ra sao vậy?

- Cô hỏi làm gì? Định thi à?- Anh ta liếc mắt.

- A... không có... định hỏi vậy thôi mà!- Tôi cười giả lã.

- Không biết lượng sức!

Tôi cố kiềm chế cảm xúc hỏi anh lần nữa:

- Chẳng phải anh nói ai cũng có thể làm diễn viên sao?- Tôi mở to mắt nhìn thần tượng của mình.

- Cô làm ơn tỉnh lại cái đi. Đó là kịch bản chương trình, tôi không nói như vậy cho bị anti hay sao? Nhìn cô đi, mắt bình thường, mũi bình thường, miệng bình thường, có gì đặc sắc mà đòi làm diễn viên.- Anh ta, à không hẳn ta vênh váo. Tôi chỉ còn biết miễn mếu nhìn hắn. Hình tượng 1 perfect man của tôi đã sụp đổ từ đây.

- Tôi nhất định sẽ đậu!- Tôi gật đầu chắc nịch. Hắn nhìn tôi khinh khỉnh.

Tôi sẽ làm hắn sáng mắt ra. Còn bây giờ, lên kế hoạch trả thù trước khi hắn tháo chạy khỏi ngôi nhà này. Hehehe

4. – Chương 4

Chương 4: Kế hoạch trả thù. . .

- Anh đau bụng à? Tôi cũng đau, đợi tôi chút nhé!- Tôi đắc ý ngồi trên toilet cười khoái chí.

.....

Tôi vào bếp nấu vài món ăn Thuận Bảo thích, đầu óc nghĩ vu vơ, có nên cà nhuỷ thuốc sổ cho vào thức ăn hay không? Rất có thể tôi và thằng em sẽ ăn trúng. Thật không thể ngờ, từ 1 crazy fan trở thành 1 anti fan nhanh đến như vậy. Nhưng mọi người thấy đó: hồng hách, chẳng chọc, sai khiến ân nhân như con

ở, chứi bậy, blah blah.... Tái bút: phá hoại tài sản vô giá là chiếc ti vi, làm tổn thương lòng tự trọng mong manh dễ vỡ của đứa con gái. ==” *hơi nhiều*. Tôi quyết định, không mạo hiểm như vậy, 1 mình mi là đủ rồi. Tôi cười nham hiểm hí hí hí.

Tôi dọn cơm ra bàn. Thuận Bảo về dẹp xe đạp vào nhà rồi đi thẳng vào. Thái độ vẫn không có chi là thoải mái đối với vị khách không mời mà đến này. Còn hần, vẫn mặt dày... Khuôn mặt không có gì là lo toan hay buồn phiền nhớ nhà, vẫn ăn nhờ ở đậu với tư cách của Ngọc Hoàng. Hần gấp miếng trứng chiên cho vào miệng nhai nhai cho có lệ, miệng nói nhỏ:

- Nhặt nhèo!

Tôi muốn bốc khói hết sức, đôi đũa cầm trong tay tôi bị bẻ cong. Tôi có nên tung scandal dim chết thanh danh của hần ta không? Câu trả lời hiện lên trong đầu tôi là con số 0 tròn trĩnh, bởi vì sao? Hần đang có 1 hình tượng thiên thần, nếu tôi nói những chuyện này không có chứng cứ thì cũng chẳng ai tin. Bảo người mất lên nhìn hần thì nhận được nụ cười khinh khỉnh. Tôi vỗ vào lưng nó, nhìn bằng ánh mắt:” Để chị!”

Luôn là vậy, anh em song sinh đều có thần giao cách cảm, tôi vẫn thường sử dụng ánh mắt răn đe hay cầu xin với nó mà chẳng ai biết sau lớp kính dày cộm. Nó nhìn tôi có chút khó hiểu nhưng mà lại thôi. Hần nhìn tôi như muốn suy đoán tôi nghĩ chuyện gì nhưng tôi dùng ánh mắt thờ ơ ngay thường gặp:

- Sao ạ?

- Không sao. Đồ sao chổi!- Anh ta thả bát cơm ra.- Đi mua cho tôi mì bò viên đi, ăn mấy này khó nuốt quá!

- Tự đi mà mua.- Bảo đứng dậy bỏ đi vào phòng lấy bộ đồ rồi đi tắm.

- Ăn đỡ đi. Muốn đi thì tự đi đi.- Tôi tỏ thái độ rõ rệt. Hần nhìn tôi nghi ngờ rồi lườm bâu gì trong cổ họng, tôi mong hần mau mau đi chết cho nhẹ cuộc đời. Tôi cảm nhận mình là 1 cô công chúa bị bà mẹ ghẻ hắt hủi, phát tiết, sai này sai nọ. 1 ngày chỉ ăn được bát cơm chan nước mắm, phải làm đủ điều trong khi mẹ dì ghẻ do hần thủ vai thì cơm no áo ấm, mì bò viên. Bò à? Tôi cho hần bỏ luôn. *Viết kịch bản luôn đi cô Ân! ==”*

Ăn xong, tôi đặt 2 viên thuốc trước mặt hần rồi bỏ vào phòng Bảo. Tôi mỉm cười nhìn thẳng em mình:

- Chuẩn bị máy chụp hình, đem dẹp tất cả quần áo thun. Để lại quần áo jeans!

- Định cho hần mặc quần jeans xem hần đau đớn thế nào rồi chụp lại à?

- Không, do quá đau chắc hần không mặc đâu!- Tôi chu môi rồi hắt lên 1 cái tỏ vẻ mưu mô. Tôi ló đầu ra nhìn thấy hần vừa uống 2 viên thuốc đó thì ôm bụng:

- Ai da, chẳng biết thức ăn có gì mà chị đau bụng quá! Chạy lẹ mới được.- Tôi nhún chân 1 cái nhìn thẳng em rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh. Chẳng biết 2 viên thuốc sổ đó có làm hần đau lắm không! Haizz... Chắc có lẽ thuốc chưa ngấm nên chưa thấy hần kêu la đập cửa. Tôi inh đếm đến 10.

1...

2...

- SAO CHỐI, CÔ MAU RA ĐI! TÔI ĐAU BỤNG SẮP CHẾT RỒI! CÔ ĐÃ CHO GÌ VÀO THỨC ĂN VẬY?- Hần ta hét lớn. Không ngờ thuốc có tác dụng nhanh như thế. Tôi kẹp mũi, nói giọng đau đớn:

- Anh đau bụng à? Tôi cũng đau, đợi tôi chút nhé!- Tôi đắc ý ngồi trên toilet cười khoái chí.

- TRỜI OI!- Tôi nghe hần la lên. Tôi sẽ ngồi trong đây 3 phút, nếu tôi ra trễ hơn nữa thì có thể mình sẽ phải dọn đồng... giúp hần. Tôi xả nước rồi ung dung đi ra. Hần chưa kịp nhìn rõ mặt tôi thì đã chạy vào đóng sầm cửa nhà tắm lại. Tôi lên gác, lấy 1 bộ đồ tay cánh tiên, quần đùi hoa mà tôi đã mặc rộng xuống, quăng lên giường Tiểu Bảo. Bảo nhìn tôi:

- Trong thức ăn có gì sao?

- Nằm giề cóa! Chỉ là thuốc sổ có vấn đề!- Tôi nhìn nó. Nó hiểu ra cái gì đó rồi che miệng cười:

- 2 viên?

- Đúng!- Tôi vỗ tay.

Quả thật thì chiêu này tôi đã dùng không ít lần. Lần dùng gần đây nhất có lẽ là cho thằng em của mình. Mỗi lần nó không nghe lời tôi thì tôi lại cho 2 viên vào bình nước hầu như nó không lần nào cảnh giác và ra vào nhà vệ sinh ít nhất 10 lần. Tôi lấy tay che miệng cười hô hô:

- Chị cho uống nguyên chất không pha tạp chất trừ nước!

- Trời.- Nó cười hắc ra 1 cái. Thông thường thì nửa viên đã đủ sạch ruột, 1 viên thì tẩy sạch căn bã còn sót, 2 viên thì...

Sau 15p vật lộn với cơn đau vật vã, mặt hần xanh như tàu lá chuối đi ra. Khuôn mặt thật gợ... tròn nhìn tôi, tôi chép chép miệng, quăng trước mặt hần bộ đồ:

- Hết đồ thun cho anh mặc rồi, mặc tạm đi! Người anh bốc mùi kinh quá.

Hần cầm bộ đồ lên nhìn rồi quăng lại trước mặt tôi, tôi chu môi:

- Sao? Không biết hôi à? Anh nói ghét dơ bẩn cơ mà!- Tôi khoanh tay, tôi cảm giác mình là nàng Tấm thật sự khi đang chỉ Cám tắm bằng nước sôi. Khả khả.

Hần 1 lần nữa chưa kịp mở miệng lại ôm bụng chạy vào nhà vệ sinh. Tôi ôm bụng cười lăn lóc. Thằng em tôi cầm máy ảnh xăm soi:

- Định lấy nick ảo, kết bạn với fanpage mà up ảnh à?

Tôi giơ ngón tay cái lên ra dạng tuyệt lắm. Quả thật, chiêu này tôi chỉ toàn dùng với nó nên nó biết rõ là đúng rồi. Tôi nói:

- Tin chị đi, hần thế nào cũng phải thay bộ quần áo này thôi, chị lấy sạch giấy vệ sinh trong nhà đem giấu rồi. Không thấy khuôn mặt của hần khi nhìn chị sao?

- Chị có đẹp luôn xà phòng không vậy?- Nó nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

- No no no, chị còn để lại, không thì tội nghiệp hần, dù sau cũng từng là của nhau...- Tôi ôm bộ đồ giả bộ lau nước mắt cảm thương. Thuận Bảo nhìn tôi, hình như suy nghĩ gì đó rồi lại thôi.

Đã hơn 10 lần hần chạy đôn chạy đáo vào nhà vệ sinh. Mồ hôi của hần đổ như suối nằm vắt vờ trên sô pha. Tôi quăng cho hần bộ đồ của mình, nói nhỏ qua kẽ răng:

- Tôi giấu giấy vệ sinh cả rồi, anh không... định tắm à? Kinh thật!

- Cô... cô...- Hần mở to mắt nhìn tôi giận dữ. Tôi 1 lần nữa cười xảo trá:

- Tôi cũng giấu hần quần áo thun của Thuận Bảo rồi, còn quần jeans, vết chém chưa lành đâu!- Tôi quăng bộ quần áo lên người hần rồi bỏ lên gác, thật là hả hê.

Đúng như tôi dự đoán, hần mê sạch sẽ đến mức chấp nhận mặc quần áo con gái. Công nhận hần tắm lâu kinh khủng, tốn nước ghê. Con trai mà tắm tận 1 tiếng. Hần lại nằm dài trên ghế sô pha, Thuận Bảo đứng trước cửa phòng len lén tắt flash và tiếng chụp. Cũng được vài tấm. Các bạn thử tưởng tượng: 1 thằng con trai cực đẹp trai, mặc 1 bộ đồ ở nhà của con gái, bấp tay thì cuộn cuộn, chân thì đầy lông. Sao nhỉ? Tôi cố nén cười mà thực thi cho hết. Sáng mai tôi sẽ chính thức đưa những bức ảnh này lên facebook.

.....

Đến khuya, trời có vẻ nóng nực hơn ban nãy, hần cởi chiếc áo đang mặc ra, chỉ chừa lại chiếc quần. Thiên Ân xách hộp y tế bên cạnh hần. Hần chưa ngủ nhưng muốn xem nhỏ sao chổi này làm gì. Cô giơ tay chạm vào vết thương trên lưng hần, vết thương có vẻ trầm trọng hơn khi phải chạy ra chạy vào hết công suất trong nhà vệ sinh. Cô bôi thuốc lên rồi băng lại. Mùi hương nam tính của sữa tắm Thuận Bảo sử dụng làm cô có chút muốn nán lại ngắm nghía hần kĩ hơn. Nhưng cô lại đứng dậy đi ra khỏi phòng, không quên kéo chăn lên cho hần.

Hần mở mắt nhìn dáng người nhỏ bé đi ra khỏi phòng. Ánh mắt này hần đã nhìn thấy ở 1 cô bé 8 tuổi, ánh mắt van lơn, cầu xin làm hần say dứt mãi nhưng chuyện đã lâu, không ai còn nhớ đến. Hơn nữa, con bé đó

không quan trọng đối với hắn. Hắn đưa tay sờ miếng băng, mỉm cười. Cơ mà, trong đầu hắn lại dấy lên 1 ý nghĩ tội lỗi:” Nhỏ sao chối kia, mai tôi sẽ cho cô biết tay!”

Sáng sớm, Thuận Bảo đã đến phim trường. Hắn vào phòng cậu lục ra 1 bộ đồ để tắm rồi quăng băng bộ toilet qua ra 1 góc. Thiên Ân mắt nhắm mắt mở ngái ngủ đi xuống.

- Thức sớm vậy? Ăn gì tôi mua?

Hắn nhếch mép:

- Xin lỗi cô, mấy hôm nay tôi thật sự không biết mình đã cư xử tệ như thế nào! Thật sự xin lỗi.

Con bé đột nhiên tỉnh táo dụi dụi đôi mắt chưa đeo mắt kính. Mấy hôm nay cô cũng không thường đeo mắt kính do Thuận Bảo cũng bảo cô đeo kính áp tròng. Nam Phong của ngày hôm qua đã trở lại rồi đấy ư? Nó mừng sắp khóc. Trời ơi, vậy mà nó lại nghĩ anh ta... haizz...

- Anh ăn gì? Em mua?

Cách xưng hô thay đổi nhanh như chong chóng thật. Hắn khá hài lòng vì bước đầu đã thành công.*Không nên tin tưởng dạng đàn ông đẹp mà mưu mô thế này các bạn nhé !:p*

- Gì đơn giản được rồi!- Hắn nở nụ cười chết người. Tìm Thiên Ân bay lung tung khắp nơi, nó nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi đi mua.

Hắn nhìn lên gác, nơi phòng nó mỉm cười. Căn phòng trên gác rất ngăn nắp, không có gì quý giá nhưng nó rất dễ thương. Hắn bước đến bàn học, có cuốn nhật ký thì phải. Hắn hí hửng cầm lên đọc, mặt hắn đột nhiên tối sầm lại:” Còn gì vui hơn khi cho tên đáng ghét 1 bài học? Tôi còn nhiều chiêu độc lắm, chờ xem!” Hắn mở trang trước:” Ba mẹ ơi, chúng ta sắp đoàn tụ rồi. Con hạnh phúc lắm! Thuận Bảo vẫn là đứa em và đứa con ngoan của gia đình ta. Hehe”

Đọc đến đây hắn ngưng lại. Hắn cũng lấy làm lạ khi không gặp ba mẹ nhỏ sao chối, cô ta còn phải đi thăm. Ổ tù chẳng? Hắn cũng thấy tò mò nhưng tốt nhất nghĩ cách trả đũa cái đã. Hôm nay con nhỏ đó không có giờ lên lớp. Trường của diễn viên sướng lắm các bạn à! Khi nào thầy cô rảnh mới thông báo để học.

Hắn nhìn những cuốn tập rồi mỉm cười, hôm nay không có giờ thì mai cũng sẽ có giờ. Hắn bắt đầu tiến hành rồi đi xuống bật ti vi xem. Báo chí đang sẵn tìm tin tức anh ráo riết nhưng làm sao có được? Anh thậm chí chẳng ra khỏi nhà con nhỏ này nửa bước. Con bé quay về với 2 hộp cơm sườn, mặt hớn hỏ. Hắn nhìn biểu cảm đó mà cười cợt. Có gì vui?

Hắn cầm muỗng lên ăn, hắn hỏi:

- Ba mẹ cô đi đâu?

Con bé khựng lại rồi cúi đầu ăn tiếp, không trả lời. Bị khinh thường, hắn tức tối lắm, đánh vào vai con nhỏ 1 cái:

- Đi tù hay sao mà không dám trả lời?

Cô cắn môi rồi hắn nhìn thấy nước mắt rơi xuống nắp hộp cơm, con bé nhìn hắn bằng ánh mắt căm giận. Điều đó làm hắn bối rối. Có lẽ hắn đùa hơi quá. Đột nhiên con bé bật cười:

- Em chỉ diễn thôi mà! Ba mẹ em đang đi làm lao động công ích, 3 tháng nữa sẽ về. Vậy mà cứ bảo đóng không đạt.

Hắn lúng túng nhìn nó rồi ăn tiếp. Hắn nói:

- Mai tôi sẽ rời đi. Xin lỗi vì thời gian qua đã làm phiền. Tôi sẽ thanh toán đầy đủ.

- Không cần thanh toán đâu. Anh khỏe lại là mừng rồi!

“Không phải tôi đi là cô mừng à?” Hắn trầm nghĩ. Trước khi đi thì cũng phải cho nhỏ này chừa mặt hắn chứ. Thiên Ân có điện thoại áp tai nghe:

- A lô?

- Đưa điện thoại cho Nam Phong. Cô không cần biết tôi là ai!

Cô tắt máy nhìn hấn:

- Có ai đó giọng nam, bảo tôi đưa máy cho anh.

- Cô đưa đi, còn ai ngoài Khánh. My best friend!- Nụ cười của hấn hoàn toàn độc địa chứ chẳng cảm mến gì.- Có lẽ tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ. Cho tôi mượn điện thoại.

Thiên Ân đưa điện thoại ra. Hấn gọi cho ai đó:

- Em đây. Đừng hét. Chị đến địa chỉ đón em đi, đến lúc em phải xuất hiện rồi.- Hấn tắt máy, đứng dậy giờ tay chào:

- Tạm biệt! Chuyện ngày hôm qua tôi vẫn chưa quên đâu.- Hấn ghé vào tai Ân nói khẽ. Con bé mở to mắt ngạc nhiên, ra là này giờ hấn diễn kịch, đến lúc hấn sắp đi mới lộ mặt thật. Vậy mà còn tử tế mua cơm sườn cho hấn. Tất nhiên thôi, hấn nói vậy để được ăn đàng hoàng 1 chút kia mà. Thiên Ân khẽ cười:

- Sao? Lại trở mặt nữa rồi!

- Thì sao nào? Cô định tung scandal à?

- Không, hèn lắm. Này độc hơn.- Ân mỉm cười nham hiểm rồi ra mở cổng:

- Mời anh cút giúp.

Tách, tách tiếng máy chụp hình vang lên kèm theo tiếng vỗ tay mà chẳng ai trong 2 người có thể định hướng ở đâu. Hấn khẽ gầm gừ 2 chữ chết tiệt rồi đẩy nó vào nhà nhanh chóng.

- Tôi lại phải gặp bản mặt đồ sáo chổi như cô dài dài.- Hấn liếc xéo cô. Ân lễ lười lêu lêu 1 cái rồi trở vào nhà.

5. – Chương 5

Chương 5: Tôi nhất định sẽ làm diễn viên chính...

- Cuộc đời tôi làm diễn viên phụ chán rồi, tôi sẽ cho Trương Nam Phong, là YOU đấy, sáng mắt chẳng cần uống thuốc bổ.

.....

Sau khi hấn đi, tôi thấy thật nhẹ nhõm nhưng cũng có chút buồn buồn, chắc là chẳng ai chọc phá và... nó giống như cơn mơ. Sao nhỉ? 1 chút ghét, 1 chút hâm mộ chẳng? Tôi vào phòng Thuận Bảo lục ra cặp kính sát trùng đeo vào. Đôi mắt tôi giống mẹ. Mẹ tôi từng là 1 diễn viên nổi tiếng, bà rất xinh đẹp. Bảo được thừa hưởng tất cả tài năng và vẻ đẹp của mẹ. Ganh tỵ thật! Tuy nhiên, mắt của nó không được giống mẹ lắm, chắc chỉ có tôi giống. Mẹ tôi có đôi mắt bất cứ ai nhìn vào cũng có thể bị hút hồn. Đôi mắt mẹ khá trầm buồn, tuy vậy, nụ cười của mẹ lại tạo cảm giác người ta thoải mái. Mẹ tôi rất hiền nữa. Tóm lại, mẹ tôi là nhất. Ba tôi thì sao nhỉ? Từng là vệ sĩ của mẹ tôi. Chuyện tình này cũng lâm li bi đát gớm. Tôi nhìn ánh mắt mình trong gương, tôi chưa từng biết tôi xinh đẹp đến vậy, tôi giống mẹ y đúc, có cái là không hiền như mẹ. Thuận Bảo về vào phòng ngả lưng xuống, tay gác trán nhìn tôi:

- Chẳng phải chị nói chị muốn xấu xí sao?

- Ừm... Nhưng chị định đi casting vai Tuyết San trong Vị Yêu sắp tới. Diễn bằng ánh mắt thôi mà!- Tôi nhìn nó bằng ánh mắt khiêu khích.

- Kh... tùy chị.- Nó buông lỏng câu nói rồi lấy chiếc điện thoại của mình ra xem tin tức.

- Phong đi rồi đó!- Tôi nói.

- Cách đây 3 tiếng vừa gặp tại phim trường.- Nó đáp.

- Chưa khỏi hấn vẫn làm việc sao? Hấn khỏe nhỉ?- Tôi xoa cằm.

- Đừng quan tâm chuyện bao đồng.

Tôi chép miệng đi lên gác. Cảnh tượng đầu tiên tôi nhìn thấy khiến tôi phát hoảng là... giấy vệ sinh giăng đầy từ giường đến ghế, đến bàn học, đến... quyển nhật ký mở toan ra. Tôi gần như khóc không thành tiếng. Gậy ông đập lưng ông, hôm qua tôi giấu giấy vệ sinh trong hộc bàn. Hắn, hắn... Aizzzz... Tôi chỉ còn biết dọn dẹp mà thôi, hắn ta cũng thật cao thâm mà tôi không biết. Thuận Bảo gọi với lên:

- Có báo title là Nam Phong thân mật với cô gái lạ, người trong hình là chị đó, rõ mặt. Làm thế nào mà...

Tôi chạy với vận tốc ánh sáng xuống căn chiếc điện thoại của nó. Tôi méo mặt, tụi con gái trong fc hay trong lớp đều không thích chuyện này. Ai đã làm nó vậy chứ? Tôi trợn mắt, mặt tái xanh, lúc này có tiếng chụp hình lẫn vỗ tay. Chắc là họ chứ chẳng ai. Bảo nhìn tôi:

- Sẽ liên quan đến em nữa, vì ai chẳng biết em là em song sinh của chị...

- Cho chị yên 1 chút đi... tại sao chị chẳng thấy paparazzi sẵn đón em mà chỉ sẵn đón hắn?

- Em sống yên ắng, không phải sao? Với lại, nam chính như Phong hay Khánh mới có sức hút. Em thì chỉ là hot boy dưới lớp diễn viên.- Nó thản nhiên nói.- Có bài báo thanh minh ngay. Tên này lắm trò...

Tôi giật điện thoại của em mình thì liếc nay được chữ trợ lý mới. Thảo nào mà hắn nói sẽ gặp tôi dài dài. Đối với những chuyện này Bảo rất nhạy cảm. Chắc nó sẽ mắng tôi 1 trận té tát. Tôi quay đầu nhìn nó, nó nhếch mép:

- Đừng nhìn em như thế!

- Không có ý định gì sao?- Tôi mở to mắt nhìn nó.

- Không.- Nó nằm dài ra giường rồi bấm điện thoại tiếp tục. May thật, tôi bĩu môi. Nhưng tôi có thể sống trong môi trường toàn fan cuồng sao đây?

.....

- Sao em lặng mắt tâm 2 ngày nay?- 1 cô gái mang kính cận gọng hồng khoanh tay nhìn hắn. Hắn ngã lưng trên ghế sofa trong phòng làm việc của công ty.

- Em bị giang hồ thanh lý.- Hắn khép hờ mắt.

- Thật? Hay là đánh nhau?- Cô ta đưa chân đạp vào người hắn.

- Không tin thì thôi. Nói hoài, nhức đầu.- Hắn mở mắt liếc cô ấy. Cô ấy cũng liếc lại, hỏi:

- Nhỏ mà em bảo là trợ lý mới là ai?

- Chị Thuận Bảo. Chị còn lải nhải, thay thật.- Hắn răn đe, khuôn mặt hầm hầm.

- Được, chị phải giải quyết tin đồn tình ái với Thảo Nhi giúp em.- Cô ta vừa quay đầu ra cửa thì Nhi đẩy cửa vào, vẻ mặt tức giận nhìn hắn:

- Trợ lý mới? Anh đùa với tôi à?

- Gì?- Đôi mắt hắn như dao nhọn chĩa thẳng vào cô ta. Cô ả khoanh tay:

- Tôi không thể tin, là con nhỏ xấu xí nhất trường đó ư?- Cô ả cười hắc ra giọng điệu hách dịch.

- Cô ấy đẹp hơn hắn cô 100 bậc. Cô ấy sẽ giành giải nhất casting vai Tuyết San lần này!- Hắn nhắm mắt trả lời.

- Nè cô em gái, sao em lại tung scandal giả? Sự nghiệp của em có thể tiêu tan đó!- Cô trợ lý lúc này lên tiếng.

- Em gái ai? Tôi không sợ. Thân thể của Nam Phong cũng là 1 đề tài thú vị.- Cô ta khinh khỉnh nói. Lúc này hắn mở mắt ra:

- Chị Ngọc, ra ngoài đóng cửa cẩn thận giúp em!

Cô ta lui ra ngoài. Lúc này chỉ còn hấn và Nhi. *Rầm* Hấn đứng dậy đập ngã cái bàn trước mặt. Nhi giật nảy người nhìn hấn. Phong nhếch mép:

- Đối với những đứa ngu xuẩn không cần đến thì chết đi là vừa... Cô dám tung tin không? 1 ông trùm áo đen có thể dễ yên cho cô phanh phui thân thế à? Cô thuê người viết báo còn chẳng ai dám viết cơ mà. Hăm dọa tôi sao?

Giọng điệu lạnh lùng của hấn làm cô ngạc nhiên. Có lẽ bao lần quấy rối, cô chưa bao giờ nhắc đến thân thế nên chưa biết phản ứng của hấn ra sao. Cô ta không nói gì mà bỏ đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại. Hấn ngồi xuống, xoa xoa cằm: " Bọn con gái luôn luôn phiền phức, trừ em Như à!"

.....

- A lô, anh điều tra Trịnh Thiên Ân giúp tôi. Càng nhanh càng tốt!- Nhi tắt máy, cô ta nhất định phải xem con nhỏ đó như thế nào mà muốn nhận vai chính phim Vị Yêu sắp tới.

- Tôi muốn dự thi làm diễn viên trong phim này.- Tôi đưa hồ sơ cho cô thư ký của công ty. Mọi người đến đăng ký khá đông. Ai cũng nhìn tôi bằng ánh mắt sấm soi kì lạ. Có lẽ vì, họ không nghĩ 1 người xấu xí như thế lại đến đăng ký. Tôi đưa hồ sơ xong thì nhanh chóng lên về. Ngày mai chính thức sẽ thi tuyển, tôi nên chuẩn bị 1 tinh thần thật tốt. Thuận Bảo nhất định sẽ không cho nhưng tôi đã đăng ký mà không cho nó hay. Dự án này không có nó, thay vào đó là diễn viên Quang Khánh.

Tôi về nhà nằm dài trên giường, sáng mai lại phải tiếp tục đối mặt với nguy hiểm là lớp học. Giờ thì tôi chẳng muốn xem lại bài học tí nào, tôi đang rất mệt. Có ai nhấn chuông, tôi chạy xuống mở cửa. 1 người mặc áo vest đen đeo kính đen, thật sự rất giống người xã hội đen. Anh ta hỏi:

- Cô có phải tên Trịnh Thiên Ân không?

- Dạ đúng.- Tôi gật đầu.

- Nam Phong bảo tôi đến đón cô. Mời cô lên xe.- Anh ta cúi người giơ tay về cánh cửa xe ô tô. Tôi có chút nghi ngờ không chịu mở cổng, thấy vậy, anh ta bấm điện thoại đưa cho tôi. Bên đầu dây có giọng con trai, tôi nhận ra là giọng của hấn:

- Tôi biết thế nào cô cũng không chịu lên xe, lên xe đi, tôi có chuyện gấp muốn nói. Nếu không lên tôi cho fan đánh sập nhà cô.

Kể cả yêu cầu cũng đáng ghét thế là cùng. Tôi khóa cửa cẩn thận rồi lên xe với anh ta. Chẳng bao lâu, xe đỗ kệt trước công ti C&C. Công ty của hấn và cả Thuận Bảo. Tôi được anh ta hộ tống đến phòng hấn. Hấn đang ngồi trên chiếc ghế tựa, xoay lại nhìn tôi:

- Thay băng cho tôi đã rồi nói.

- Thay băng vs* à? Anh bị thì tự thay đi, mắc mớ gì kêu tôi đến thay hộ.- Tôi liếc hấn rồi cầm ly nước để trên bàn uống 1 hơi. Hấn cười:

- Tôi bảo cô thay băng vs* bao giờ? Ly nước có 2 viên thuốc sổ đó.- Hấn chăm chăm nhìn tôi. Tôi khịt mũi:

- Có chuyện gì tìm tôi?

- Như cô biết, tôi đã nói cô là trợ lý mới của mình. Cô sẽ làm thật, được nhận lương. Thấy sao?- Hấn nghiêng mặt.

- Không, tôi không cần!- Tôi nằm trên chiếc ghế sofa, tôi có vẻ tự nhiên như nhà của mình. Hấn nhếch mép:

- Không còn cách nào khác, tôi sẽ khiến cho Thuận Bảo không còn làm diễn viên được nữa!

- Anh dám...- Tôi tức muốn thất tim lại, nhìn hấn. Hấn vẫn ung dung tự tại như không có gì. Mà dù sao, tôi cũng không mất mát gì, làm cũng được, vẹn cả đôi đường. Không, không, không thể ở cạnh bên 1 quả bom nổ chậm như vậy được. Tôi phải tự lo lắng mình trước, khi ở cạnh hấn thì chẳng khác nào đưa mồi cho hổ. Nhưng có thể thắng em tôi sẽ mất việc.

- Chị nhận đi!- Thằng em tôi đẩy cửa bước vào. Phong nhìn hắn gật đầu mỉm cười thỏa mãn. Tôi nhìn mặt nhìn Bảo. Nó không nói gì rồi đi ra. Hắn nhìn tôi trông chờ kết quả. Thôi được, dù sao Thiên Ân này cũng không thuộc dạng gà mờ mà để yên cho người khác bắt nạt mình. Tôi gật đầu đồng ý rồi định đẩy cửa ra về. Hắn đẩy hộp sơ cứu cho tôi:

- Thay băng đi. Tôi không cho ai biết về vết thương này trừ cô.

- Không thay, có tay tự làm.

- Trợ lý thì phải làm theo lời tôi nói chứ!

- Anh đang ép buộc người khác đó. – Hắn nhún vai tỏ vẻ ai quan tâm chứ, rồi nhìn cô:

- Thay đi, tôi sẽ không gọi cô là đồ sao chổi nữa!

- Anh muốn gọi như thế nào là tùy anh, sao phải nói cho tôi biết?

- Ân, thay cho nó đi. Nó chẳng cho ai đụng vào mình từ hôm qua đến giờ rồi.- Ngọc, trợ lý thật của hắn nãy giờ trong phòng có vách ngăn đã nghe rõ cuộc trò chuyện của tôi và hắn lên tiếng. Tôi nhìn mặt thì cô ấy thì cô ấy lại gật đầu. Tôi đành thay miếng băng trên lưng cho hắn. Vết thương hôm nay còn lớn hơn hôm qua, có lẽ do hắn vận động mạnh hay tức giận chuyện gì ghê gớm mà ra. Tôi an phận thay băng cho hắn xong thì chào tạm biệt chị Ngọc ra về, không quên để lại cái lườm cháy mặt cho hắn. Đi được tới cửa. Tôi quay lại đưa 2 tay vào mắt rồi chỉ về phía hắn:

- Cuộc đời tôi làm diễn viên phụ chán rồi, tôi sẽ cho Trương Nam Phong, là YOU đấy, sáng mắt chẳng cần uống thuốc bổ.

Hắn vò đầu cười lớn. Tôi ra về. Tôi nói được thì sẽ làm được. Cố lên, Thiên Ân!

.....

- Thân thể của cô ta cũng thú vị không kém Nam Phong. Làm sao đây?- Nhi nhếch mép toan tính, cô ta đã muốn cái gì thì nhất định phải sở hữu cho bằng được, nếu không được thì tất nhiên phải biết đáp đối.

6. – Chương 6

Chương 6: Thử thách cần vượt qua. . .

- Em chấp nhận?- Tôi mở to mắt nhìn Bảo. Nó chỉ chép miệng:

- Em đã nói tùy chị rồi mà.

.....

Người đàn ông mặc vest đen ngồi trên ghế, ngón tay khẽ gõ nhẹ lên tay vịn. Phong ngồi đối diện, hắn khoanh tay trước ngực:

- Tôi lại dính líu đến những chuyện thanh toán của ông nữa rồi. Sao đây nhỉ?

- Tên cầm đầu vừa bị giết chết trong ngục, cảnh cáo, thế thôi.- Giọng người đàn ông trung niên lạnh nhạt. Hắn nhìn ông, đúng là ông trầm áo đen máu lạnh mà giang hồ nể phục. Hắn nhếch mép:

- Đừng giết nhiều người quá, vì có thể người tiếp theo là đứa con trai của ông!

- Con biết ta yêu con đến nhường nào kia mà. Sao ta có thể...

- Vậy với Như thì sao? Ông cũng từng nói yêu cơ mà?- Hắn cắt ngang lời nói của ông.

- Đôi chân nó đã lạnh lặn, nó sẽ về Việt Nam.- Ông đáp trả.

- Tốt. Tôi đi đây.- Hắn quay đầu bước đi khỏi căn nhà lạnh lẽo không bóng người con gái trong đó. Mẹ hắn đã qua đời từ rất lâu rồi. Hắn chỉ nhớ người mẹ mình thật đáng thương bởi sự ghẻ lạnh của cha hắn. Bà tự tử. Hắn đã cố dằn lòng, mọi lỗi lầm không phải do ông ấy nhưng mọi thứ lại bủa vây lấy hắn khiến hắn phải nhớ mãi câu nói: " Người tiếp theo có thể là mày!" Điều đó khiến hắn không thể gần gũi với cha mình

dù ông ấy rất yêu thương hắn và tìm mọi thứ thật tốt cho ước mơ, cuộc sống của hắn. Nhưng cuộc sống của hắn không đơn giản là sống cho 1 cậu diễn viên lớp 12, hắn sống ẹ hắn, cho những người đã bị cha hắn ra tay không thương tiếc. Hắn đã rất nhiều lần chịu những trận đòn như tử của những người mình chưa từng quen biết, có lẽ do phước phần của cha mình, và sau những lần đó, người cầm đầu lại chết dần chết mòn trong ngục tối hay bị đánh đập đến chết. Tình thương của cha hắn đều đáng sợ. Hắn không hề muốn nhận tình thương đó.

Hắn đeo mắt kính, khẩu trang đi vào 1 quán cafe lớn rồi rẽ vào 1 căn phòng chỉ dành riêng ình, đặt laptop lên đùi bắt đầu xem những bản tin về mình trong hôm nay. Khẽ nâng ly cafe lên miệng uống. *Phụt* hắn phun toàn bộ số cafe trong miệng mình vào màn hình laptop. 1 vài bức hình lúc hắn mặc quần áo của nhỏ sao chổi đã bị tung lên mạng và là tin tức hot nhất của zingnews. Hắn tức xanh mặt không nói nên lời. Hắn gần trong cổ họng:

- Trịnh Thiên Ân! Cô chết với tôi.

.....

Tôi lẽ xác đến trường, mọi người xung quanh hôm nay nhìn tôi bằng ánh mắt kì lạ. Ngưỡng mộ có, đổ kị có, tôi chỉ biết cúi đầu đi nhanh vào lớp. Thuận Bảo hôm nay phải lên phim trường nên không đi học. Tôi hoàn toàn lọt thỏm trong lớp. Thảo Nhi nhìn tôi bằng ánh mắt là lạ, miệng nở nụ cười bém như dao rồi quay lên. Tiết toán đầu tiên, tôi thích tiết này nhất. Đơn giản vì thầy dạy những gì tôi đều hiểu hết, có thể nói , tôi cao điểm nhất lớp. Nhưng trong cái lớp này ai quan tâm chứ? Chắc chỉ có thầy và tôi. Bài tập thầy dặn về nhà tôi đã làm từ tuần trước, rất dễ nên không cần xem lại.

- Thiên Ân, đem vở lên cho thầy. Giải bài 12.1 đi.

- Dạ!- Tôi nhanh nhẩu bước lên. Cầm phần giải bài. Thầy lật lật vở tôi ra. Khuôn mặt thầy đột nhiên chuyển màu.Tôi giải bài sai chẳng? Tôi nhìn thầy:

- Thưa thầy, bài của em...

- Đúng! Nhưng cho thầy tế nhị hỏi chút nhé?- Thầy khẽ đẩy gọng kính.

- Dạ...???- Tôi lo sợ.

- Thầy đã làm gì sai với em mà em lại viết thế này vào vở? Hơn nữa là sau bài tập về nhà, muốn gây chú ý với tôi hay ghét tôi đến thế?-Thầy chìa quyển vở lại cho tôi. Hy vọng những điều tôi nghĩ trong đầu không phải. Tay tôi run run nhìn vào dòng chữ. Thôi rồi, điều tôi lo sợ nhất đã đến. Hắn mê giấy vệ sinh đến nỗi vấy khắp phòng tôi thì không có chuyện gì nhưng hắn bá đạo hơn tôi nghĩ. Dòng chữ nguệch ngoạc cao ngạo viết: " Thầy Toán ư? Là 1 ông già dở hơi. Đầu hói, răng rụng gần hết. Sao không về hưu đi? Đi dạy không sợ xương khớp mục thành cám à? Tôi mà được làm hiệu trưởng thì người đầu tiên tôi đá đít ra khỏi trường là thầy đó. Chừa mặt tôi đi!"

Thầy đau lòng, còn tôi mếu máo nhìn thầy chối bay bẫy không phải mình viết. Tuy vậy, thầy cho tôi ra trước cửa quỳ gối, cầm chiếc cặp giơ lên đầu không được bỏ xuống cho đến khi thầy cho phép. Trước khi ra khỏi lớp, thầy hỏi nhỏ tôi:

- Thầy già thật sao?

- Kh...ông...không hề...- Tôi lắc đầu, mong câu trả lời sẽ làm thầy đổi ý. Nhưng không, thầy khẽ đáp:

- Dối lòng, ra quỳ gối nhanh đi.

Tôi tức nghẹn cam chịu. Tôi sẽ không buông tha cho hắn. *Tách* tiếng chụp hình vang lên, tôi nhìn về hướng phát ra âm thanh, hắn đang ngồi trên lan can cầu thang lắc đầu nhìn tôi:

- Gậy ông đập lưng ông!

- Chờ đó!- Tôi liếc hắn chấy mắt. Tay hạ chiếc cặp xuống.

- Cô dám tung hình của tôi mà không có sự cho phép?- Hắn nhìn tôi nhướn mày. Tôi khinh khỉnh:

- Sao nào?

- Tôi nên giữ tấm hình này...- Hấn lắc lắc chiếc iphone. Tôi thản nhiên:
- Tùy thôi... Up cũng chẳng ai quan tâm!- Tôi chu môi thách thức hấn.
- Vậy sao?- Hấn nhếch mép rồi phóng xuống lan can.- Thầy ơi, Thiên Ân không giơ cặp!

Nghe tiếng nói, thầy đi ra. Tôi nhanh chóng giơ cặp lên nhìn thầy cười giả lả. Thầy đẩy gọng kính cận. Tôi nghe tiếng ting mà rùng mình. Tôi chợt nhớ điều gì đó hạ cặp xuống lật những quyển khác ra. Quyển nào cũng có chữ của hấn nói xấu thầy cô. Tôi nhần nhó, tôi thật đại dốt khi chạm vào ổ kiến lửa để rồi bị cắn.

.....

Ân ngẩng nhìn mình trước gương. Cô đang đeo cặp kính sát trùng. Cô mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng học sinh của trường, chiếc quần jeans xước ống đơn giản. Vóc dáng cô nhỏ bé hấn khi mang đôi giày búp bê. Nhưng biết làm sao giờ? Cô không có quần áo như những người khác. Thuận Bảo không có ở nhà, có lẽ cậu đã đến công ty của mình. Sự việc rồi cũng bị bại lộ nhưng cậu rất nghe lời cô, chắc chẳng sao.

Bắt chiếc taxi đến nơi thử vai. Tôi hít thở 1 cái thật sâu ình bình tĩnh. Người tài xế nhìn tôi cười:

- Trông cô rất giống diễn viên Hải Băng!
- À, dạ.- Tôi gật đầu mỉm cười, mẹ tôi cơ mà. Điều này cũng khích lệ tôi không ít. Người chú đó nói tiếp:
- Tôi rất hâm mộ cô ấy, nhưng đột nhiên cô ấy lại biến mất tăm. Bây giờ có lẽ đã yên bề gia thất bỏ lại thế giới showbiz rồi.
- Bác nói đúng. Cháu là con cô ấy!

Nét mặt ông ngạc nhiên nhìn qua kính để nhìn tôi. Ông gật đầu cười:

- Thật vinh hạnh quá đi. Cô có thể xin chữ ký của cô ấy giúp tôi không?
- Được ạ. Nhưng 3 tháng nữa cháu mới đưa cho chú được, mẹ cháu đang du lịch ở nước ngoài ạ.- Tôi mỉm cười nhìn ông ấy, đến nơi. Tôi gửi tiền nhưng chú không nhận, chú nói tiền đó là tiền chữ ký của mẹ tôi. Tôi không ngờ mẹ mình đến giờ vẫn có người nhớ đến.

Tôi nhìn xung quanh, mọi người đang trang điểm lại. Tôi bĩu môi, mình thì làm gì có son phấn như họ chứ? Thảo Nhi cũng phải dự thi, tôi đến ghé ngồi cạnh cô ấy. Cô nhìn tôi ánh mắt khinh thường rồi chăm chú vào điện thoại. Ai ai ở đây cũng đều xinh đẹp, tôi cảm thấy tự ti sao sao ấy. Đã đến giờ lên... thốt, từng người bắt đầu vào và ra. Hình như họ sắp theo chữ cái đầu của tên hay sao mà tên người thứ 5 là tôi.

- Trịnh Thiên Ân.- Tên tôi được xướng lên, tôi đứng dậy bước vào phòng. Đột nhiên Nhi nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên, tôi không hiểu chuyện này, hoàn toàn không, có gì ngạc nhiên chứ? Chen chân vào showbiz?

Tôi bước vào cúi đầu chào 3 người giám khảo rồi ngồi vào ghế. Họ cũng ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi mỉm cười giới thiệu:

- Tôi tên Trịnh Thiên Ân. Học sinh lớp 11 trường Minh Đăng.
- Ô, trường đào tạo diễn viên.- 1 người trong số họ gật đầu. Người con gái duy nhất trong đó, tôi nhận thấy cô ta có 1 khí chất gì đó khác thường, rất đẹp, rất quý phái.
- Nhìn cô tôi còn tưởng được nhìn thấy Giang Hải Băng, người tôi từng đối đầu 10 năm trước.
- Tôi là...- Trong phút chốc tôi định nói mình là con của mẹ nhưng tôi nghĩ chưa đến lúc. Tôi cười.- Tôi muốn có được vai diễn này!
- Ánh mắt cô rất đẹp. Rất hợp với vai diễn. Nhưng cách cô biểu đạt thì sao? Ánh mắt hiền từ đi.

Tôi mím môi, hiền từ sao? Tôi khề nhoeo miệng cười tí tít mắt. Ông ấy gật gù, tôi biết, khi cười, mẹ tôi trông hiền từ như thế nào. Tôi phải tận dụng lợi thế của mẹ cho. Người con gái ấy lên tiếng:

- Khóc thử đi!

Tôi nhú mày, tôi nên nghĩ đến chuyện buồn chẳng? Tôi gượng gạo hẳn. Tuy vậy, tôi nhớ đến lần bật khóc trước mặt hẳn. Tôi cúi đầu nghĩ đến... ba mẹ. Đúng vậy, nước mắt tôi rơi xuống trước sự bất ngờ của 3 vị giám khảo. Tôi ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên lau sạch. Người còn lại lên tiếng:

- Ngay cả khóc cũng rất giống diễn viên Hải Bằng. Nhiều đủ rồi, cô về đi. Kết quả sẽ có sau!

Tôi cúi đầu chào 3 người rồi thở phào nhẹ nhõm. Tôi sẽ làm được. Thảo Nhi chặn tay trước mặt tôi. Cô ta nhìn kĩ vào mặt tôi rồi hất vai tôi đi ra chỗ khác. Cô ta bị điên à? Tôi tự nghĩ rồi đi tiếp, tôi đụng vào ai đó. Tôi ngẩng đầu lên, Thuận Bảo. Tôi cười méo xệch:

- Chị...đi casting.

- Ừ.- Nó ừ nhẹ.

- Em chấp nhận?- Tôi mở to mắt nhìn Bảo. Nó chỉ chép miệng:

- Em đã nói tùy chị rồi mà.- Hình như nó có nói thật, dạo này nó rất lạ, không cảm đoán tôi làm diễn viên mà còn ủng hộ. Tôi ra về. Có chuông điện thoại. Tôi áp tai nghe:

- A lô... ai...

- Nam Phong, đến công ty của tôi làm phục dịch đi!- Hẳn cắt ngang câu hỏi của tôi. Nghe giọng nói của hẳn làm máu tôi không cần đun mà sôi lên tận não. Tôi thét qua điện thoại:

- TÔI LÀ PHỤC DỊCH CỦA ANH BAO GIỜ?

- Nói khẽ thôi, tôi không điếc. Vậy thì làm trợ lý.- Hẳn hạ thấp giọng cho tôi thấy mình vừa nói lớn như thế nào. Tôi muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này nên đáp thẳng thừng:

- Tôi chưa ký hợp đồng cho nên...

- Hợp đồng đã ký rồi có thể hủy.- Tôi vừa nghe đã biết ngay hẳn hăm dọa chuyện của Thuận Bảo. Tôi đành hậm hực mà đến công ty hẳn. Hẳn muốn giữ con nhỏ này bên cạnh đúng không? Tôi cho hẳn xem...

7. – Chương 7

Chương 7: Vòng xoáy mưu toan. . .

Quang Khánh nhìn cô, ánh mắt cũng rất kỳ lạ. Anh ta liếc từ trên xuống dưới rồi chăm chăm nhìn vào đôi mắt của Ân. Cô cũng nhìn lại. Phong kéo tay cô làm cô ngã vào lòng hẳn.

.....

Tôi đẩy cửa vào 1 cách thô lỗ. Hẳn nhìn đồng hồ trên tay rồi gõ gõ vào tờ vế tôi đã chờ cô rất lâu. Tôi ngã lưng xuống ghế sofa, tôi cũng không hề biết mình thích nằm ườn lưng như thế này. Hẳn nói:

- Cô thật sự rất ngu ngốc!

- Cha sanh mẹ đẻ thế rồi, không có biết giả tạo như anh.- Tôi đếm những cái bóng đèn đang lóe sáng trên trần nhà trả lời.

- Cô cư xử cũng rất thô lỗ!- Hẳn nói tiếp.

- Giống như anh cư xử với tôi thôi mà.- Tôi bật dậy nhìn hẳn, mái tóc dài của tôi rối bù lên. Hẳn xoa xoa cằm:

- Nhưng cô cũng là đối thủ đáng gờm của tôi. Đi pha cho tôi ly cafe không đường, nhiều đá.- Hẳn chỉ tay về hướng phòng pha chế. Tôi mỉm cười, tuân lệnh. Tôi cầm 2 chiếc cốc trên bàn làm việc của hẳn rồi đi vào phòng pha chế. Không uống đường được thì uống muối cũng được. Đang có 1 người khác đang ở trong này. Tôi loay hoay kiếm lọ muối nhưng không thấy. Tôi hỏi cô ở đó:

- Chị này, lọ muối để đâu vậy ạ?

- Em tìm muối làm gì?- Cô ấy nhìn tôi ngạc nhiên. Tôi cười giả lả:

- Em thích uống cam để thêm tí muối í mà!

- Ở đây không có cam em à, em uống chanh nhé. Muối đây.- Cô ta mở tủ lạnh đưa tôi 2 trái chanh rồi tìm ở đâu ra 1 lọ muối. Xong, cô ấy mang ly nước của mình ra ngoài. Đúng là 1 cô gái tử tế hể hể. Tôi trộn đều muối với cafe trong lúc chằm. Sao nào? Không ai tìm ra hạt muối nào đâu. Tôi hoàn toàn không thích uống chanh. Tôi tự thưởng ình 1 ly trà nhiều đường. Tôi cho đá vào 2 ly nước rồi hí hửng mang lên. Hắn nhìn tôi 1 cách kì quặc, tôi nhìn hắn giả bộ thờ ngây. Hắn cầm ly cafe lên uống 1 ngụm. *Phụt*, có phải là tôi ngu thật hay không? Biết rằng hắn sẽ ngạc nhiên mà lại đứng trước mặt hắn. Chiếc áo của tôi dính 1 vệt cafe to tướng. Hắn nhếch mép:

- Cafe trộn muối à? Tôi biết thế nào cô cũng không ngoan ngoan cam chịu. Thế nào mà cô lại...

Phụt Hắn trộn mắt nhìn tôi. Tôi có 1 cái tật uống trà đường như thế này, hễ trộn đều đường với trà thì tôi đều phun ra tất cả. Tôi uống xong lớp trà bên trên rồi mới từ từ tận hưởng món đường bên dưới. Để trả đũa hắn, tôi đã khuấy lia lịa cho nó tan đều rồi cho vào miệng và hiện giờ nó ở trên áo hắn như tôi. Tôi nhún vai:

- Tôi không uống được trà hòa tan với đường. So sorry...

Hắn nóng giận:

- Cô biết cô vừa làm gì không?

- Đáp trả thích đáng.- Tôi lẽ lười trêu làm mặt hắn méo xệch. Hắn hằm hằm nhìn tôi không nói gì rồi mở tủ quần áo lấy 1 bộ đồ rồi đi vào phòng tắm. Phòng tắm được xây chung với văn phòng, sao nổi tiếng có khác. Tôi lại nằm trên ghế sofa chờ hắn tắm xong thì tới lượt mình. Nhưng mà hắn tắm lâu lắm. Thế là tôi tìm tới phòng ốc thế nào để khi nổi tiếng mình sẽ xây dựng 1 ngôi nhà còn hoành tráng hơn công ty này. *Mơ dử vậy thím :p*. Tôi đến cạnh chỗ hắn hay ngồi, có 1 khung hình. Tôi cầm khung hình lên xem... là hình 1 cô gái rất xinh đẹp với nụ cười rạng rỡ nhưng lại ngồi trên xe lăn. Tôi định đặt lại chỗ cũ thì hắn bước ra, tôi giật mình đánh rơi khung hình rồi nhanh chóng nhặt lên tay. Mặt hắn đột nhiên biến sắc nhìn tôi phẫn nộ. Tôi đặt lại lên bàn rồi mở tủ quần áo của hắn lấy 1 chiếc áo sơ mi vào phòng tắm. Tôi bước ngang qua hắn thì nhận được cái lườm cháy mắt, hắn gằn nhỏ:

- 1 lần nữa, tôi sẽ bóp chết cô!

Những lần trước hắn đều đùa giỡn trong lời nói nhưng tôi cảm nhận được, hắn rất rất nghiêm túc. Tôi đóng cửa phòng tắm rồi bấm nước. Dòng nước nóng chảy xuống cơ thể làm tôi đỡ sợ hơn đôi chút. Tôi tò mò, cô gái ấy là ai nhỉ? Chắc quan trọng với hắn lắm...

.....

Hắn cầm khung hình lên rồi lau mặt kính, đặt lại chỗ cũ. Hắn lắng nghe tiếng nước trong phòng tắm rồi xoa xoa thái dương mệt mỏi. Hắn dùng khăn lau khô tóc rồi ngồi dang tay tựa vào ghế sofa. Ăn bước ra, chiếc sơ mi trắng của hắn vừa rộng vừa dài quá gối cô. Cô dùng khăn lau khô tóc, mái tóc của cô bù xù hơn. Ăn đã căn nhắc kĩ, cô sẽ xin lỗi hắn. Cô cúi đầu, giọng lí nhí:

- Xin lỗi, tôi không nên đụng chạm vào đồ của người khác.

- Thì cũng đã đụng rồi.

- Tôi...tôi...- Cô ấp úng, câu nói của hắn làm cho cô không nói được gì. Lấy cây lược chải tóc mình, cô không nói thêm gì nữa. Hắn cũng im lặng, không khí cũng ngột ngạt hẳn. Cô lên tiếng, phá vỡ im lặng:

- Tôi về có được không?- Hắn nhìn cô khó hiểu, cô nhận ra, câu nói này không nên nói ra bây giờ. Ăn nằm dài trên sofa đối diện hắn. Cô nhìn lên trần nhà, gác tay lên trán. Quá là kì lạ. Cô chép miệng. Nằm được 15p, sự im lặng làm cơn buồn ngủ ập tới kéo mi mắt cô nhắm lại. Cô ngủ thiếp đi.

Hắn lúc này mới nhìn cô. Chiếc sơ mi của hắn như chiếc chăn bao bọc cô gái bé nhỏ. Mùi hương sữa tắm của nam nhân khiến hắn hơi ngà ngà nhức đầu. Hắn chưa từng biết cô ta quyến rũ như thế này. Trời bắt đầu đổ mưa như xối, cô gái nhỏ khẽ co mình trong chiếc sơ mi. Cô khẽ xoay người, miệng chép chép như đang mút kẹo rồi im lặng ngủ tiếp. Hắn lấy chiếc chăn được gấp gọn trong tủ quần áo đắp lên cho cô. Chiếc

chấn kéo lên ngang ngực thì cô mở mắt. Ánh mắt 2 người tình cờ chạm vào nhau. Hấn giật mình quay đi, ánh mắt của cô ta thật sự rất ma mị. Ân ngại ngừng kéo chấn trùm kín cổ, giọng nói như nghẹt mũi:

- Cảm ơn!

Hấn khẽ hấn giọng 1 cái. Hấn ngồi lại trên chiếc ghế bàn làm việc. Ân ngồi xếp gối, vẫn ôm chiếc chấn quần quanh người, đột nhiên, cô thấy hấn cũng tốt tốt. Cô khẽ cười, hấn khẽ liếc nhìn, khoe miệng cong lên 1 nửa. Lúc này, hấn mới lên tiếng:

- Lấy xấp thư fan hâm mộ trả lời giúp tôi!

- Những chuyện này anh phải trả lời chứ!- Cô cự lại. Đột nhiên, trong đầu nhớ đến bức thư gửi cho thần tượng không thấy hồi âm. Ân thấy mình thật ngốc nghếch. Hấn ta nhún vai. Nhưng cô cũng tò mò, những bức thư này có nội dung thế nào nhỉ? Cô đứng dậy đi với bàn làm việc gom gọn những lá thư về ghế sofa. Cô hồn nhiên nằm gơ chân gơ tay trong khi mình chỉ mặc chiếc áo sơ mi. Hấn không dám liếc nhìn cô nữa, dằn lòng, không được. *Ân ơi là Ân!!!*

Có tiếng gõ cửa, Ân ngồi bật dậy. Phong đi từ bàn làm việc qua ghế sofa cạnh cô. Là Quang Khánh, Ân gật đầu chào. Hấn thì không khách khí như thế, lạnh như tờ. Ân đứng dậy định đi ra chỗ khác. Quang Khánh nhìn cô, ánh mắt cũng rất kỳ lạ. Anh ta liếc từ trên xuống dưới rồi chăm chăm nhìn vào đôi mắt của Ân. Cô cũng nhìn lại. Phong kéo tay cô làm cô ngã vào lòng hấn. Cô bối rối ngồi xê ra. Phong nhìn Khánh như cảnh cáo, giọng đanh đá:

- Sao? Đến đây có chuyện gì?

- Nhìn xem cô gái vai chính của phim mới.- Khánh ngồi xuống đối diện Phong, chân bắt chéo.

- Sao cơ ạ?- Cô nhìn anh là lạ.

- Bất tin nhanh thật!- Phong cười.

- Họ còn chưa thi xong nữa mà...- Cô thấy vui vui nhưng cũng có thắc mắc.

- Họ muốn tìm diễn viên Hải Băng thứ 2.- Khánh đáp.

- Tôi cũng ngạc nhiên khi thấy đôi mắt của cô, thì ra là của tiền bối.- Hấn gật gù. Cô chỉ biết cười trừ.

- Thảo Nhi chắc vào vai phản diện rồi, giống với cô ả.- Phong nói tiếp. Khánh đứng dậy như muốn ra về vì hết chuyện để nói. Hấn châm chích bằng giọng đáng ghét:

- Đừng bao giờ có ý nghĩ... trả thù tôi thông qua người khác.- Đây là 1 lời cảnh cáo chăng? Chỉ có 2 người đàn ông đó hiểu.

Ân đứng gần cửa sổ, mưa đã dứt. Giờ cũng đã 4 giờ chiều, trời chùng hững không có ánh nắng le lói sắp tắt như hằng ngày. Bù lại, có cầu vồng. Ân mỉm cười ngắm nhìn, hấn đang nghe nhạc. Cô chỉ tay ra khỏi cửa sổ:

- Cầu vồng kìa!

- Sao?- Hấn hạ headphone xuống nhìn ra rồi lại tiếp tục nghe nhạc. Cô chếp miệng, hấn không nhìn thấy cuộc sống hấn tẻ nhạt đến nhường nào hay sao? Hấn là 1 người vô vị.

Có điện thoại, cô mở ba lô ra lấy điện thoại nghe máy:

- Bảo hử?

- Ủ, chị đâu rồi? Thử vai rồi sao không về nhà?

- Chị đang ở công ty của em làm phục dịch cho hấn này.

- Em đến đón chị.

- Đang ở nhà à?

- Ủ.

- Đem cho chị bộ đồ, chị không có đồ thay, xúu giải thích.

Cô tắt máy, lại vỗ vai hân:

- Tôi về nhé! Bảo đến đón.

- Ủ...hửm...- Hân gạt đầu rồi nhắm mắt lại chìm vào khoảng trời riêng của mình. 15p sau, Bảo đến, quăng cho cô bộ quần áo. Cô thay xong thì ra về. Lúc này, hân mới mở mắt. Hân không thể giữ cô ở lại lâu hơn nữa, lí do ư? Hân đang rất cô đơn à? Từ lúc nào cuộc sống của hân ồn ào hơn, hân nói nhiều hơn, thích chằm chọc người khác hơn? Chưa đến 1 tuần, thật là lạ!

8. – Chương 8

Chương 8: Vai diễn thật...

- Buông ra!- Hân hất tay Nhi ra, tôi chỉ biết nấp sau lưng hân. Cô ta diễn... thật quá. Diễn viên chuyên có khác.

.....

- Có kết quả rồi nè chị!- Tôi đang nằm xem Đô rê mon thì Bảo đưa chiếc điện thoại trước mặt. Tôi bật dậy cầm chiếc điện thoại, tay run run. Đây không phải là bằng kết quả, là 1 bài báo. " Nhân vật của bộ phim đáng mong chờ nhất hiện nay". Tôi hít 1 hơi thật sâu rồi lặn xuống. Hình của hân đầu tiên, nam chính, tôi biết mà. Tôi lại lặn xuống tiếp, là hình của Thảo Nhi, thôi rồi, tôi lắc đầu. Bảo nhìn tôi, hừ lạnh 1 tiếng. Nhưng cô ta vào vai Linh, tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi thật sự rất rất mong chờ vai diễn này, tôi đã thách thức hân rồi còn gì. Người tiếp theo là... tôi. Tôi nhảy cẫng lên quăng cả điện thoại của Bảo. Nó quát:

- Nhận được vai diễn, trở thành Star rồi không quan trọng tiền bạc nữa à?

- Yehhhh, vui quá đi mất!- Tôi rút điện thoại ra gọi cho hân, hân bắt máy. Chưa kịp nghe giọng của hân tôi đã hét lên:

- TÔI TRÚNG TUYỂN RỒI! VAI TUYẾT SAN ĐẤY... TÔI ĐÃ BẢO LÀ CHO ANH SÁNG MẮT RA MÀ...

- Cô đang khiêu khích nhẩn nại của tôi đó à?- Giọng của Thảo Nhi, tay tôi run run cầm điện thoại. Tôi hết sức bàng hoàng, tôi mà dặt tội với cô ta thì... Cô ta nói tiếp:

- Ngạc nhiên khi tôi nghe máy sao? Tôi và Phong đang ở cùng nhau, anh ta bảo cô nên biến khuất mắt tôi và anh ấy, càng xa càng tốt.

- Tôi nên tin? Nhưng 2 người có gì với nhau tôi cũng chẳng quan tâm!- Tôi tắt máy tháo sim ra quăng chiếc điện thoại không sim lên bàn nằm ưỡn ra sô pha. Bảo nhìn tôi:

- Gì thế?

- Không có gì!- Tôi trở mình.

- Chị có thể ở gần bên Nam Phong nhưng không được phép yêu hay hâm mộ. Hân có thể giết chết 1 đứa ngây thơ như chị. Nhớ lời em nói đó!- Nó nhìn tôi, bộ dạng nghiêm túc. Tôi phì cười, vỗ vai nó:

- Ông cụ non này! Đừng lo, chị ghét hân còn không hết nữa là...

- Được vậy thì tốt...

Tôi lấy tay vò đầu nó rồi bù lên, nó quăng tay tôi ra rồi tiếp tục với chiếc điện thoại. Đột nhiên, tôi nghĩ lại lời Thảo Nhi nói, hân ta thua kèo nên mất mặt hay sao mà muốn tôi biến khỏi mắt hân? Tôi chu môi rồi nhúu mày lại. Lỡ là thật thì sao?

.....

- Sao cô dám nghe điện thoại của tôi?- Nam Phong đẩy cửa phòng vào, đúng lúc Nhi vừa đặt điện thoại xuống. Hân nắm lấy tay cô ta xiết chặt. Cô ta nhăn nhó:

- Buông ra!
- Biến nhanh!- Hấn gần giọng, đôi mắt như dao ghim vào Nhi. Cô ta cười:
- Anh rồi sẽ phải hối hận khi đã làm những chuyện này với tôi!
- Cô thử xem!- Hấn nhếch mép nhướn mày thách thức. Cô ta quay người đi khỏi đó. Hấn nhìn nhật ký cuộc gọi: Sao Chối. Con ả điên khùng đó không biết có nói chuyện gì cho nhỏ gốc đó nghe không. Do gốc nên đâu biết phân biệt đâu chứ.
- A lô?- Nhi nghe máy. Giọng người con gái, có lẽ là quản lý của cô ta. Cô ấy đang hỏi về vấn đề có nhận hợp đồng phim đó hay không. Nhi nhếch mép:
- Nhận đi.

Cô ta cho điện thoại vào túi. Con nhỏ đó thì có gì hay ho kia chứ? Đối với những đứa đầu óc rộng tuếch như thế này thì việc đối phó chẳng hề hấn gì với ả.

Ấn đến trường, hôm nay cô vẫn đeo mắt kính như mọi ngày. Mọi người hôm nay lại càng xì xào bàn tán hơn khi nữ vai chính mà ai cũng nghĩ không phải là Nhi mà là 1 đứa kém nổi bật nhất trường. Cô phồng má, hít thở sâu rồi vào lớp. Bảo vừa đỗ xe xong cũng đi lên. Ấn đang ngồi xem kịch bản phim Vị Yêu, ngày mai sẽ chính thức khởi quay. Tuyết San là 1 cô gái hiền lành, xinh xắn nhưng vẻ đẹp không quá nổi bật, chỉ có đôi mắt và nụ cười là đặc sắc. Cô ấy phải lòng Tuấn, 1 bad boy của trường, khi mà cô đang bị hot girl của lớp bắt nạt. Cô cứ nghĩ là Tuấn tốt với mình nhưng không phải, hấn đã cá cược với bạn bè là bao lâu sẽ hôn được nhỏ tự kỷ của trường. Ấn đọc tới đây, khẽ thở dài:” Hot girl bắt nạt mình là Thảo Nhi, trời ơi, hèn chi cô ta chịu ký hợp đồng!”

Nam Phong đứng trước cửa lớp, có 1 số người nhìn ra, gặp anh là 1 chuyện quá quen nhưng đến tận lớp tìm ai đó là chưa có. Nhi ngồi đó, chỉnh tóc lại, chuẩn bị đứng lên để đi ra như thể Phong tới tìm cô ấy. Hấn nói giọng ma mị:

- Thiên Ân, ra đây 1 chút nhé!- Ngữ khí và ngữ điệu đều rất nhẹ nhàng, khác xa với 1 tên thô lỗ vẫn hay thể hiện trước mắt cô. Có 1 số cô nàng trong lớp che miệng cười khúc khích như đang dè bỉu Nhi. Cô ả nóng giận đi ra cửa lớp 1 cách thô lỗ, hung hăng chạm vào vai hấn. Phong chụp tay cô ấy lại. Hấn mỉm cười với mọi người trong lớp:

- Nè mọi người, Thảo Nhi đụng trúng tôi mà không xin lỗi đúng không?

Có 1 số diễn viên đã nổi gật đầu ủng hộ. Nhi giằng tay ra, cô trợn mắt nhìn hấn:

- Sao tôi phải xin lỗi?

- Người tôi tìm không phải cô nên nóng giận à?- Hấn cười, nụ cười của yêu nghiệt. Mọi người nhìn thái độ của Nhi thì bắt đầu xì xầm bàn tán, hành động vừa rồi của cô ả đã dập tắt tin đồn tình ái phũ phàng không cần bình chữa cháy. ả giằng tay ra, quá nhục nhã, bỏ đi 1 mạch. Ấn này giờ chứng kiến thì nhướn miệng cười. Mọi hành động của cô đều lọt vào mắt của hấn. Ấn đứng lên đi ra chỗ hấn, Phong chỉ về hướng sân thượng. Cô gật đầu.

Tôi theo hấn lên sân thượng. Hấn dang tay đón những ngọn gió rồi quay lại nhìn tôi, nở nụ cười không còn thân thiện nữa. 1 lần nữa... tôi hựt hắng. Tôi chép miệng:

- Có ai thua cược, đòi tôi tránh đi cho khuất mắt cơ mà?

- Sao?- Hấn nhìn tôi hỏi.

- Nhi và anh đang ở bên nhau, bảo tôi...

- Lầm lời.- Hấn chặn ngang họng tôi. Tôi chẳng biết hấn có biệt tài gì hay giỏi về cái gì nhưng làm cho tôi tức giận thì hấn là nhất của nhất rồi.

- Gọi tôi lên chi đây?- Tôi liếc hấn.

- Gọi cho vui vậy mà.- Hấn quay lại nhìn tôi.

- Chắc vui, mai khỏi quay rồi, không cần xem kịch bản hay sao mà rảnh rỗi thế? - Tôi khoanh tay hằm hằm. Hấn vẫn đứng đưng. Nói lớ ngớ 1 mình:

- Cái lần mà tôi gặp cô trên sân thượng này, trở mắt nhìn body tôi muốn thủng!

Nghe đến đây tôi tự nhiên đỏ mặt, lúc đó còn hằm hằm, tôi không chạy đến ôm hấn cứng ngắt là may lắm rồi. À ha, tôi cũng nhớ ra, lúc đó hấn định trở mặt nhưng đến phút cuối lại cười cợt nhả làm tôi xiêu lòng. Tôi không nói gì tay vo thành đấm đùng đùng đi xuống sân thượng. Hấn đứng đó cười ha hả, đến bậc thang giữa rồi mà tôi vẫn nghe tiếng cười của hấn. Đợi đó, tôi sẽ báo thù.

.....

Tôi đến phim trường, đây là 1 trường cấp 3 cho cảnh quay đầu tiên của mình. Hấn đang diễn cái gì đó, tôi cũng cóc quan tâm, hấn là đồ xấu tính khó ưa. Chị biên kịch đi đến nhìn tôi:

- Tuyết San là cô gái khá xanh xao và nhợt nhạt, không có sức sống như em đâu. Nhân viên trang điểm, lại đây. Em đánh son màu nude nhạt nha, mắt không cần kẻ, đánh lớp phấn nền được rồi.

- Okay.- Cô bạn trang điểm nhanh nhẩu, tôi gật đầu cười. Xong thì chạy lại sang Thảo Nhi, cô đã trang điểm xong cả rồi. Chị biên tập có chút không hài lòng. Chị nói:

- Em nên tô son đậm hơn, phấn này cũng nên dày lên, tốt nhất kẻ mắt cho đậm lên nhé. Em chưa đạt đến độ đẹp của hot girl Gia Linh.

Nhi khoanh tay trước ngực đảo mắt. Cô chuyên viên lo sợ đến gần make up. Cô bạn make up cho tôi lỗ miệng:

- Da chị đẹp quá, khỏi đánh lớp phấn nền nhá. Môi của chị đỏ thật, làm sao cho nó nhạt đây?

Cô bạn trang điểm của Nhi lỗ nhìn sang tôi thở nhẹ, Nhi lập tức tỏ thái độ, cô đứng lên quát:

- CÔ CÓ ĐẸP BẰNG TÔI KHÔNG MÀ LÀM CÁI THÁI ĐỘ NHƯ THẾ, TÔI CHO CÔ MẤT VIỆC ĐÓ!- Tội nghiệp cô bạn, co ro hoảng sợ đến khóc thét. Nghe tiếng ồn ào, mọi người quay đầu lại nhìn cô ấy. Thấy vậy cô ta ngồi xuống tự mình trang điểm lại. Tôi thật ghê tởm thể loại con gái như thế này. Hết cảnh quay của quả hấn, hấn vào ngồi trong hậu trường. Đến lượt tôi, tôi đi ngang qua, đạp lên chân hấn 1 cái làm hấn giật nảy lên nhìn tôi. Đạo diễn dặn dò tôi chỉ cần im lặng, khi Nhi đến sai khiến điều gì đó thì chỉ ngược ánh mắt khinh khỉnh lên nhìn. Khi cô ta động tay động chân thì cũng không phản kháng, chờ hấn vào thì nấp sau lưng. Nghe có vẻ dễ dàng nhưng hơi đau thì phải. Tôi chép miệng rồi ngồi vào ghế ngồi trường xa lạ. Nhi cũng đứng dậy để biến mình thành Gia Linh.

- Ê, đi xuống căng tin mua giúp 2 lon nước ngọt đi!- Nhi nói với tôi. Tôi vẫn không ngẩng đầu mình lên. Cô ta lấy tay vỗ bàn 3 cái. Tôi ngược mắt lên nhìn, ánh mắt tôi đang đá xoáy vào cô ta. Tôi nhận thấy sự tức giận của cô ấy. Tôi thầm cầu trời cho cô ấy nhẹ tay. *Bốp* Cô ta tát vào mắt tôi đau điếng. Mọi người trong đoàn làm phim ngạc nhiên vì tiếng tát vang dội đó. Hấn ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cảnh quay vẫn được tiếp tục và tôi không được đáp trả. Tôi vẫn giữ khăng khăng khuôn mặt yên như tờ... chịu trận. Cô ta nắm tóc tôi đau muốn khóc nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Tôi nghe giọng hấn:

- Đến cảnh của tôi chưa?

- Được, cậu vào đi!

- Buông ra!- Hấn hất tay Nhi ra, tôi chỉ biết nấp sau lưng hấn. Cô ta diễn... thật quá. Diễn viên chuyên có khác. Đạo diễn nhắc nhở cô ta cụp mắt xuống và lùi về phía sau nhưng cô ta lại không như thế, cố tình lấn thêm.

- Cắt! Thảo Nhi, cô lùi về phía sau, tỏ vẻ ngạc nhiên vì chính Gia Linh cũng yêu mến Thanh Tuấn.

Cô ta gật đầu. Tôi xoa xoa mặt, hấn vừa quay đầu lại nhìn tôi thì đạo diễn bảo diễn tiếp. Tôi khổ sở núp dưới cánh gà mái mẹ là hấn. Nhi lùi lại, ánh mắt ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn nhếch mép, hừ lạnh:

- Không ngờ, hot girl của lớp cũng có thể đáng sợ như thế!

- Minh...mình...- Cô ta áp úng. Tôi nghe tiếng tim mình đánh trống trong lồng ngực, cứ như mọi chuyện này giờ là thật. Hấn kéo tay tôi ra khỏi lớp.

Cắt đạo diễn khá hài lòng về cảnh quay này.

Tôi đưa tay ôm mặt khổ sở, nó đã sưng lên rồi. Chị biên kịch xoa xoa má tôi:

- Nhi đóng đạt như hơi mạnh tay. Cảnh sau có cảnh Tuấn xoa má cho em, khỏi cần hóa trang vậy!

Tôi phụng phịu, trời ơi, bị tát không ngờ thành khỏi hóa trang. Hấn đến cạnh đưa tôi chai nước suối:

- Thấy sao?

- Còn trắng sao gì nữa, liệt 1 nửa cơ mặt rồi... Đóng phim chi mà đau rứa?- Tôi lấy trứng gà xoa xoa mặt. Hấn chụp lấy quả trứng xoa cho tôi, tôi mở to mắt nhìn hấn. Tim tôi lại đập nữa, người nóng phùng phùng, tôi bị sốt chẳng? Tôi gạt tay hấn ra, bảo mình tự làm. Mọi người trong đoàn phim cũng nhìn hấn, có cả Nhi. Ôi thôi rồi, nhờ cảnh sau cô ta đánh mạnh tay hơn thì tôi có mà đi đời. Tôi giành lại quả trứng rồi cúi đầu tự xoa.

Mọi người trong đoàn ai cũng khen hấn tử tế, tử tế cái con khỉ khô! Tôi và hấn di chuyển theo đoàn quay ra sân sau trường. Phân đoạn diễn hấn nắm tay tôi đi đến, lấy chiếc khăn lạnh xoa má tôi. Lần này, đạo diễn bảo tôi phải nhìn hấn bằng ánh mắt ngạo nhiên rồi chuyển sang cảm động, yêu mến. Khó đây, tôi tặc lưỡi.

Hấn nắm tay tôi đi đến sân sau của trường rồi chạy đi đâu mất. 1 lát sau, hấn quay lại với chiếc khăn lạnh trên tay. Hấn xoa xoa bên má bị đánh sưng lên của tôi. Đột nhiên, trong đầu tôi có ý nghĩ rất buồn cười:” Nếu lúc này make up đậm như Thảo Nhi thì khi xoa bằng khăn lạnh cả mặt đều trắng có chỗ đỏ vàng vàng thì sao sao ấy nhỉ?” Tôi muốn cười lắm nhưng không thể. Tôi đưa mắt nhìn hấn, hấn đang chăm chú vào vết thương trên mặt của tôi. *Thành thật, thành thật* Tim tôi nhảy liên hồi, tôi quên cả việc diễn xuất.

Cắt

- Tốt lắm! Hôm nay đến đây, ngày mai 7 giờ sáng chúng ta sẽ quay cảnh ở siêu thị.

Tôi đã diễn gì đâu mà tốt. Hấn buông tay xuống, tôi lập tức quay mặt đi nơi khác che giấu đôi gò má đang ửng hồng của mình. Tôi thu dọn đồ đạc rồi đi về. Hấn chặn lại, tôi cố né tránh, mỗi khi hấn chạm vào tôi tim tôi đều đập mạnh. Thật khó diễn tả! Tôi cũng đâu có muốn đâu. Hấn nói:

- Sáng mai 6g mua thức ăn sáng cho tôi, cái gì nhẹ nhẹ bụng nhé!

- Mơ à?- Tôi khịt mũi.

- Hợp đồng...

- Okay, cháo nhé?- Tôi đẩy người hấn ra không thềm nghe câu trả lời.

- Mai...tôi đón cô!- Hấn ngập ngừng, tai tôi không nghe lắm chứ. Tôi đang muốn nhảy cẫng lên nhưng lời nói của mình đã nói với Bảo thì...

- Không cần! Tôi có chân.

- Cái đồ...- Hấn đã hạ thấp bản thân để nói những lời này mà tôi lại như thế. Tôi thấy hơi có lỗi nhưng ai quan tâm chứ? Tôi bỏ đi 1 mạch.

9. – Chương 9

Chương 9: First kiss...

- Đi ra, tôi ghét anh muốn chết đi được. Mỗi lần gặp anh là tôi đỏ mặt tía tai. Chẳng ra làm sao!

.....

Tôi về nhà, tay vẫn đang cầm quả trứng gà xoa xoa để mai còn tiếp tục những cảnh quay khác. Thuận Bảo đặt trước mặt tôi 1 hộp điện thoại đựng chiếc iphone 5S. Tôi nhìn nó:

- Mua cho chị à?

- Ủ. Làm diễn viên ít nhất cũng sử dụng những thứ này! Mai mốt làm có tiền rồi nhớ trả cho em, thằng em này bị thất sủng bởi chị tham gia phim đó. Nếu không chị thì em đã nhận hợp đồng rồi!

Giờ tôi mới biết vai diễn của Quang Khánh là mời nó trước. Nó đã từ chối vì có thể khán giả sẽ nhạy cảm bởi tình chị em loạn luân dù qua màn ảnh. Tôi cảm động muốn khóc. Chưa kịp cảm ơn thì nó hỏi:

- Mặt chị bị tát thật à?

- Sao biết hay thế?- Tôi xụ xuống.

- Có xem kịch bản, biết ngay mà. Mà cũng vừa...

- Đứng lại thằng kia, bà ày chết.- Sau cái biết mà cũng vừa nó đánh vào má tôi làm trứng gà xẹp đi phân nửa. Tôi rượt nó quanh nhà, tôi không cho nó 1 trận thì không phải chị nó. Tiếng chuông điện thoại cũ của tôi reo lên, tôi tạm tha cho nó vậy. Tôi nghe máy:

- A lô?

- Chị Ngọc đây. Thằng Phong nó vừa uống rượu rồi đánh nhau gì trong quán bar, may là quán bar của ba nó nên không có scandal nào lọt ra. Bảo nó đi bệnh viện thì không chịu. Em đến nhà nó xem sao!

- Nhà hấn ở đâu vậy chị?- Tôi hỏi gấp gấp rồi lên phòng lấy cái áo khoác.

- Địa chỉ:- Tôi viết lại rồi chạy ra ngoài đón taxi. Thuận Bảo chạy ra hỏi tôi thì tôi chỉ kịp nói mình có việc.

Giờ cũng đã 10 giờ, đón taxi cũng thật khó khăn. Cũng may là tôi đeo mắt kính, chắc chẳng có tên háo sắc nào đâu nhỉ? Tôi đi bộ men theo vỉa hè đến địa chỉ mà chị đưa. Trời ơi, tôi đi bộ hấn 30 phút mới đến. Tôi dựa vào cổng nhà hấn thở dốc. Tôi bấm chuông. 1 cô gái mặc tạp dề, áo quần giống người làm đi ra mở cửa cho tôi. Cô hỏi:

- Chị là Thiên Ân.

- Vâng!- Tôi gật đầu.

- Chị lên tầng 2 nha, cậu chủ đang ở đó!

Tôi gấp gấp chạy lên, nhờ hấn có chuyện gì thì sao? Tôi đẩy cửa phòng vào, hấn đang ngồi tựa vào giường, ánh đèn phòng màu vàng le lói giữa căn phòng tối om. Tôi bật đèn, hấn đang nhìn tôi. Tôi cởi áo khoác để lên giường rồi ngồi cạnh hấn. Người hấn có hơi men, chắc là say lắm rồi, lại còn đánh nhau ra nông nỗi này.

- Anh có sao không?- Tôi lên tiếng.

- Không sao.- Hấn nói. Nói hùng hồn như thế chắc chẳng có gì rồi. Tôi chu môi xong lại nhứ mảy. Cô gái ban nãy đem thau nước ấm cùng chiếc khăn lên. Tôi đón lấy, rồi bảo cô ra ngoài. Tôi thấm nước lau mặt hấn. Hôm nay hấn không cự tuyệt nữa mà ngồi yên chấp nhận. Tôi cởi cái áo sơ mi đã dính be bết máu của hấn, máu của hấn dư lắm hay sao mà thấm cả sơ mi không còn chỗ nào trắng toàn vẹn. Tôi đánh vào vai hấn:

- Sao anh cứ thích gây sự thế? Làm diễn viên mà không biết quý thân thể.

- Không phải máu của tôi! Khuôn mặt tôi chỉ bị trúng 1 bên má thôi.

Tôi nhìn hấn, không phải máu của hấn? Vậy là máu của người khác, tôi bắt đầu có cái nhìn khác về hấn rồi đó nha. Vậy thôi, tôi nói:

- Anh đi tắm đi, chắc không hề hấn gì rồi!

- Ủ.- Hấn ta đứng lên dáng đi xiêu vẹo. Tôi chắc chắn là rất say mà sao có thể ăn nói bình tĩnh nhưng thế, thiệt là đáng gờm mà. Chắc tôi có thể về rồi. Tôi nhìn căn phòng, cũng tĩnh lặng như không khí căn nhà, chỉ có mỗi mình hấn sao? Tôi nghe tiếng người đàn ông trung niên dưới nhà:

- Nam Phong đâu rồi?

Chưa đầy 1 phút tôi lại nghe bước chân của người đó tiến lên phòng. Nam Phong đi ra, mặc chiếc quần short thun, cởi trần, lau tóc. Tôi ngồi trên giường, nhìn thấy người đàn ông đó đi vào thì cúi đầu chào:

- Cháu chào bác ạ!

- Ủ.- Ông gật đầu nhìn tôi. Ông nhìn Phong:

- Con có sao không?

- Không. Tôi vẫn bình thường.

- Cô gái này là ai đây?- Ông chỉ tay vào tôi.

- Cháu...- Cô ấy là trợ lý của tôi.- Hấn ta cắt ngang lời tôi nói. Kỳ thực, tôi cũng định nói như thế. Ông bảo hấn nghỉ ngơi, còn mình thì lái xe đi đâu đó. Hấn thả người nằm lên giường cạnh tôi. Tôi đứng dậy đi đến chiếc ghế đối diện, không khí như vậy thật là không quen dù tôi với hấn cũng ở cùng 1 nơi không ít lần. Hấn lại đứng dậy tiến đến đối diện tôi. Tim tôi lần này lại đánh lô tô nữa. Tôi đáp hấn:

- Đi ra, tôi ghét anh muốn chết đi được. Mỗi lần gặp anh là tôi đỏ mặt tía tai. Chẳng ra làm sao!

- Tại sao?- Hấn hỏi.

- Tôi không biết.- Tôi liếc hấn. 1 tay hấn nắm chặt vào thành ghế, tay kia kéo cổ tôi về phía hấn. Môi hấn chiếm lấy môi tôi. Tôi mở to mắt đẩy hấn ra nhưng hấn càng ghì chặt. Tôi cảm nhận được hơi thở hấn rất nóng vào mặt tôi. 1 lần nữa tôi dùng sức đẩy hấn ra, lần này hấn ngất xỉu như cọng bún thiêu. Con người thì to tướng như trâu, suốt ngày đi gây sự đánh nhau, đụng chút lại bệnh vặt vờ ra, sốt như điên. Tôi cắn môi mình, nó đang sưng lên thì phải. Tôi còn định cố gắng hiến nụ hôn này cho phim ảnh nhưng nó lại bị tên khốn này cướp mất. Tim tôi bây giờ như đang chạy bộ với vận tốc kinh hoàng.

Tôi-42kg- cao 1m60, phải vác xác của 1 tên bệnh lên giường. Hấn đang rất nóng. Tôi chườm khăn cho hấn, định gọi dậy uống thuốc nhưng do hấn uống quá nhiều rượu, bao tử cũng chẳng còn chi, uống thuốc vào thì có nước chết.

-Nh..ư...

- Anh muốn gì?- Tôi hỏi.

- Như...

Trong lúc mê man hấn đã gọi tên Như. Như là ai thế? Có phải là cô gái trong ảnh không? Tôi kéo chăn lên cho hấn rồi đi khỏi phòng. Cô người làm đã đi ngủ từ lúc nào, chỉ còn tôi thức với ngôi nhà rộng lớn nhưng lạnh lẽo của hấn. Tôi bật ti vi lên xem, cũng dễ ngủ hơn là thần thờ 1 mình.

Ti vi đang phát sóng thước phim của... mẹ tôi. Bộ phim cũng đã cũ kĩ lắm rồi nên hình ảnh không được đẹp lắm nhưng mẹ tôi vẫn rất rất đẹp. Tôi say sưa ngắm nhìn cách diễn xuất của mẹ, mẹ là 1 người tài ba, ánh mắt của mẹ tạo sự đồng cảm của người xem và nhân vật mẹ diễn tả. Được 1 lúc, phim hết, tôi lẳng lặng chìm vào giấc ngủ lúc nào chẳng hay...

.....

2 giờ sáng, không gian căn nhà vẫn chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Hấn ngồi dậy, đưa tay vỗ vào đầu, cơn ác mộng lại vây lấy hấn. Đầu hấn đang rất đau. Cửa phòng hấn không đóng, có tiếng xì xào phía dưới nhà, hấn đi xuống. Thiên Ân đang nằm co ro trên chiếc ghế sofa, mắt nhắm chặt, ti vi vẫn phát. Hấn tắt ti vi, ngồi xuống cạnh cô. Lúc ngủ, cô thường co ro khắc khổ thế này. Hấn đưa tay chạm vào môi mình, hấn cũng chẳng biết lúc đó hấn đã làm gì. Hấn chỉ muốn chiếm hữu cô gái này cho riêng mình. Môi Ân có vẻ hơi sưng, hấn cúi sát mặt nhìn cô ấy. Đi ngủ và mãi không tháo mắt kính, hấn tháo chiếc mắt kính ra, đưa tay sờ lên mi mắt. Hấn tự mình cởi cột bản thân rồi đứng dậy, lấy chiếc áo vest gần đó đắp lên người cô.

“Chuyến bay từ Mỹ đến Việt Nam sẽ cất cánh trong 10 phút nữa.”

- Phong à, em đã về...- Cô gái có dáng người hơi gầy, mặc chiếc váy voan hoa, tóc xõa vai nhẹ nhàng, nhìn rất thanh thoát. Cô đeo chiếc kính rayban trắng gương trắng, bước lên máy bay...

.....

Tôi tỉnh dậy, bây giờ là 5 giờ. Hôm nào cũng thức khuya dậy sớm như vậy chắc không sống nổi mất. Toàn tôi chăm sóc hân lúc bệnh mà chẳng thấy khi nào tôi đỡ bệnh. Chắc tôi trâu bò. Tôi nhìn chiếc áo vest của hân trên người mình, có mùi nước hoa của hân, tôi khịt mũi, quăng sang 1 bên. Hân ngồi sô pha đối diện nhìn tôi khiến tôi giật mình. Hân nhếch mép:

- Thức rồi sao?
- Thấy mở mắt không mà hỏi?- Sáng sớm thì đã gặp bản mặt đáng ghét của hân.
- Cô rất thích đốp chất với tôi thì phải!
- No, no, no. Nói ngược rồi.- Tôi đưa ngón trỏ lên lắc lắc. Hân hứ 1 cái, con trai gì mà hay hứ thế? Hân nhếch môi, mỗi lần nhìn khoe môi hân cong lên thì tôi đoán có chuyện chẳng lành. Hân nói:
- Muốn ăn gì? Tôi bảo người làm. Môi cô có vẻ hơi sưng, đừng ăn món nóng.
- Chính anh...- Tôi định vạch tội hân trong lúc hân say nhưng nhớ đến từ Như mà hân gọi, tôi lại thấy mình là vật thể thân, nhục nhả ghê gớm. Tôi xì mặt ra không thèm trả lời.
- Tôi hôn, đúng chứ?- Hân kê khuôn mặt mình lại gần tôi. Tôi mở to mắt nhìn hân, *bốp* tôi đưa tát vào mặt hân tóe lửa không quan tâm cái tát ảnh hưởng đến dung nhan hân thế nào. Tôi đẩy hân ra:
- TÔI KHÔNG NGỜ ANH LÀ ĐỒ DÊ XỒM, DÊ CỤ. CHỪA MẶT TÔI NHA, MAI MỐT ANH CÓ CHẾT TÔI CŨNG CHẴNG THÈM ĐẾN THĂM ĐÂU!

Tôi trút mọi cơn bức xúc lên đầu hân rồi đứng dậy đi khỏi đó. Hân cũng có cái thái độ ngạc nhiên như người vô tội. Thôi được, tôi nhận, hôm qua là tôi đã mất first kiss với con ma men chứ không phải hân. Hân cũng có biết gì đâu chứ. Làm diễn viên sớm muộn gì cũng phải đối mặt với những cảnh còn nóng hơn nên mất first kiss là điều dĩ nhiên, không chừng còn trầm trọng hơn. Tôi vỗ vỗ ngực mình rồi vuốt vuốt xuống:

- Thiên Ân, thế kỷ 21 rồi, không có gì quan trọng hết!
- Nhưng hân hôn tài thật. Tôi đang nghĩ gì vậy, tôi cốc đầu mình 1 cái rồi lấy cái áo khoác định về nhà. Hân chặn tay:

- Chuyện hôm qua...
 - Không sao. Tôi không giận anh đâu. Tôi cũng biết là trong lúc nhớ người yêu cũ, lại có rượu nên anh mới hành động như vậy. Không quan trọng gì hết, tôi về. Tí nữa lại gặp nhau trên phim trường. Bye!
- Tôi không muốn nghe câu trả lời của hân cho nên đẩy hân sang chỗ khác đi về.

10. – Chương 10

Chương 10: Bức ảnh không caption...

- Cặp áo đẹp thật nha!- Tôi cầm chiếc áo lên ướm vào mình.
- Thì để thắng cá cược phải biết chi chứ!- Hân cũng cầm chiếc áo lên nhưng thái độ lại trái ngược tôi.

.....

Tôi lê bước trên đường, ánh bình minh đang bao trùm lòng thành phố. *Két* Hân chạy xe đạp vòng xe chặn trước mặt tôi. Tôi nhìn hân, phồng má:

- Gì đấy?
- Không đi taxi hay sao?
- Muốn tập thể dục thôi mà!- Tôi khoanh tay.
- Thật không? Ví tiền của cô trong túi tôi.- Hân móc trong túi áo khoác ra 1 cái ví giơ lên, đúng trọng tâm rồi. Tôi nhìn hân khinh khỉnh:

- Đem đến giúp à? Cảm ơn!- Tôi giơ tay ra giành lấy nhưng hấn giật lại làm tôi hụt chiếc ví.
 - Lên xe đi, tôi đưa cô về!- Hấn chỉ tay vào yên sau. Tôi lại nhớ đến chuyện đêm qua, tối sầm mặt. Tôi đi tiếp:
 - Không cần, đã nói muốn đi thể dục kia mà!
 - 30p, cũng gần nhỉ?- Hấn chạy theo tôi.
 - Tôi đang muốn giảm cân cho phù hợp với vai diễn. Okay?- Đột nhiên tôi thấy mình ngu chưa từng thấy, chỉ có 42kg, gió thổi cũng có thể bay vậy mà đòi giảm cân. Hấn cười:
 - Muốn giảm cân à? Lên chở tôi cho giảm nhanh. Cô không nên trốn tránh tôi, nếu cô từ chối tôi sẽ... hợp đồng Thuận Bảo thì sao nhỉ?
 - Rất cục anh muốn gì?- Tôi nhăn mặt.
 - Đi chung xe!
 - Được, anh chở tôi nhé!- Tôi gật đầu.
 - Không, đổi ý rồi. Lúc nãy định chở cô nhưng cô đang định giảm cân thì lên chở tôi đi. Cấm cãi!- Hấn lùi xuống yên sau. Tôi dậm dậm chân trên đất rồi hừ hừ. Tôi chưa chở thằng em mình mà phải chở hấn.
- Nhưng số phận đã an bài như thế rồi, làm sao có thể cãi? Tôi leo lên yên trước. Hấn cười ha hả, giọng điệu khả ố. Đồ thú tính! Tôi hì hục đạp muốn bỏ cả hơi tai, so với việc đi bộ thì cái này nặng nề hơn nhiều. 1 số fan của hấn đã nhận ra. Hấn mỉm cười với mọi người, tôi thì chẳng buồn nhếch mép. Có lẽ họ cũng đã nhận ra tôi với vai trò của Tuyết San nên lấy điện thoại chụp lia lịa, bàn tán xì xào. Tôi muốn chạy thật nhanh nhưng hấn nặng quá, profile của hấn hình như 75kg thì phải. Heo rồi!!!! Tôi cố đạp hết sức với vận tốc rùa bò. Sau khi điều hành thị chúng thì cũng đã đến nhà tôi. Tôi lấy chìa khóa trong túi áo khoác mở cửa. Hấn vẫn đứng cửa nhà tôi. Tôi quay lại:
- Nè, muốn gì nữa đây?
 - Đi mua thức ăn cho tôi đi!- Hấn vẫn ngồi trên yên sau, 2 tay chống trên yên trước.
 - Tự mua đi, tối hôm qua đến giờ anh quấy rầy tôi chưa đủ hay sao?- Tôi mệt mỏi nói.
 - Vậy nhà cô có món gì ăn liền không?
 - Mì gói! Ăn không?- Tôi kéo cửa vào, hấn cũng dắt xe theo sau.
 - Là món gì?- Hấn hỏi.
 - Anh giả vờ à?- Tôi khoanh tay khinh khỉnh, trời, mì cũng không biết là sao?
 - Không biết thật!- Khuôn mặt hấn thật thà.
 - Chị đi đâu suốt tối hôm qua?- Thuận Bảo mở cửa khoanh tay nhìn tôi.
 - Hấn bị điên nên chị phải tiêm thuốc an thần cho hấn!- Tôi đẩy tay nó để đi vào nhà!
 - Ủ, rồi anh đến đây làm gì?- Nó nhìn hấn.
 - Ăn sáng!- Hấn cũng thản nhiên đi vào nhà, đẩy tay nó như tôi vừa làm. Nó cũng mệt với tên điên này hay sao mà không đáp trả gì hết, lấy chiếc xe đạp đi khỏi nhà.
 - Ngồi đó, chờ tôi đem mì dăng tới họng! Biết ăn mì bò viên mà sao không biết mì gói?- Tôi chỉ tay vào sofa. Hấn ngồi xuống, bấm chiếc điện thoại:
 - Chẳng lẽ không? Chỉ là muốn vào nhà, ăn thật nhanh gọn thôi!
 - Đồ cáo già!- Tôi giơ tay dứ dứ trên đầu hấn rồi mới đi vào bếp.

.....

Thiên Ân đúng là đồ ngốc nghếch khi không nhận ra nụ hôn tối qua của hắn rất tinh táo. Hắn bấm vào facebook upload 1 tấm ảnh, à, đây là nick ảo hắn vừa tạo. Hắn cũng quên bém việc phải làm khi khởi quay phim. Nick ảo này, hắn toàn kết bạn với nhà báo, phóng viên. Mục đích gì kia?

Chưa đầy 5 phút, cô ấy đi ra với 2 tô mì trên tay. Hắn đón lấy 1 tô rồi so so đôi đũa. Hắn chợt nhớ điều gì đó rồi cười:

- Cô có thích ăn nước mì bên trên rồi mới từ từ tận hưởng gói gia vị ở dưới hay không? Nếu để nó hòa tan thì cô có cho nó thẳng vào áo tôi như trà?

Ân nhú mày, không hiểu câu nói của hắn cho lắm nhưng từ trà đã làm cho cô hiểu tất cả. Quả thật thì lúc đó cô không nói dối, cô chỉ uống lớp trà bên trên rồi mới ăn đường bên dưới nhưng khi nó hòa tan thì hơi khó uống chứ chẳng đến mức phun ra, có chăng là để đáp lễ với hắn thôi.

- Tôi không quá gở như anh!- Sau 1 hồi suy nghĩ, cô mới trả lời. Ngồi vào ghế đối diện hắn, cô cầm đũa lên ăn. Như thường lệ, cô mở ti vi xem tin tức.

”Đôi “tình nhân” Vị Yêu đạp xe đạp trên phố...” Cô nhìn hắn, trợn mắt rồi cầm đầu ăn tiếp cho khỏi phải nhìn thấy cái điệu bộ đáng xấu hổ của cô trên ti vi, hơn nữa, cô đang đeo mắt kính.

- Choa, lúc tôi cười đẹp đến thế sao?- Hắn đột nhiên vỗ đùi 1 cái, chỉ vào ti vi để châm chọc Ân. Cô ngẩng đầu lên:

- Đồ.biến.thái.không.đổi.thủ!

- Lúc cô đạp xe nhìn khuôn mặt rất giống con hề, nhìn đi nào!- Hắn gõ đầu kia của đũa lên tô mì của cô, bắt buộc phải nhìn. Cô ta vừa quay đầu lại thì ti vi cũng đã chuyển sang tin khác...

Phụt Bao nhiêu mì đang nhồi nhét vào miệng chưa kịp tiêu hóa vào cổ họng đã nằm gọn trên mặt hắn.

”Dấu chấm hỏi về thành tích học tập của “Tuyệt San”.” Sau đó là tấm hình cô quỳ gối giờ cặp lên trên đầu, vẽ mặt hậm hực. Hắn khổ sở gỡ từng cọng mì trên mặt + tóc xuống. Sao tin tức cánh nhà báo nhanh thế? Chưa đến 15p đã có trên ti vi. Ân bây giờ mới hiểu, lúc trước thì chẳng ai quan tâm nhưng sau khi nhận vai trong phim Vị Yêu thì mọi người sẽ chú ý cho nên hắn đội dĩa này mà tung lên. Cô nghiêng đầu, thở ra:

- Anh có cần ác với tôi thế không?

- Cô thì sao? Tôi chỉ trả đũa thôi mà!-Hắn ta gỡ bộ mặt ngây thơ rồi đi vào nhà tắm rửa mặt, hắn không thể để khuôn mặt này thêm 1 giây nào nữa, dơ bẩn quá đi mất.

- Tôi chỉ làm 1 mà anh lại làm 10 thế kia? Tại ai mà tôi bị phạt, tại ai mà tôi bị lên ti vi với tình huống xấu hổ thế kia?- Ân đứng lên giẫy nẩy, 1 lúc sau hắn mới trở ra với chiếc khăn trên đầu, lau khô tóc.

- Tôi nhất định sẽ đáp trả anh thích đáng!- Cô nhìn hắn bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống. Hắn nhún vai:

- Khiêu chiến sao? Tôi chấp nhận!

- Được thôi!- Ân ngồi phịch xuống ghế, tiếp tục ăn tô mì đang dang dở còn hắn thì bỏ lơ, tay vẫn nghịch cái iphone. Khoe iphone chẳng? Tưởng cô không có chắc.

Sau khi ăn sáng xong, cả 2 phải bắt tay vào làm việc. Hắn dắt chiếc xe đạp ra khỏi cổng. Thiên Ân khóa cửa xong thì làm lơ, lướt qua hắn. Hắn gọi:

- Nè, lên xe đi. Tôi chở!

- Có nên tin không? Tốt vậy sao?- Cô đưa tay lên mặt làm vẻ cảm động.

- Không đi sao?- Hắn vỗ vỗ lên yên sau. 1 ý nghĩ bắn qua đầu Ân, con bé cười nham hiểm rồi leo lên yên xe:

- Okay, thank you!

Hắn chạy xe với vận tốc rất không đồng đều, đường rất rộng nhưng toàn chạy vào những vũng nước, ổ gà. Mỗi lần vấp ổ gà Ân đều ngã nhào vào lưng hắn. Cô tháo dây thun đang buộc trên tóc ra, bắt chéo. Lần này cũng vậy, hắn chạy vào ổ gà, khi ngã vào lưng hắn thì *Chóc*

- Aizzz. Cô làm gì đau vậy?

- Xin lỗi nhá, tôi ngã vào lưng anh hơi mạnh. Như anh thấy đó, đường thì nhiều xe, ổ gà thì chi chút, không có đường để chạy, tội anh ghê!

Đường hiện nay không có 1 chiếc xe lui vãn, chỉ có mỗi cái ổ gà bên đó. Hắn nhận ra hàm ý châm chọc mỉa mai cũng như nhận ra dây thun đã bắn vào hông mình. Hắn chạy yên hơn, có vậy chứ, Ân cười đắc ý. Đến siêu thị, đoàn làm phim cũng vừa tới. Chị biên kịch cười xòa:

- Lúc này thấy Ân chở Phong kia mà! Đổi vai rồi nhĩ? Có nên thêm vào cảnh hạnh phúc lúc cuối phim không đây?

- Là nam nhi cũng phải ga lăng chút chứ chị! Lúc này là do Ân một mực đòi chở em để giảm cân đấy ạ!

Một mực đòi chở nghe phát ói, cô bĩu môi:

- Em dắt xe vào chỗ đỗ nhé!

- Okay.- Hắn hơi ngạc nhiên vì cách xưng hô nhưng nghĩ lại thì cô ta cũng đang định lấy lòng thị chúng giống như hắn đây mà.

-Một lát thì hắn xe về nha tên quái gỡ!- Cô đạp chiếc nghe hắn 1 cái sau khi đã tháo cái yên trước, làm xì lốp xe cả 2 bánh, tháo dây sên khỏi ổ. Cô phủ tay đi vào, mình hơi nhẹ tay chăng?

.....

Hôm nay cũng giống như hôm qua, cũng bị Nhi hot dog bắt nạt. Trời ơi, cách kịch bản gì mà cũ rích + thê lương thế kia. Tôi chờ cô chuyên viên make up lại ỉnh rồi nhìn qua Nhi, cô ta đã make up từ khi nào rồi. Nhận thấy ánh mắt tôi nhìn cô ta, ả nhìn lại tôi. Tôi tỏ 1 thái độ rất là đáng yêu là mút chuột. Như tôi đoán, cô ta lồng lộn lên đạp chiếc ghế đang ngồi túm lấy áo tôi. Tôi hoảng hốt:

- Nhi ơi, có chuyện gì vậy?

- Mà còn hỏi gì nữa hả? Mà đang chọc tức tao đúng không?

Mọi người trong đoàn phim tiến đến can ngăn, 1 số phóng viên gần đó đã bắt được hơi. Hôm qua cô ta đánh tôi tôi chưa dám đáp trả bằng thể xác nhưng mà, tôi sẽ đáp trả bằng tinh thần. Hắn tiến về phía tôi nói khề qua tai:

- Diễn cũng hay lắm!

- Giống anh thôi!- Tôi cũng cười lại. Tôi xoay xoay tóc mình nhìn cô ta, ả có vẻ bức xúc lắm, giống tôi hôm qua thôi!

- Em và Phong thay thử cái áo này xem vừa không nha, nếu không vừa thì chị sẽ đổi size lại!- Chị đưa cho tôi 2 cái áo màu trắng, chữ đen khá đơn giản nhưng font chữ slogan " You are my." rất đẹp.

- Cặp áo đẹp thật nha!- Tôi cầm chiếc áo lên ướm vào mình.

- Thì để thắng cá cược phải biết chi chứ!- Hắn cũng cầm chiếc áo lên nhưng thái độ lại trái ngược tôi. Tôi bĩu môi:

- Nội dung chán òm... Muốn kiss thì nói ra, nhận được tiền của lũ bạn thì chia cho Tuyết San 1 nửa, thế là vẹn cả đôi đường...

- Nói như cô thì quay phim này làm gì?- Hắn chép miệng. Tôi vào nhà vệ sinh thay chiếc áo ra. Chiếc áo hơi quá cỡ với tôi dù nó đã là size S. Chẳng bù với hắn, rất đẹp, vừa khít. Mọi người quay lại nhìn 2 nhân vật chính. Cô chuyên viên trang điểm cho tôi gơ tay số 1:

- 2 người đẹp đôi lắm đó, chụp 1 tấm nha!

- Thôi... Được.- Hấn kéo vai tôi vào ngực hấn rồi giơ tay chữ V. Tôi đành nhoẻn miệng cười để mọi người chụp cho xong tấm ảnh. Dù tôi đã có ý định nói thôi.

Thảo Nhi thấy vậy càng tức giận, chắc cô ta đang kiểm chế rồi đến khi *lên thót* thì bắt nạt cho thật, anh, cho con Ân này chữa. Hổ hổ, đừng xem thường con nhỏ này, 1 chiêu thì sử dụng 1 lần thôi chứ. Xem tôi đối phó với cô thế nào!

11. – Chương 11

Chương 11: Cô gái của quá khứ...

Tôi nhận ra cô gái ấy là cô gái trong khung hình của hấn. Chắc có lẽ là Như. Tôi nghe tim mình khẽ nấc lên nghẹn ngào.

.....
- Hôm nay cảnh của tôi rất ít, chắc chỉ ở cuối ngày. Còn lại là của Quang Khánh và cô. Không biết, hấn ta làm gì mà chưa đến...- Hấn khoanh tay trước ngực ngồi cạnh tôi.

- Thì tôi ra diễn trước, có sao đâu!

- Đừng có bênh vực hấn ta.- Hấn lườm tôi muốn cháy mặt. Tôi nhún vai.

- Ân, ra đi em!- Chị biên kịch gọi tôi.

Cảnh quay này cũng khá đơn giản đó là tình cờ gặp anh chàng hàng xóm cũ chuyển về đây để học. Anh ta có tình cảm đơn phương với San, cô ấy cũng cởi mở nói chuyện vui vẻ. Tôi gật đầu tỏ ra đã hiểu lời đạo diễn rồi vào cuộc.

Khuôn mặt tôi trở về vẻ tĩnh mịch của San, tôi không còn là tôi nữa. Tôi cầm 1 vài món hàng gần đó xem xem rồi cho vào giỏ. Cái điệu này anh hàng xóm không xuất hiện chắc tôi phải mua hết siêu thị. Quang Khánh bước vào siêu thị lấy chiếc xe đẩy rồi hòa vào cảnh quay với tôi, khác với vẻ lạnh lùng khi vừa đặt chân vào, anh nhanh chóng thay đổi thái độ. Anh mỉm cười:

- Tuyết San!

Tôi quay đầu lại nhìn, ánh mắt có ngạc nhiên đôi chút rồi mỉm cười:

- Anh Minh... Sao anh ở đây?

- À, anh đã chuyển đến đây để học hết cấp 3 rồi học đại học tại đây luôn.

- Vậy sao? Rất vui khi gặp lại anh!- Đạo diễn nhắc nhở tôi cười nên tôi nhìn vào mắt Khánh cười tươi vẻ hiền lành.

- Nụ cười của em vẫn đẹp như thế!

- Thật sao? Em không biết đấy.- Đây hình như không có trong kịch bản thì phải, tôi đành tung hứng 1 lời thoại.

- Cất, Khánh à, hình như câu thoại này không có...

- Nhưng tôi thấy cảnh này 2 người đóng rất đạt, cứ vậy đi!- Chị biên kịch vỗ vai đạo diễn. Tôi nhìn anh ta:

- Sao anh nghĩ ra câu thoại hay thế?

- Sự thật thôi... nhưng chữ vẫn thì thêm vào.- Anh nhoẻn miệng cười, nụ cười của anh cũng rất đẹp, rất nam tính và cuốn hút trái ngược vẻ đẹp thân thiện, yêu nghiệt của Phong. Nhắc đến hấn mới nhớ, hấn đang lườm tôi cháy mặt. Tôi cũng nhìn lại không hiểu. Đạo diễn bảo quay lại tiếp tục nên tôi hoàn thành tiếp vai diễn của mình.

Cảnh tiếp theo... là tôi bị đánh tập thể, ôi trời, tôi điên mất. Cũng may, cô ta không phải là 1 trong số đó. Hấn sẽ giải cứu tôi. Lúc nào cũng xuất hiện như người hùng ấy nhỉ! Và bỏ qua phân đoạn diễn này đi, cho đến khi hấn xuất hiện thì tôi đã bị tổn bầm dập.

Tôi nằm dài ra trên ghế, không ngờ đồng minh của cô ta ra tay cũng không kém, chỉ bị đánh khoảng 10 giây vậy mà tay chân tôi sưng đỏ, cũng may khuôn mặt không sao. Tôi nằm thừ người ra đó, hôm nay tôi chỉ có 2 cảnh này thôi, chắc phải về sớm tịnh dưỡng. Tôi đứng dậy xách ba lô của mình chuẩn bị ra về. Hắn chặn tay lại:

- Chút xíu xách đồ đặc về nhà cho tôi...

Tôi đảo mắt, nếu lúc này tôi còn ở lại, đem đồ đặc về cho hắn, khi hắn thấy chiếc xe đạp của hắn ra nông nổi như thế thì có lẽ tôi sẽ bị trút giận lên đầu. Tôi nhìn hắn:

- Đưa đây, tôi bắt taxi đưa về trước. Hôm nay tôi phải đi thăm ba mẹ.

- Cũng được. Đồng kia!

Tôi đưa mắt nhìn theo hướng tay của hắn, đồng của hắn là 1 núi. Đúng là khổ sai mà, quay phim trong siêu thị thì hắn gom hết siêu thị hay sao ấy. Hắn nhếch mép:

- Nè, mọi người đều rất rất bận, cho nên đừng nhờ ai hết!

- Vậy sao?- Tôi đảo mắt nhìn quanh, có rồi, trợ lý đạo diễn. Anh chàng ục ịch đeo kính cận. Tôi phải biết tận dụng nụ cười và ánh mắt của mình. Haha.

- Anh gì ơi!- Tôi vẫy vẫy tay. Anh ta quay sang nhìn tôi, rồi chỉ vào mặt mình để khẳng định xem người tôi gọi có phải anh ta không. Tôi gật đầu cười:

- Em nhờ anh tí nhá!- Tôi đi về hướng anh ta, lè lưỡi trêu hắn 1 cái. Hắn nhìn tôi, tỏ vẻ trời ơi. Tôi nở nụ cười tít mắt trước mặt anh ta rồi chỉ vào đồng hàng hóa của hắn:

- Anh có thể mang cái này ra taxi giúp em không? 1 mình em thì mang không hết!

- Được...được chứ.- Anh nhìn tôi vui vẻ rồi nhanh chóng bê đồng hàng. Tôi lấy ngón tay cái đẩy ra mũi nhìn hắn:

- Được chứ?

- Sao bộ phim này không bắt buộc cô đeo mắt kính chứ?- Hắn ta khoanh tay trước ngực. Tôi nhảy chân sáo theo anh chàng kia.

Sau khi anh ta vào ra cũng hơn 6 lần thì hàng hóa đã được chuyển hết. Tôi gật đầu:

- Cảm ơn anh nhé!- Anh ta bảo tôi mai mốt có việc gì cần nhờ thì bảo anh ấy. Tôi có giá đến vậy sao? Tôi bảo người tài xế chở đến địa chỉ nhà hắn.

10p sau thì đến, tôi lại nhìn đồng hàng hóa trước cổng nhà hắn, làm sao để di chuyển vào đây? Tôi nên bê từng thùng? Vóc dáng bé nhỏ cũng là 1 khiếm khuyết. Tôi chép miệng 1 cái rồi bê thùng mì gói bên trên, hắn thích mì gói hay là thích tôi khuôn vác đây. Tôi nhấn chuông, không phải cô người làm hôm qua mà là 1 cô gái xinh đẹp, mặc chiếc váy voan hoa. Tôi nhận ra cô gái ấy là cô gái trong khung hình của hắn. Chắc có lẽ là Như. Tôi nghe tim mình khẽ nấc lên nghẹn ngào. Cô ta hỏi:

- Chị là ai?

- Tôi là trợ lý của Phong, tôi đem hàng hóa theo lời anh ta vào nhà.

- Chị để đó đi, em sẽ gọi người mang vào. Anh ấy mua gì mà nhiều thế nhỉ?- Không chỉ xinh đẹp mà giọng nói cũng rất đáng yêu, dịu dàng. Sao mẫu người của hắn lại trái ngược với tôi hoàn toàn vậy. Người ta 3 vòng điện nước đầu đủ, đầu kẹp lép như tôi. Ăn nói thì nhẹ nhàng chứ đâu có thô lỗ xác xược như tôi. Tôi bĩu môi rồi nói:

- Vậy tôi về trước nhà. Bye.

- Cảm ơn chị nhé!- Cô ấy mỉm cười, trời đất ơi, tôi là con gái mà còn muốn mê chết lên chết xuống hướng chỉ là hắn. Tôi lại không muốn bắt taxi mà đi bộ về. Tôi nhảy lò cò vào những ô gạch trên vỉa hè, trò này làm tôi đỡ chán khi đi 1 mình. Đi cũng được 1 quãng xa thì có chiếc xe bốn bánh đen đồ kịt trước tôi. Người trong đó hạ kính xuống, là Quang Khánh, tôi nhe răng cười:

- Chào anh!
- Đi chung không?
- Anh đi hướng ngược lại kia mà, không cần đâu!- Tôi xua tay.
- Tôi tìm cô mà.
- Hả?- Tôi có chút khó hiểu nhưng vẫn lên xe. Lên xe rồi tôi mới hỏi:
- Có chuyện gì vậy ạ?
- Chỉ muốn tìm hiểu thêm về cô thôi.- Anh ta nhìn tôi. Tôi nhũm mày:
- Em thì có gì để tìm hiểu chứ?

Nữ chính chúng ta, nhưng Bosin Na cao hơn hẳn :3

- Chỉ là muốn tôi muốn tranh giành những thứ Phong có và không muốn hẳn có được.- Anh nhắm mắt, đầu tựa vào ghế.
 - Có?- Tôi hỏi lại.
 - Hẳn có Như, người con gái tôi yêu! Và giờ tôi không muốn hẳn có được cô bởi vì tôi biết, hẳn đã có tình cảm với cô.
 - Anh thôi đi, tôi vừa gặp Như ở nhà hẳn. Nếu anh muốn tranh giành thì hãy nói với Như những lời này. Tôi và hẳn chẳng thân thích gì cả mà còn rất rất ghét nhau.- Tôi nói xong thì mặt xù xuống, anh ta nhìn tôi:
 - Như đã về?
 - Tôi không biết cô ấy đi đâu nhưng tôi chắc chắn mình đã nhìn thấy cô ấy 15p trước. Anh cho tôi xuống xe đi, tôi muốn đi bộ. Trong xe ngột ngạt quá!
- Anh ta suy nghĩ gì đó rồi kêu người tài xế dừng lại. Tôi phóng xuống đi bộ, lại 1 lần nữa lẻ loi. Tự nhiên tôi thấy buồn quá đi mất. Sắp khóc mất thôi, mà cũng lạ, có gì đáng buồn kia chứ?

.....

Phong bấm chuông cửa, chiếc xe đạp đã bị anh quăng lại 1 xó trong siêu thị không thèm lấy về. Tưởng làm khó hẳn được sao? Như ra mở, mỉm cười nhìn hẳn:

- Anh!
- Hẳn ngạc nhiên thì cô rồi chạy vào ôm chầm lấy cô ấy sau khoảng thời gian dài xa cách. Hẳn hỏi:
- Em về sao không báo cho anh?
 - À, em muốn cho anh sự bất ngờ.- Cô ấy mỉm cười rồi đi vào trong. Hẳn ngồi trên ghế sofa, đối diện cô:
 - Chân em lạnh hẳn chưa?
 - Như anh thấy nè!- Cô nhướn mày. Hẳn cười tươi rói rói, ít ra lòng hẳn nhẹ nhõm hẳn. Có điện thoại, hẳn nghe máy:
 - Chiều nay hủy cảnh quay sao? Báo cho Thiên Ân? okay.- Anh thả điện thoại lên bàn rồi đi vào bếp.- Đồ anh mua nhiều thế sao?
 - Anh còn hỏi, trợ lý của anh nhỏ nhắn thế kia mà sao anh ác thế?- Cô cầm chiếc điện thoại lên mở khóa. Màn hình chính là hình của hẳn và cô trợ lý ban nãy mặc áo đôi. Cô cười:
 - Ít cô gái nào được lên làm hình nền của anh lắm nha!
 - Thì có em thôi?- Hẳn đưa cô chai nước cam ép.
 - Cô này này!- Cô lắc lắc chiếc điện thoại của hẳn.

- Con nhỏ sao chổi ấy mà.- Hấn nhếch mép.
- Đạo này anh vui vẻ và nói nhiều hơn trước, chắc là tìm thấy tình đầu của mình rồi!- Cô gõ gõ tay lên bàn.
- Không. Anh không nghĩ thế.- Hấn vuốt tóc rồi ngã người vào ghế sofa.

12. – Chương 12

Chương 12: 2 con người đồng cảm. . .

- Ừm... Sao nhĩ???- Ân ngược khuôn mặt say mềm lên nhìn anh cười ngơ nghe. Khánh nhìn cô gái này, giả vờ cứng rắn sao?

.....

Như nằm trên giường bấm điện thoại, Phong đi vào:

- Em ở đây nhé! Anh đi công chuyện.
- Anh đi tìm cô Sao Chổi gì của mình chứ gì? Anh đi đi, tí nữa em đến thăm ba...- Nghe đến đây, đột nhiên hấn tối sầm mặt, vẻ không còn vui nữa:
- Em không nên...
- Anh nghĩ thoáng 1 chút đi! Ba đã gọi em về... Em cũng nhớ ba lắm...- Như buông điện thoại cười với hấn. Hấn có chút không đồng ý nhưng rồi cũng gật đầu, ông ấy chắc không dám làm gì con bé đâu.
- Hấn đi bộ vào con hẻm nhà Ân, ấn chuông. Bảo ra mở. Hấn cười:
- Đạo này cậu ít lên phim trường nhĩ?
- Chị đi thăm ba mẹ rồi, lúc này chị biên kịch có báo không phải quay phim nên chắc tối mới về...
- Sao biết tôi tìm cô ta?- Hấn xoa cằm.
- Bám lấy chị tôi như thể còn bảo không? Anh.thích.chị.tôi.rồi. Đúng không?- Bảo khoanh tay.
- Thì sao?- Hấn nhếch mép.
- Dù chị ấy có thích anh đi chăng nữa thì tình cảm của cả 2 sẽ không có kết quả.
- Sao cậu chắc chắn như vậy?- Hấn khoanh tay trước ngực.
- Rồi sẽ biết.- Bảo đi vào trong bỏ lại hấn ngoài cửa. Hấn đi dọc con đường ngược lại để về thì chạm mặt Ân. Cô xoay người đi như muốn tránh mặt. Hấn cầm tay cô lại:
- Không đi thăm ba mẹ sao?
- Hôm nay không phải chủ nhật nên không thể ở lâu cho nên không đến. Tìm tôi có gì không?- Cô cúi đầu không nhìn hấn. Hấn nói:
- Hôm nay cô hơi lạ!
- Nhìn đi, có khác chút nào không?- Cô ngược mặt lên chỉ vào khuôn mặt mình.
- Ăn gì không?- Hấn lảng sang chuyện khác.
- Không đói! Sao anh không ở nhà với Như mà đến đây chứ?- Cô liếc hấn.
- Đi thăm ba rồi.
- Thì ra... vậy mới bỏ sang đây đúng không? Muốn trả đũa tôi gì nữa đây?- Cô nhăn mặt.
- Cô bị gì vậy? Khùng à?- Hấn vỗ vào trán cô 1 cái rõ đau. Ân xoa xoa trán rồi đẩy hấn:
- Khùng từ trong bụng mẹ! Tôi không đôi co với anh nữa. Anh đứng ở đây 1 lúc nữa tôi gọi phóng viên đến đó!- Ân chạy vào nhà rồi đóng cổng, cô mất dạng. Hấn vò tóc, con nhỏ sao chổi hôm nay rất lạ.

Tôi đưa mắt nhìn qua cửa sổ phòng mình, hắt đi khỏi rồi tôi mới đi xuống. Chán quá đi mất, AAAAAAAAAAAAAA. Tôi xỏ chân qua đôi giày búp bê rồi đi dạo, định ra siêu thị mua ít đồ luôn. Sao hắt cứ đi tìm tôi mãi vậy? Tôi thật sự là không muốn đấu đá hay đấu khẩu với hắt nữa rồi. Đèn xanh rồi, tôi đi qua. 1 cánh tay kéo tôi lại.

- Cô điên à? Đèn đỏ mà sang đường là sao?- Tôi quay đầu lại ngược lên nhìn, là hắt. Trời ơi, sao cứ vây lấy tôi vậy? Tôi giằng tay ra rồi nhắm mắt băng qua đường. Hắt muốn đuổi theo nhưng những chiếc xe đã chau đầu vào nhau do tôi đi qua ban này. Tôi chạy 1 quãng xa rồi ngồi lên vỉa hè thở hồng hộc. Có ai đó đi đến, ngồi cạnh tôi. Chúa ơi, hy vọng không phải là bóng ma của hắt. Tôi nhìn người bên cạnh, Ô mai chúa, không phải hắt, là Quang Khánh. Mà có khác gì nhau đâu chứ?

- Đang buồn bực?- Anh hỏi tôi, tôi chép miệng:

- Không hề.

- Cô nói dối.- Anh ta nhìn vào mắt tôi, sao ai cũng thích chống đối tôi thế này?

- Thì sao?

- Đi uống rượu không?- Anh nhìn vào khoảng trời xa xăm phía trước.

- Không...- Tôi lắc đầu rồi định đứng dậy đi.

- Vậy thì ngồi uống nước ép.- Anh ta đứng dậy lôi tôi đi xồng xộc. Tôi cũng tò mò muốn biết anh đưa tôi đến đâu nên đi theo.

.....
Ân đứng trước cửa của 1 quán bar, cô thật sự muốn bỏ về. Con gái ai lại đến những nơi hư hỏng như thế này chứ? Nhưng đến đây không, không vào thì hơi phí.

- Quán bar của tôi. Thứ nhất, không có báo chí phóng viên. Thứ 2, không có Nam Phong. Thứ 3, không làm gì cô đâu!

- Ai sợ ai chứ? Vào thì vào.- Ân đẩy cửa vào, tiếng nhạc vỗ âm âm, người này nhảy, người kia uống rượu, đủ thể loại. Giờ mới mở rộng tầm mắt. Khánh đưa cô đến căn phòng trong góc quán. 1 lát sau, có 1 nhân viên đem 1 ly cocktail và 1 chai rượu đến. Ân cầm ly cocktail đưa lên miệng nếm thử, ừm, vừa ngọt vừa ngon, có mùi nồng nồng của rượu nhưng không đắng và chất. Khánh cũng đưa chai rượu lên miệng uống như nước lã. Anh nói:

- Tôi và cô chơi trò chơi nói thật, kéo búa nhé!

- Được thôi.- Cô cười rồi vò vò cổ tay.

- 1...2...3...

Khánh ra cây kéo, còn cô ra búa. Cô ngửa đầu lên trời cười ha hả, chắc phải hỏi anh 1 số chuyện thầm kín mới được.

- Anh có làm chuyện gì mà không ai biết chưa?

- Có. 1 đứa con gái gốc gác.

- Ai vậy?- Ân tò mò muốn biết.

- Kéo búa tiếp tục đi, chỉ được hỏi 1 câu!

Ân đưa ly cocktail lên miệng uống sạch rồi gọi thêm vài ly nữa.

-1...2...3...

Lần này cô ra giấy, còn anh ta ra kéo. Khánh hỏi:

- Cô thích hắt, Nam Phong. Đúng vậy không?

- Tôi...không biết.- Đây là câu trả lời thật sự của cô. Rất nửa vời, nhưng cũng giống tình trạng của cô, cô vừa thấy vui vui khi có hắn, cô vừa thấy rất rất ghét hắn. Sao đây?
- Vậy là có.- Khánh đưa chai rượu lên miệng uống.
- Rượu có ngon không?- Cô hỏi.
- Ngon, quên đi được chuyện buồn, thấy tâm hồn thư thả.- Anh đáp.
- Cho tôi 1 chai đi.- Cô ủ rũ.
- Nãy giờ uống cocktail gần say rồi còn muốn uống rượu?
- Chẳng phải anh nói quên được chuyện buồn hay sao?- Cô hỏi ngược lại.
- Đúng như tôi nói ban nãy mà, cô có chuyện buồn.- Anh ta cười.
- Đúng, đúng!- Cô gạt đầu rồi cầm chai rượu vừa mới đem đến lặp lại động tác như anh, tu ừng ực. Rượu vừa vào cổ họng thì lập tức có cảm giác nóng nóng, chát chát và cay xè. Không ngon nhưng nó rất...ấm thân người.
- Cô buồn vì Như về đúng không?
- Ừm... Sao nhỉ???- Ân ngược khuôn mặt say mèm lên nhìn anh cười ngô nghê. Khánh nhìn cô gái này, giả vờ cứng rắn sao?- Không hề, Như là 1 cô gái rất đáng yêu, khác với hắn. Hắn không xứng với cô ấy về mặt tính tình đâu!
- Đúng!- Anh gạt đầu xác nhận, khi nhìn lại thì cô đã uống với nửa chai rượu mạnh, thảo nào cơ thể có phần ảo lả sang bên này bên kia.
- Anh có dám đứng trước 1 chiếc xe của ai đó mà nhảy múa, hét lên những lời mình muốn nói hay không?
- Không. Cô dám chắc?
- Dĩ nhiên rồi. Đây, đi, đi nào!- Cô đứng dậy, dáng đi siêu vẹo. Dáng người lả lướt dẫn trước anh. Khánh cũng đi theo. Đến nhà xe, cô chạy đến trước 1 chiếc xe ô tô đen, có lẽ đã nhìn thấy ở đâu rồi nhưng cô không nhớ ra, hơn nữa, đầu óc bây giờ sao còn nhớ gì nữa?
- *Cốc, cốc* Cô gõ kính người trong xe, giọng nhừa nhựa:
- Chào anh! Bây giờ tôi sẽ nhảy trước kính xe này do cá cược với bạn và nói ra những lời mình muốn nói, mạn phép nha!
- *Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ. Mải chơi quá, tối cũng không về nhà. Ôi chú thật là hư... Chú vịt con...*- Ân vừa nhảy làm điệu bộ của 1 chú vịt làm Khánh phì cười. Hết bài hát, Ân chau mày, mắt như sắp khóc:
- Trương Nam Phong, hắn ta là 1 người đáng ghét... Huhu... hắn ta là 1 tên xấu tính, khó ưa. Nhưng mỗi khi gần hắn là tim ta lại đập liên hồi, hắn là cái thá gì cơ chứ? Huhu...
- Quang Khánh ngạc nhiên nhìn cô ấy, vừa cười ban nãy giờ thì khóc òa như 1 đứa trẻ. Người trong xe mở cửa xe, là Nam Phong. Cũng chẳng có gì lạ vì anh đã biết cậu theo dõi rất lâu rồi. Hắn nhìn Khánh rồi kéo tay Ân, cô ta vẫn đang khóc.
- Buông ra!- Khánh kéo tay cô lại, ra lệnh cho Phong. Hắn cười:
- Anh không nghe thấy gì sao? Tim cô ấy đập vì tôi.
- Thì sao?- Khánh giật tay mạnh 1 cái, Ân ngẩng khuôn mặt tèm lem nước mắt lên rồi giăng tay ra khỏi 2 người:
- Tôi đi về đây, tôi buồn ngủ lắm rồi!
- Sao chối, cô điên à?- Hắn nắm tay lại, Ân xoay đầu nhìn, rồi đi tiếp. Khánh cười:
- Tôi cho cậu cái quyền đưa cô ấy về nhưng tôi nghĩ... tôi mới là người làm cô ấy đau lòng.
- Anh dám...- Hắn liếc anh không cái thật bég.

- Ừm... nóng quá đi mất!- Ân cởi chiếc áo khoác ngoài ra, hần hoảng hồn kéo lại rồi lúi vào trong xe. Ân vừa ngã lưng vào xe đã ngủ ngay. Khánh quay đầu về quán bar.

Hần mở máy lạnh mức thấp nhất cho Ân. Hạn cầm điện thoại trong tay, tiếng điện thoại phát ra:

- Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ. Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà. Ôi chú thật là hư...

13. – Chương 13

Chương 13: Say tình...

- Chị hiểu lầm rồi, em là em gái ruột của anh Phong. Mà anh ấy chưa có tình đầu nữa là...- Ân ngẩn người nhìn Như, hình như cô đã làm 1 chuyện rất rất đáng xấu hổ.

.....

Ân vẫn say ngủ, hần không đưa cô về nhà mình mà... đưa về nhà hần!?! Bây giờ cũng chỉ mới 6 giờ chiều đã say xỉn, trời còn chưa tắt nắng nhưng mà... nghĩ đến điệu nhảy và lời nói thật lòng của cô ban nãy thì bất giác, khỏe môi hần cong lên rồi nhìn sang ghế bên cạnh. Mùi rượu này chắc là loại rượu mạnh rồi, chắc chưa từng uống nên say bí tỉ đây mà. Đến nhà. Gọi cô ta dậy tự đi vào hay sao? Hạn ngấm 1 chút rồi cúi người tháo dây an toàn cho cô, bế cô dậy. *Win cũng muốn! ==”*

Hần ấn chuông, Như chạy ra mở cửa, nhìn con sâu rượu trên tay hần:

- Ôi trời ơi, sao chửi của anh đây sao?

- Bị Quang Khánh dẫn đi uống rượu nên vậy đó!

Hần bế cô đi thẳng vào phòng gần nhất đối diện phòng khách. Ân được thả lên giường đôi kiểu nằm, hần vuốt mái tóc cô. Như đi vào:

- Có cần em giúp gì không?

- Khá nhiều đây, em thay đồ cho nhỏ này đi!

- Anh không...tự thay sao?- Như cười ma mãnh:- Anh biến thái lắm mà!

- Như...- Hạn hần giọng 1 cái rồi nhìn cô. Như cúi xuống cởi cúc áo Ân:

- Anh không... định đi ra sao?

- Tất...nhiên...- Hạn đi ra như 1 cái máy rồi đóng sầm cửa lại. Như thay cho cô chiếc áo sơ mi của hần. Quần áo của cô không hợp với dáng của Ân, vì Ân còn gầy hơn cả cô. Nhưng cô thấy tốt nhất nên sử dụng quần áo của Phong đại ca, nếu không thì hần sẽ kiểm chuyện bởi móc như 1 đứa trẻ ấu trĩ.

Như đi ra khỏi phòng, Phong đang ở phòng khách cầm chiếc điện thoại xoay xoay.

- Em muốn xem văn nghệ không?- Hạn cười ma mãnh.

- Sao cơ?- Như ngồi xuống bên cạnh. Hạn ấn nút play.

Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ. Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà. Ôi chú thật là hư...*Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ. Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà. Ôi chú thật là hư...*Chú vịt con, đi chơi không hỏi mẹ. Mãi chơi quá, tối cũng không về nhà. Ôi chú thật là hư...

Trương Nam Phong, hần ta là 1 người đáng ghét... Huhu... hần ta là 1 tên xấu tính, khó ưa. Nhưng mỗi khi gần hần là tim ta lại đập liên hồi, hần là cái thá gì cơ chứ? Huhu...

- Trời ơi...- Như bật cười nhìn hần. Hạn chỉ nhếch mép.- Cô ấy dễ thương nhỉ?

- Dễ thương thấy sợ luôn ấy!- Hạn nhìn hình nền của hần và Ân trên điện thoại.

- Sao đây? Còn không chịu nhận? Thích chị ta rồi chứ gì?

- Ừm... Nếu sao chửi tỏ tình thì anh sẽ chấp nhận...- Hạn cầm remote bấm ti vi.

- Ấy da, Phong ca à, anh có thấy 1 bộ phim nào mà nữ chính phải tỏ tình không?- Như nhú mày.

- Có.

- 2% trong 100%?

- Anh thích sự khác biệt.- Rồi thôi, bó tay rồi. Như chịu thua, đầu hàng 2 tay tên anh trai này. Xinh xắn, giỏi giang, thù mị anh không thích. Sắc xảo, xấu tính anh không ưa. Anh chỉ cần 1 cô gái khi đến bên cạnh xui xẻo như sao chổi, nụ cười mê người, hay cái cọ. Tình yêu đôi lúc thật khó để mà lí giải. Như gặt đầu chấp nhận ý nghĩ đó.

- Còn em thì sao?- Hấn nhìn cô.

- Em ư? Chẳng phải hôm bữa em hỏi anh về...

- Thuận Bảo?- Hấn liếc sang.

- Dạ... Em vẫn chưa dám bắt chuyện dù có số điện thoại.

- Sao chổi là chị nó đấy. Nó thì biết yêu thương gì, lằm lằm lì lì, khó gần...

- Giống anh thôi, chẳng phải chị sao chổi vẫn thích anh đó ư?- Như vẫn gọi cô bằng tên sao chổi của hấn đặt cho cô chưa biết tên thật của cô. Nhắc đến Ân hấn có chút mỉm cười trong ánh mắt. Hấn tiếp tục:

- Còn Quang Khánh!

- Em không thích kiểu gò bó ép buộc và... người lớn như vậy. Em hoàn toàn xem anh ta là 1 người anh...- Như chép miệng, khi ở bên Mỹ, cô thường xem những đĩa phim do Phong đóng, đều là nam thứ Thuận Bảo. Cô luôn luôn thấy tội nghiệp anh chàng này khi mà chẳng khi nào được vai chính. Tuy vậy, anh chàng cũng đẹp trai hí hí... Chắc cô là fan rồi. Còn về Quang Khánh, cô cũng thấy có lỗi nhưng thật sự rất rất không hợp, mà thậm chí còn nhạt nhẽo.

Cuộc nói chuyện kéo dài cho đến 10 giờ khuya, Như lên tầng 3 ngủ, còn hấn ở tầng 2. Hấn mở cửa phòng xem Ân thế nào, cô đang ngủ say như chết. Yên tâm, hấn mới cất bước lên phòng ngủ...

.....

7 giờ sáng...

Đêm qua cô mơ thấy mình đang nằm ở dưới phòng ba mẹ rồi tự mình đi lên gác. Đôi mắt cô mở dậy, hấn trong phòng tắm chỉ che chiếc khăn lau tóc đi ra.

- AAAAAAAAAAAAA- Cô hét lớn, sao hấn ở đây? Đây là phòng cô mà... À à, 1 cái phòng xa lạ... hình như là phòng hấn. Hấn che tai sắp bị cô hành hạ cho liệt âm thanh nói:

- Ngủ ngon chứ? Cô thật sự không nhớ mình đã làm gì ư?

- L...là...m g...ì?- Cô lắp bắp, cô chỉ nhớ là tối qua cô uống rượu, nhảy, thật lòng, hấn... Trời ơi, hấn đã trông thấy hết rồi còn chi?

- Lên phòng 1 thằng con trai còn lè bóng mà không biết mình làm gì?- Hấn nhếch mép, cố ý trêu ghẹo cho cô tò mò. Sự thể là như thế này:

12 giờ đêm qua, trong mình cảm thấy bức bối, Ân Ân bò ra khỏi giường miệng lẩm bẩm:" Sao lại ngủ ở đây? Đáng ra phải lên phòng!" Sau đó, nhỏ mắt nhắm mắt mở đi... lên phòng... hấn. Cô mở cửa đi vào, hấn cũng đang ngủ nên không hay gì. Tự nhiên có tay ai đó đẩy hấn qua bên kia, hấn vẫn không mở mắt. *Rầm* hấn đã tỉnh, Ân đang nằm chêm chệ trên giường và đập hấn xuống 1 cái không thương tình. Hấn ngồi dậy, lay lay vai cô:"Sao chổi, dậy, xuống dưới phòng kia ngủ đi!". Cô lắc đầu, cô khư khư cái gối ôm:"Ừm, tránh ra, sáng mai tôi còn phải thức sớm đi mua phở, không thì quán đó lại hết!!!" Phở? Liên quan chẳng? Cô ta đang mê sáng đây mà. Hấn nhất quyết phải lôi cô ta khỏi chiếc giường thân yêu. Hấn kéo cô dậy, cho lên lưng định khiêng xuống. Vừa cúi đầu thì...*Oe*..."TRỊNH THIÊN ÂN!"- Hấn thét lên đây cảm phần. Cô vẫn nhiệt tình nồn ọe mà không để ý đến tiếng gào vừa rồi, miệng lẩm bẩm:" Tối mà chẳng cho ai ngủ hết... Hàng xóm gì mà la làng om sòm thế, phiền quá..." Hấn tất nhiên là rất kinh hãi cho nên chạy vào phòng làm sạch những cái... mình đã hứng hết của cô ta. Sáng mai thì cô biết tay, làm hại hấn đã phải đi tắm

gần 2 tiếng đồng hồ. Hấn thì phải xuống căn phòng lúc này đã có mùi rượu của Ân nên đành nằm sô pha, nhắc lại hấn còn hắt xì.

Thiên Ân thì không nghĩ như vậy, cô nghĩ thứ gì đó sâu xa và đen thâm hiểm hơn. Nhìn phản ứng của cô như thế, hấn lại càng muốn chọc. Càng gợi ý thì Ân lại càng nghĩ có phải mình đã háo sắc, trong lúc say thì hung hăng ăn thịt hấn? Giờ thì hấn đòi quyền lợi. Hấn cũng đang trong tình trạng bán nude mà không ngần ngại với chiếc khăn. Cô nhìn xuống mình, 1 chiếc áo sơ mi mỏng vánh của hấn. Chết mất chết mất thôi. Càng nghĩ cô càng không thông suốt, bật khóc lớn:

- Oa oa, lần đầu tiên của tuiiiiiiiiiiiiiiiii. Huhu...

Hấn ngạc nhiên vì phản ứng này của cô ấy, hấn đã nhắc gì tới lần đầu đầu? Chắc là tại do nhỏ tự suy diễn rồi nghĩ vớ vẩn lung tung. Như nghe tiếng khóc chạy sang, nhìn cảnh tượng thì cũng mình tự ngẫm hiểu rồi trợn mắt 1 cái chạy biến. Ân thì nghĩ, Như quá sốc, chẳng cô gái nào chịu nổi đả kích là người yêu mình đã lên giường với con nhỏ khác trong khi mình chứng kiến. Hóa ra cô là hồ ly tinh à? Hấn nghe khóc 1 hồi đình tay nhức óc thì quay vào phòng tắm thay đồ. 1 lát sau trở ra thì không thấy cô ấy nữa.

- Như... tôi...- Ân ngồi đối diện Như trước bàn ăn thịnh soạn. Như nhăn mặt:

- Chị không cần giải thích đâu!- Cô hít thở 1 cái, làm sao để mạnh dạn giải thích với cô đây?

- Tôi và Phong... cô đừng...

- Thật sự em không có hiểu lầm, là thật mà.- Như nhú mày 1 cái. Nghĩ đến cảnh tượng nữ nhân bị mất người yêu, nghe lời giải thích của kẻ giật 1 chút thì sẽ bay vào đánh đá túi bụi, Ân nuốt nước bọt cái ực. Hấn đi xuống, kéo ghế ngồi cạnh cô. Ân đẩy hấn:

- Đi sang bên kia!

- Sao thế?- Hấn hỏi.

- Tôi thật sự không muốn vì tôi mà 2 người cãi vã, thậm chí là...- Ân cúi đầu, giọng lí nhí.

- Chị nói gì thế? Tất nhiên là không cãi vã rồi!- Như nói, Ân thầm thở phào nhẹ nhõm trong bụng. Cô ta dễ dàng bỏ qua thế ư?

- Vậy thì tôi sẽ rút lui để 2 người...

Ân nói đến đây thì Như mới hiểu ra vấn đề Ân đang giải thích đến giờ, cười đùa:

- Chị hiểu lầm rồi, em là em gái ruột của anh Phong. Mà anh ấy chưa có tình đầu nữa là...- Ân ngẩn người nhìn Như, hình như cô đã làm 1 chuyện rất rất đáng xấu hổ. Hấn nhìn cô, khóe miệng nhếch lên:

- Nãy giờ cô đang giải thích chuyện gì? Chuyện chung giường sao?- Hấn cố ý châm chọc. Mặt cô đỏ bừng bừng như muốn nổ tung. Như che miệng tùm tùm cười.

- Tôi cho cô xem cái này!- Hấn lấy điện thoại nhất nút play như với Như tối qua. Chắc hấn các bạn đã biết gì rồi đúng không? Vừa xem xong, mặt Ân sa sầm lại, không nói không rằng. Hấn lấy tay xoa xoa cằm:

- Nếu xem như đây là lời tỏ tình thì tôi sẽ nhận. Thì ra hôm qua là ghen với em gái tôi. Nhưng đây cũng là cơ hội tốt cho nhỏ sao chối như cô rồi!

- TRƯỞNG NAM PHONG, ANH QUÁ ĐÁNG LẮM. AI TỎ TÌNH VỚI ANH HẢ? ĐÓ LÀ LÚC SAY XỈN THÔI! HẠNG NGƯỜI NHƯ ANH CÓ DẰNG HIẾN THÌ TÔI CŨNG KHÔNG CÓ CẢM GIÁC. MỜ ĐI NHA CÙNG!

Ân đáp hấn 1 cước té ghế rồi đứng dậy đi vào phòng tắm, gọi với lại:

- Như ơi, làm phiền cô cho tôi mượn bộ đồ.

- À, vâng.- Như đỡ hấn dậy, đằng sau người con gái ngu ngơ, nhỏ bé là 1 con người bất khuất đáng khâm phục.

* Mấy chap sau post Happy để còn Sad =))))*

14. – Chương 14

Chương 14: Oan gia vẫn là oan gia...

- Như à, em theo phe ai đây?- Ân khoanh tay trước phòng tắm lắc lắc chiếc điện thoại. Như xịu mặt đi về phía cô. Hấn thâm oán trách tại sao lại có đứa em gái mê trai như thế!!!

.....

Như lên phòng mình lấy 1 chiếc váy màu trắng chiết eo, mà cô mặc khá chật, định đưa cho Ân. Như mỉm cười:

- À... chị... Chị là chị của Thuận Bảo ạ?

- Ủm... Thì sao?- Ân nhướn mày hỏi.

- Không sao... chỉ là...em...- Như cúi đầu vò vò chiếc váy trong tay, mặt cúi xuống thẹn thùng. Ân chỉ hơi ngậy ngó thôi chứ biểu hiện như vậy thì cô rõ rồi. Cô vỗ vỗ vai Như:

- Em thích nó chứ gì?- Như đưa tay lên áp má mình e lệ. Ân cười:

- Chị cũng rất thích em... Tuy là em của hấn nhưng mà em rất xinh xắn, đáng yêu, ngoan ngoãn, dễ thương, hiền lành, tốt bụng, chị cũng rất ưng ý đứa em dâu này. Giờ đưa chị cái váy để chị tẩy trần nào!

Như đưa tay ra, cô vừa định giơ tay lấy thì hấn đi đến:

- Đừng đưa cho cô ấy, em xem rồi cô ta có chạy theo anh năn nỉ đưa cái áo sơ mi hay là không?

- Đừng có biến thái như thế! Muốn xem body tôi sau chiếc áo sơ mi à?- Ân giơ kéo kéo cổ áo sơ mi. Hấn cười ma mãnh:

- Cái gì đáng xem đã xem tôi qua rồi mà!

- Tên.đáng.ghét!- Ân không muốn đôi co với hấn nữa, quyết định có đưa hay không thì rơi vào tay Như. Ân mỉm cười thân thiện:

- Em dâu à, cho chị mượn điện thoại!- Như nghe 2 tiếng em dâu thốt ra rất ngọt ngào từ miệng cô thì nhanh chóng đưa điện thoại của mình. Hấn cũng quan sát xem cô làm thế nào. Cô bấm 1 dãy số điện thoại nào đó rồi giơ điện thoại lên:

- Đây là số điện thoại của Thuận Bảo chỉ mình chị biết, nếu em đưa chiếc váy cho chị, chị sẽ bấm nút lưu. Còn nếu...- Cô liếc hấn.- nghe theo lời tên mất dịch, mất phong, biến thái, chó chết kia thì chị sẽ thoát.

Hừm, lại là cái chiêu ụy hiếp. Hấn nhìn Như:

- Em là em của anh, em phải nghe lời anh chứ!

- Em thì em nhưng người ta cũng có quyền tự do chứ, ai đâu lại sai khiến 1 đứa em gái như thế. Đúng không Như?- Ân nhất quyết giành thế chủ động, miệng cười tươi, ánh mắt vẫn liếc hấn như chưa từng được liếc.

- Em phải nghĩ tình anh em chứ, hơn nữa, nhìn cái thái độ hách dịch của con nhỏ sao chổi mà xem, cũng đang ụy hiếp em đấy thôi. Đừng vì số điện thoại của 1 thằng con trai mà “huynh đệ tương tàn”!- Hấn cũng đang liếc Ân chấy mắt.

Như cúi đầu cắn cắn môi. Tại sao cô lại phải quyết định chuyện nan giải này vậy? 1 bên là con trai, 1 bên cũng là con trai nhưng anh cô thì nhìn hoài cũng chán. Biết đâu Thuận Bảo lại là true love thì sao? Như lắc lắc đầu, 1 đứa con gái không nên vì 1 thằng con trai mà bán đứng anh mình. Dù sao tình thân vẫn là trên hết nhưng mà... biết bao nhiêu chữ nhưng xuất hiện trong đầu khiến cô choáng váng. Ân đứng nãy giờ đã mỏi chân rồi thì lên tiếng để chấm dứt:

- Như à, em theo phe ai đây?- Ân khoanh tay trước phòng tắm lắc lắc chiếc điện thoại. Như xịu mặt đi về phía cô. Hấn thâm oán trách tại sao lại có đứa em gái mê trai như thế!!!

Ân đưa tay ra đón lấy chiếc váy rồi trả lại chiếc điện thoại cho Như. Cô hài lòng:

- Tốt lắm, chị sẽ tiến cử em!- Rồi quay sang nhìn hấn nháy mắt:

- Em đi tắm nha cưng! Đừng biến thái đến mức đặt camera nha!

Rầm Ân đóng sầm cửa lại. Như lúi cúi:

- Em xin lỗi anh...

- Không thể tin được em tôi...- Hấn như người mất hồn đi vào bàn ăn. 15 phút sau, Ân đẩy cửa phòng tắm thoải mái đi ra. Cô ngồi vào bàn ăn cạnh Như, đối diện với cặp mắt muốn ăn tươi nuốt sống, nhếch mép:

- Gì mà nhìn ghê vậy? Định ăn thịt người hay sao?

- Đêm qua tôi bị cô ăn chằm còn miếng thịt nào!- Hấn khinh khỉnh, từ ăn thịt của cô khá trong sáng trong khi đáp lại thì không được sáng sủa mấy. Ân này giờ đã nghe những câu hàm ý này phát chán rồi. Cô chống cằm:

- Lúc này mới tỉnh, đầu óc không thông. Ga trải giường không có máu, vậy nên... có sợ...- Cô nhấn mạnh 2 chữ cuối nhìn hấn rồi ăn miếng bánh mì.

- Cô chưa nghe trường hợp còn lại sao?- Hấn gấp cho cô cây xúc xích đứt. Ý gì đây? Ân trợn mắt nhìn hấn rồi đưa răng cắn, ánh mắt như cầm phần tốt đẹp, nộ khí xung thiên, máu não dồi dào.

Hấn cười rồi uống đi cafe. Như im lặng này giờ mới lên tiếng:

- Em thật sự không hiểu là anh và chị đều có ý thích nhau nhưng sao...- Câu nói chưa dứt thì có 2 âm thanh đồng nhất phản pháo:

- KHÔNG BAO GIỜ!!!- Roẹt roẹt, Như cảm nhận được tia lửa điện phát sáng qua 2 con mắt của cặp đôi diễn viên oan gia ngõ hẹp. Cô lẳng lẳng ăn tiếp chẳng dám nói thêm.

- Trương Nam Phong, hấn ta là 1 người đáng ghét... Huhu... hấn ta là 1 tên xấu tính, khó ưa. Nhưng mỗi khi gần hấn là tim ta lại đập liên hồi, hấn là cái thá gì cơ chứ? Huhu...- Hấn nhạo lại bằng tiếng của cô rồi chép chép miệng. Cô cúi đầu, cầm chặt cây nĩa trong tay. Ta hận, ta thù, đừng bao giờ nhắc tới rượu trước mặt ta.

Ăn xong, Ân nằm dài trên ghế sofa 1 chân dưới đất 1 chân trên ghế chẳng cần hình tượng bất ti vi, có lẽ cô đã quen với phòng ốc ngôi nhà này chẳng. Tin tức vừa hiện lên, mi mắt cô sụp xuống và không xem nữa. Phong lấy remote bật lên. “Nghĩ vấn phim giả tình thật cặp đôi Phong-Ân”. Bảng tin cũng có đề cập về chuyện công khai tình cảm của Nhi và Phong. Tuy nhiên, nhanh chóng bị bác bỏ vì 1 số phần ảnh hậu trường của cả 2 khá thân thiết được công khai. Có tiếng chuông báo tin mới facebook, Ân mở lên. Trời đất, mười mấy ngàn lượt follow khi bảng tin xuất hiện cách đây 15 phút. Những người này có vẻ rảnh rỗi. Họ bàn tán về tấm ảnh của 2 người khi mặc áo đôi được cô chuyên viên make up của cô up lên có tag cô vào. Đại khái đôi nét ment như sau:

Tuyết Linh Lan: Trông họ cũng xứng đôi, nhưng... ôi, đau lòng quá đi mất!

Miêu nữ: Không được, Phong ca ca là của tôi mà...

Giang Hồng: Không thể như thế được!!!!

Tuyết San San: Không quan tâm lắm nhưng mà, đẹp đôi.

Khánh Ngọc: Nghĩ sao vậy trời? Nữ nhân này đâu có hợp chứ!!!

.
. .
.

Càng đọc thì máu càng sôi ùng ùng. Ân quăng điện thoại lên bàn cái cốp. Hấn nhìn:

- Bây giờ sang rồi, xài iphone quăng như Nokia!

- Nghĩ sao mà lại nghĩ vấn tôi với anh...

- Cũng đỡ hơn với con hồ ly tinh kia. Cô cũng không phải ghen bóng gió.- Hấn đưa ánh mắt yêu nghiệt nhìn cô. Ân thụt đầu lại, hấn nói cũng có lý. No no no, cô đang nghĩ cái quái gì thế. Nhất định là không được, tạ ơn chúa đã cho con ý nghĩ quan trọng cuối cùng.

- Lên phim trường, 9 giờ rồi. Cảnh hôn đó!

- Tôi... với anh?- Cô chỉ tay vô mình rồi chỉ vào hấn vẻ không tin được.

- Không, với Khánh. Chỉ là hôn hồ, không chạm môi. Lúc đó tôi lại ngăn cản rồi!

- Đi phá rối chuyện tốt!- Ân lầm bầm.

- Cô nói cái gì?- Hấn lông lộn lên.

- Có gì đâu... Anh đừng quên, tôi mất first kiss rồi, hôn ai cũng không quan trọng.- Cô đứng dậy đi qua hất vai hấn 1 cái rồi chải tóc chuẩn bị đi. Hấn nhìn cô tỏ vẻ không thể tin được lời kinh hải vừa rồi rồi khoác áo khoác vào.

- Như, em trông nhà nha!

- Vâng. Nhưng em muốn đi siêu thị mua ít đồ...- Cô nói rồi cũng cầm ví lên chuẩn bị rời khỏi. Hấn gật đầu rồi kéo tay Ân đi khỏi không cho kháng cự dù cô la lối om sòm. Như lác đầu, 2 người này đi đến đâu cũng ồn ào nhưng biết đâu khi không gặp lại nhận ra 2 người cần nhau. Còn cô sao đây? Phải bắt đầu hành trình như thế nào?

.....

Như lang thang trong siêu thị, vừa mấy hôm trước thấy 1 đôi giày rất dễ thương, nhưng hết size chân của cô, hôm nay vào hỏi, họ vừa nhập về 1 đôi mà đã bán. Coi như may mắn không mỉm cười với cô tuy nhiên, thần tình ái lại mỉm cười với cô. Thuận Bảo tai đeo headphone đẩy xe đẩy đi về phía cô. Có phải cô nên bắt đầu hành trình của mình ngay bây giờ? Cô hồi hộp chờ cậu đi qua rồi rón rén đi theo. Thuận Bảo cảm nhận được có ai đó phía sau, quay đầu lại thì cô gái ấy đang đứng xem hoa quả. Chắc trùng hợp, cậu nhún vai đi tiếp. Như cắn môi 1 cái rồi vợ đại hộp dâu tây gần đó đi tiếp. Thuận Bảo đi 1 chút thì quay đầu lại nữa, thôi chết rồi, lần này đang ở khu quần áo underwear của nam. Như nắm chặt hộp dâu trong tay, chẳng lẽ cầm lên lựa, đúng là biến thái quá mức rồi. Cậu nhếch mép:

- Fan hâm mộ hay sao mà theo tôi 4 tầng siêu thị rồi?

- À... à... dạ...- Như ngẩng đầu áp ứng. Lúc này Bảo nhìn thấy rõ mặt cô ấy hơn, 1 vẻ đẹp kiều diễm, mong manh, tiểu thư nhà họ Trương đây mà. Khẽ đảo mắt toan tính điều gì đó, cậu nói tiếp:

- Xin chữ ký hay chụp hình chung?

- Dạ... không... Em muốn... làm người yêu của anh!- Sống bên Mĩ 2 năm, ít nhiều gì cũng ảnh hưởng không ít. Nhưng cái chính là cô quá thẳng thắn. Cậu thở hắt ra 1 cái, miệng khinh khỉnh:

- Đồ điên...

- Anh à, không được sao?- Như lẻo đẻo theo sau lưng.

- Tuyệt đối, không có chuyện đó!- Bảo quay đầu lại, định bụng cắt cho tận gốc cái đuôi này nhưng ca này khó. Cái đuôi bám rất rất dai. Phải thanh toán tiền, ra đường mới có cơ hội thoát được. Con gái khi yêu, mặt dày thật. Cậu than toán tiền đến đôi giày, Như hỏi hấn:

- Size 37 hả anh?

Cậu ậm ừ không thèm trả lời. Như mè nheo:

- Nhường cho em đi, em thích đôi giày này lắm! Anh mua cho ai thế? Bạn gái hay ai?

- Không liên quan đến cô!

- Em có nghe chị Ân nói rồi. Anh từng có bạn gái, cô bạn gái đó mập ú nhưng rất tốt bụng. Vì anh mà quyết định giảm cân, nhưng cô ấy lại mắc bệnh và... qua đời. Nếu anh muốn em giảm cân thì cũng không

sao đâu!- Như chân thật nói nhưng lời nói thật sự chẳng tế nhị chút nào. Thuận Bảo nét mặt rõ ràng không vui:

- Thôi đi! Báo với chị Ân gì đó, đừng đem chuyện của tôi ra cho bằng quan thiên hạ biết. Và nhất là, nhớ về nhà mỗi đêm!- Cậu đưa thẻ cho nhân viên rồi nhận hàng. Như chẳng biết nói gì hơn, cô gái đầu e ngại. Cậu đi thẳng 1 mấy quay lại nhìn. Cô biết, giờ có đi theo cũng chẳng ra làm sao, có khi còn bị ghét. Từ từ rồi tính sau vậy. Thần Cupid ơi, xin ông sáng mắt chút đi...

.....

Tôi chép miệng nhìn hấn đang đóng cái vả với Nhi. Ồ, nếu cái thật thì ai thắng nhỉ? Cũng gần đến cảnh quay của tôi và Quang Khánh. Anh lân la lại ngồi kế tôi, khoe miệng cong lên:

- Diệu nhảy hôm đó cũng đáng yêu nhỉ?

Tôi đơ người, đứng rồi, ngoài hấn, Linh thì còn anh này biết. Sao cuộc đời nữ vùi dập con ve bé nhỏ hay hát như tôi chứ? Chuyện xấu hổ thì bị phanh phui không thỏa đáng. Tôi nhìn anh, cười hì hì:

- Cái gì lâu quá thì quên đi!

- Cũng gần đây thôi mà! Đến cảnh hôn mà tôi mong chờ rồi kìa...- Khánh đứng dậy nghe đạo diễn chỉ đạo. Hấn đi vào, liếc cô 1 cái. Trên đường đi, hấn có nói:” Nếu hấn mà hôn được cô thì cô không yên với tôi đâu!” Chắc là sợ tôi bị cưỡng hôn. Cầm động quá, chảy của nước mũi huhu. Tôi cũng nghe đạo diễn nói. Phải chống cự lại trong khi Khánh kèm ép. Sẽ có cuộc tranh giành nảy lửa giữa 2 chàng trai. *beep,beep* Lãng mạn quá, giống như công chúa vậy đó hà. Tiếng beep là tiếng tôi vỗ tay đó nha. ==” *Cô này...*. Tôi nín thở nhìn Khánh bắt đầu kê sát môi vào khuôn mặt tôi. Tôi đẩy anh ta ra như lời đạo diễn yêu cầu nhưng... Anh ta càng ghì chặt hơn nữa, cứ như miếng hungh hăng nuốt trọn môi tôi. Tôi chống cự quyết liệt, đây là chống cự thật. Hấn cũng xót ruột nhưng chưa đến phân cảnh biết làm sao? Hấn nhảy vào đại. Nắm cánh tay Khánh giằng ra mạnh. Tuy vậy, cảnh quay vẫn được tiếp tục. Tôi nín thở nhìn bầu không khí căng thẳng. Có khi nào tôi bị bóp chết không? Ahhhh, thật không thể tưởng tượng nổi...

* Thứ nhất: Link facebook s:// .facebook /pewinny2012

* Thứ 2: Hôm nay 1 chương.

* Thứ 3: Không thể không buồn được đâu Mít à!!! T^T tuy vậy vẫn HE.

15. – Chương 15

Chương 15: Full House...

Chẳng biết sao tôi lại hứng thú với bộ phim này dã man rợ. Tôi nằm lì trong nhà không chịu ra đường mà Bảo không cấm cản...

.....

Tôi nhắm mắt bặm môi chờ kết quả cuộc giao tranh này. Tuy nhiên, đạo diễn đã phá hỏng nó bằng từ *Cắt* xong phân đoạn. Tính đến nay cũng quay được 5 tập rồi. Đạo diễn nói được 10 tập thì quảng lên đài xem lấy thảo. Phim chỉ theo phong trào 20 tập hiện nay. Khi nào tôi mới được giải thoát không gặp bản mặt của tên đáng ghét và Nhi Nhi cô nương đây. Tôi ngồi trong ghế chờ đạo diễn xem lại cảnh quay ban nãy. Bật mí cái nha, à, tập 6 tôi không cam chịu Gia Linh nữa mà tát lại, trông chờ quá. Nhu nhược hoài thì cho bọn gà leo lên đầu ngồi sao? No way, không được.

Tôi cầm chiếc điện thoại lướt tin tức thì Nhi đi lại, khom người lấy chai nước. Trước khi đứng dậy, cô ta có ghé tai tôi nói:

- Nếu cô cứ chọc tức tôi hoài thì... tôi sẽ công khai cha mẹ cô đang ngồi tù vì buôn bán ma túy...

Tôi nghe cổ họng mình nghẹn ứ lại. Câu chuyện không đơn thuần là như thế. Không phải ba mẹ tôi... nhưng tôi nghe Thuận Bảo nói là có ai đã che giấu chuyện này và chẳng ai biết cơ mà. Sao cô ta biết? Tôi liếc cô ta, miệng găm gừ:

- Đừng lôi cha mẹ tôi vào chuyện này... Tôi không sợ cô đâu!!!

Cô ta nhếch mép đi khỏi. Tôi vuốt khuôn mặt mình, để xem cảnh quay tiếp theo tôi làm gì cô. Khánh đi lại chỗ tôi:

- Xin lỗi, bạn này diễn hơi thật! Cô sao thế?

- Không sao!- Tôi đưa tay lau mồ hôi trên trán chuẩn bị hoàn thành phân đoạn cuối giữa 3 người. Tôi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay như muốn cho nó nát vụn.

Đến cảnh quay tiếp theo, Tuyết San là 1 đứa trẻ mồ côi, biết điểm yếu này nên Gia Linh mắng chửi và cô đã đánh trả. Nhi liếc tôi, con ả này, không cho 1 bài học thì không nhớ đời. Tôi lẳng lặng nghe từng lời phỉ báng của nhân vật Linh. Đến lượt tôi ra tay, đạo diễn bảo tôi tát thì tôi cho 1 cước vào bụng cô ta.

-NG, phải tát chứ? Ân, chuẩn bị quay lại!- Đạo diễn nói, tôi cố ý mà. Tôi liếc nhìn cô ta đang ôm bụng rồi rối rít:

- Xin lỗi, là cảnh quay NG!!!- Thực chất tôi đang nghĩ:” Đá ày chết, đá cho thủng ruột, ruột thông tới mắt cá!”

- Thôi giả vờ đi!- Cô ta gồng gọng liếc tôi. Làm sao bây giờ? Sợ quá đi mất!!! AAAAA...

Tiếp theo... tôi tát vào mặt cô ta 1 cái thật mạnh nhưng miệng lại mỉm cười. Nổi tiếp, tôi quên tát má phải mà lại tát má trái làm cô ta té xuống đất.... Sau 8 lần NG thì cô ta thật sự tức giận nhảy bổ vào tôi để đánh lại. Tôi tất nhiên là không ngu đứng yên cho cô ta đánh, tôi chạy ra khỏi phim trường, liếc mắt tìm kiếm paparazzi rồi khóc như chưa từng được khóc. Cô ta cũng rượt tận ổ mới ghê, tuy là đã có người can ngăn. Cảnh quay chấm dứt tại đó, tôi hả hê đi về, trước khi đi, không quên ghé tai cô ta 1 cái:

- Cô đừng nghĩ, công khai chuyện ba mẹ tôi thì sự nghiệp tôi sẽ tiêu tan. Tôi nghe đâu, 1 ông trùm xã hội đen sẽ giết chết ai công bố tin tức diễn viên Hải Băng. Cô coi chừng cái mạng quên của mình đó!

Tôi nhận ra, mình không còn ngây thơ hiền lành như trước. 1 phần vì... hấn, 1 phần vì vướng chân vào showbiz. Hiền quá thì người khác sẽ leo lên đầu. Tôi phải bảo vệ ba mẹ mình. Ba mẹ tôi trong sạch nhưng chưa 1 ai dám làm rõ sự thật này. Tôi sẽ làm rõ!!! Đang đi lang thang trên vỉa hè thì hấn chạy vọt lên vỗ đầu tôi 1 cái:

- Biểu hiện cũng khá lắm!

- Sao?- Tôi uể oải nhìn lên.

- Còn NG những cảnh đánh tận 8 lần để đánh cho thỏa. Ai nhìn không biết chứ tôi nhìn sơ là biết sao chửi cô giờ rồi.- Hấn xoa xoa đầu tôi như 1 con...dog? Tôi lụi vô bụng hấn 1 cú:

- Tại cô ta chọc giận tôi trước khi quay cảnh đó! Biết sao giờ?

- Đầu óc của cô không hấn là thông minh nhưng cô có cái gì đó độc ác giống Võ Tắc Thiên!- Hấn né cú đánh của tôi rồi đổi bên đi cạnh.

- Tôi không ác đến mức đó! Nhưng nếu tôi vào thâm cung lúc xưa thì sẽ ác hơn vì đã rút kinh nghiệm từ đời trước.- Nói đến đây, hấn bật cười thành tiếng. Tôi cũng cười, cũng đúng chứ nhỉ?

Tôi và hấn cũng có nói thêm vài ba câu nhưng hơi lan man là không đề cập gì nhiều đến nhau. Gần đến nhà tôi mới thấy lạ là này giờ hấn đi theo tôi. Tôi dừng bước, nhìn hấn:

- Định đi đâu hướng này?

- Nhà cô!- Hấn trả lời tỉnh bơ như chuyện thường cơm bữa.

- Làm chi? Cho Thuận Bảo nó giết tôi à?- Tôi nhăn nhó. Hấn cười:

- Tôi vẫn trả lương làm trợ lý mà... Nó dám nói gì sao?- Lại là trợ lý, lại là bản hợp đồng của thằng em tôi. Một thật... biết bao giờ tôi mới thoát khỏi hấn??? Tôi ghé cửa hàng bán đĩa gần nhà lấy 1 bộ phim Thái đã thịnh hành rồi mới về nhà. Chắc thời gian này, thằng em chẳng cho tôi đi đâu đâu.

Hấn cầm vỏ đĩa xoay qua xoay lại:

- Full House?
 - Ủ! Xem chưa?- Tôi nhướn mày.
 - Có xem Hàn thôi!- Hấn đưa lại tôi. Tôi chép miệng, ông già không biết theo trào lưu gì cả! Tôi ấn chuông cửa, thấp thỏm xem sắc mặt Bảo. Nó đi ra, khoanh tay trước ngực:
 - Đạo này chị hay đi đêm không về?
 - Hôm qua chị say rượu! Hấn đã đưa chị về, không có chuyện gì đâu!- Tôi nhăn mặt, nó vẫn không chịu mở cửa:
 - Giờ dất về định làm gì?
 - Hấn đi theo chị! Làm sao chị biết?- Tôi cúi đầu tỏ vẻ là 1 đứa trẻ vô tội. Hấn vẩy vẩy tay cười:
 - Tôi đến đây không được sao?
 - Về nhà quản lý nhỏ em của anh đi. Ăn nói chuyện chẳng ra gì!- Nó mở cửa lôi tôi vào rồi bỏ hấn ngoài cổng ngõ ngác chẳng hiểu chuyện gì. Tôi lắc lắc cái đầu nhún nhún:
 - Thế là cắt được cái đuôi nhỏ phiền toái la là lá la là...
- Hấn nhìn tôi khoanh tay trước ngực:
- Coi chừng tôi đó đồ sao chổi! Tôi về xem Như ra sao rồi tính sổ 2 chị em các người 1 thể.
 - La là lá la là...- Tôi quay lưng nhảy chân sáo vào nhà, chẳng may vấp ngạch cửa ngã 1 cái muốn chết luôn. Hấn nghe tiếng động quay đầu lại cười ha ha:
 - Làm như chim chích, nhảy cho té!
- Tôi kiệt sức nằm đó luôn, mắt mất quá. Còn đâu là Thiên Ân của ngày hôm qua? Bảo lắc đầu rồi lôi tôi dậy. Tôi mếu máo, đau muốn khóc rồi còn chi...
-
- Thế là vài ngày hôm sau, không phải lên phim trường do có thể sang nước ngoài quay cảnh của Khánh hoặc của hấn gì đó không quan tâm. Tôi chỉ nằm dài xem phim. Chẳng biết sao tôi lại hứng thú với bộ phim này dã man rợ. Tôi nằm lì trong nhà không chịu ra đường mà Bảo không cấm cản. Tôi mê đắm đuổi anh Mike nha, nhưng mà ai biết được. Đời đâu như là mơ, hấn, thần tượng, trời ơi, sụp đổ. Chắc là do mấy nay tôi mất tích nên hấn lần la lại tận nhà. Bảo đi quay rồi, tôi ra mở cửa cho hấn rồi lại nằm dài trên sofa xem phim.
- Phim hay lắm sao?
 - Hay sao không?-Tôi liếc hấn, lúc trước thì phim nào có hấn tham gia tôi mới xem, giờ thì... nằm mơ đi nha cưng. Chị không rảnh...
 - Chà, phim tôi cũng nhiều nhỉ?- Hấn lôi sổ sưu tầm của tôi ra. Tôi lấy đại cái cơ:
 - Có Thuận Bảo mà! Nó bảo tôi mua đó.
 - Vậy sao? Tôi nhớ lúc đầu khi gặp tôi cô niềm nở lắm mà?- Hấn nhìn tôi. Tôi chép miệng không thèm trả lời rồi xem phim tiếp. Hấn có vẻ không buông tha mà tiếp tục quấy nhiễu tôi. Tôi lăm bắm trong miệng:” Hấn là 1 tên điên, chỉ là tên điên, chỉ là tên điên...” Hấn vẫn lăm nhăm không thôi, tôi nhấn nút pause rồi mỉm cười nhìn hấn:
 - Anh có điên hay không mà nham nhảm mãi thế?
 - Tại cô không trả lời!
 - Trả lời thì ích gì?- Tôi nhún mày, hấn cũng im im nhưng nhanh chóng tìm được chuyện khác. Tôi thật sự đầu hàng tên buồn đưa lê này. Hấn nói:
 - Như nó bảo trùng hợp lúc đi siêu thị gặp Thuận Bảo. Có lẽ nói vài lời không hay nhờ cô xin lỗi giúp.

Tôi nhìn hấn nghi ngờ:

- Như có phải hạng người như con hồ ly kia không?

- Nè, đừng so sánh thấp thể chứ! Cô mới giống cái thể loại cáo không ra cáo, gà không ra gà đó đó.

- Anh có thích động vật lai không mà nói như thế?- Tôi cắn môi dưới tạo vẻ quyến rũ hoang dại. *Giống điên hơn Phong rồi... T^T*

- Thích, nướng lên cũng ngon lắm!- Hấn gõ lên đầu tôi 1 cái. Tôi đẩy hấn ra xoa xoa đầu.

Tôi bấm qua ti vi. Bắn tin tôi bị ... hành hạ rồi cuộc cũng lên sóng truyền hình. Hấn xoa xoa cằm:

- Tôi phải đề phòng cô thôi!

- Sao hả?- Tôi nhướn mắt.

- Có khi nào thân bại danh liệt luôn không?- Hấn đặt tay lên 2 má tôi nhìn vào mắt. Tự nhiên tim tôi đập mạnh, aaaa, lại thế nữa rồi. Tôi đẩy hấn ra, phui phui má như vừa bị dính bụi bẩn:

- Thôi nào!!! Đừng động vào tôi...

- Tim lại đập mạnh sao?- Hấn cười rồi nắm lấy tay tôi đưa vào lồng ngực mình. Tim hấn cũng đang đập rất nhanh, hấn muốn tỏ tình với tôi chẳng? Tôi trợn mắt, hấn cười hề hề:

- Nó cũng đang đập, không đập lấy gì mà sống?

Chân lý hấn vừa nói, hấn không nói tôi cũng biết nha. Tôi khịt mũi, mất cả hứng.

16. – Chương 16

Chương 16: Together. . .

- 1...2...3... Chaaaa...- Người thợ chụp hình thốt lên vì hấn đã... hôn tôi. Tôi cũng sững sờ vì ngay giây thứ 3 hấn mới hành động.

.....

Hấn buông tay tôi ra rồi quay sang ti vi, được 2 phút thì xoay lại nhìn tôi:

- Đi ăn sushi không?

- Giống Nhật Bản?- Tôi mở to mắt hỏi hấn, tôi thì khá thích nước Nhật đấy nhưng chưa từng thử qua món ăn nào. Tôi từ nhỏ đã rất khó nuôi, nên mới 42kg và ăn uống không đủ nó sẽ sụt. T^T

- Ừm. Tôi biết quán ăn này người ta cho tự làm đó!- Hấn nháy mắt. Tôi tất nhiên là muốn ăn nên chạy lên phòng thay quần áo. Tôi trở xuống với cái áo crop top cùng quần short, đầu đội 1 chiếc nón cối có nơ.

Hôm nay là ngày đầu tiên ăn sushi nên phải mặc đẹp 1 tí.^ ^ *Quá quan trọng==”*

Lúc này tôi mới để ý là hấn chạy 1 chiếc xe đạp mới cóng đến đây.

Chiếc kia bị tôi phá hỏng hay gì rồi. Hấn dắt xe ra, tôi đóng cửa.

May, hấn chở chứ không thì phải đạp lưng ra chở 1 con trâu mộng. Vừa đi, hấn vừa hỏi:

- Cô thích ăn món gì nhất?

- Tôi rất khó ăn nên cũng không biết. Chắc mì gói!

- Khó ăn mà mì gói?- Hấn hỏi lại, tỏ vẻ không tin.

- Tại tôi thích thôi!

- Bảo đảm khi ăn sushi cô sẽ thích!- Hấn chắc chắn.

- Rìa lý?- Tôi cũng đã xem qua trên ti vi rồi nhưng nhìn có vẻ rất ngấy.

- Tôi làm thì phải thích thôi!- Hấn cười.

- Trời bây giờ không có sao, còn rất sáng.- Tôi giơ tay để lên trán hấn.- cũng không quá nóng, thôi thì uống thuốc tạm đi, tới giờ rồi...

- Xì...- Hấn khinh khỉnh.

Đến nơi, đây là 1 quán ăn toàn về sushi của Nhật Bản. Nhưng tôi thật sự dị ứng mới mấy món tươi sống này nha. Khi ăn, trông rất giống như quái vật ăn thịt. Tôi giật tay hấn:

- Tôi không ăn món sống!

- Vậy sao? Vậy ăn cơm cuộn cũng được mà! Đi thôi!- Hấn kéo tay tôi vào quán. Mọi người nhận ra sự hiện diện của cặp đôi tin đồn thì đưa máy chụp hình lia lịa, chắc để share với bạn. Hấn vẫn bình thản như không có gì rồi lên tầng 2, chọn 1 căn phòng cuối phòng. Cách trang hoàng của quán ăn này rất đẹp, 4 bức tường có hoa anh đào, có cả cửa sổ to tướng làm theo phong cách Nhật để ánh nắng xuyên vào âm ỉ. Bàn ăn tất nhiên cũng của người Nhật luôn. Tuyệt quá đi mất!

Hấn thấy tôi hí hửng thì cười:

- Có muốn chụp ảnh không?

- Có. Đây!- Tôi mở túi lấy chiếc iphone đưa cho hấn nhưng hấn không sử dụng mà lấy điện thoại của mình, chút xíu sẽ bắn bluetooth qua cho tôi. Phien phức ghê cơ. Tôi giơ tay chữ V đứng dưới cành hoa anh đào.

Tách Tôi chạy lại xem bức ảnh vừa chụp. Cũng rất xinh xắn nhá!!!

- Tôi và cô chụp chung, chịu không?- Hấn nhếch mép.

- Anh bị điên à?- Tôi đáp lại 1 cách thẳng thừng. Hấn lại cười ma mãnh:

- Ừm... Trợ lý... Hợp đồng...

- Được thôi!- Tôi bĩu môi. Hấn ngồi phía trước cửa sổ, tôi đứng trên đầu hấn đưa tay ngắt mặt hấn. Tuy vậy, hấn vẫn bấm nút chụp. Tấm ảnh rất nhí nhố, ừm, nhìn giống 1 cặp đôi đang hẹn hò đùa giỡn. AAAAA, tôi đang nghĩ cái quái gì thế??? Không được! Hấn cười tỏ vẻ hài lòng. 1 lát sau có 1 cô gái mặc kimono mang nguyên liệu của cơm cuộn lên. Tôi hỏi hấn:

- Nhân viên đều mặc kimono sao?

- Có ướn quần áo đó! Lát nữa ăn xong, tôi sẽ chụp hình cho cô. Cứ hỏi thẳng ra là tôi có thể mượn kimono của cô nhân viên chụp hình không đi!- Câu cuối hấn giả giọng éo éo của nữ làm tôi vừa bực vừa

buồn cười. Hấn xoắn tay áo lên lấy miếng rong biển, cho cơm nếp, trứng rán, chà bông, thanh cua, xong thì ngẩng đầu lên nhìn tôi:

- Ăn đậu que hay cải rốt không?

- Không! Tôi cực kỳ ghét 2 món này đó!- Tôi xua tay. Hấn chép miệng:

- Có thể cũng không biết, ngu ghê!- Tôi nghe xong thì máu sôi đến não, bóp chặt:

- Nè, ăn hay không là tính tình chứ ai bảo là ngu?

- Không biết thì là không thể làm, vậy nên là ngu.- Hấn vừa cuốn vừa tỉnh bơ trả lời, xong thì dùng dao cắt ra từng khúc nhỏ. Trông hấn có vẻ rất thành thạo. Hấn giơ 1 miếng trước mặt tôi:

- Ăn thử xem

~! A đi nà!

Tôi bĩu môi rồi phì cười, giống con nít nhỉ? Tôi há miệng ra, hấn đưa vào. Tôi nhai nhai. Hấn nhìn sắc mặt tôi hồi hộp. Tôi cắn môi, chép chép miệng. Mặt hấn cũng xiu xuống. Tôi cười:

- Ăn ngon, nhưng chắc là do nguyên liệu chứ không phải anh làm!

- Nè... không có tôi thì không có vị ngọt đâu nha...- Hấn cũng ăn 1 miếng. Tôi cũng giành làm, tôi đút cho hấn. Hấn im lặng 1 chút rồi nói:

- Cũng tạm, nhưng không ngon bằng tay nghề của tôi!

- Xì, không có tôi là món ăn này dở luôn rồi. Còn tay nghề của anh thì không có gì đặc sắc, cuốn còn không chặt nữa là...

Tôi và hấn vừa ăn vừa chạt chém nhau nhưng tôi cảm nhận được, tiếng cười không ngớt. 1 lát sau thì hấn thực hiện lời hứa, dẫn tôi đi thuê kimono để chụp ảnh. Quán ăn này quả thật là tuyệt vời nha, có cả 1 sân vườn theo phong cách Nhật Bản để khách chụp hình nữa. Tôi đi thay kimono rồi nhờ người ta đội tóc giả. Hấn cũng thay, con trai mà cũng thích chụp hình chẳng? Tôi bước xuống, hấn nhìn tôi không chớp mắt.

Tôi đưa tay che miệng cười hô hô:

- Đẹp chứ gì? Nhật Bản cô nương đại giá quan lâm đây!

- Thôi đi! Nghe cô nói thì bao nhiêu cơm cuộn ban nãy muốn trào ra hết rồi!

Tôi bĩu môi. Hấn không chụp bằng iphone nữa mà nhờ thợ chụp giúp. Tôi và hấn thi nhau tạo kiểu. Tôi đứng về trái tượng rồng còn hấn đứng bên phải. Cả 2 nhìn vào ống kính cười rất tươi. Người thợ chụp hình nói:

- 2 người là diễn viên đúng không?

- Dạ... đúng!- Tôi vừa di chuyển qua hồ nước vừa đáp.

- 2 người rất đẹp đôi nha, nên tạo kiểu tình cảm 1 chút mới đẹp!- Ông cười hì hì.

- Vâng.- Hấn cười rồi lôi cổ lấy tay chặn miệng tôi lại không cho nói chuyện cho đến gần hồ nước. Hấn giơ tay làm dấu OK với người thợ, ông gật đầu. Tôi đang ngồi thả chân dưới hồ nước hấn ngồi cạnh.

- 1...2...3... Chaaaa...- Người thợ chụp hình thốt lên vì hấn đã...

hôn tôi. Tôi cũng sững sờ vì ngay giây thứ 3 hấn mới hành động. Tôi chết trân không thể nói thêm lời nào mà chỉ biết trợn mắt nhìn hấn.

Hấn vò vò đầu tôi rồi đứng dậy xem tấm ảnh:

- Đúng là tấm ảnh đẹp nha!

- Ừm. Những tấm này đều rửa ra 2 tấm hay sao?

- Vâng. Làm phiền ông, càng sớm càng tốt. Địa chỉ nhà cháu ở xxx...

- Khi nào lão rửa xong thì sẽ đem đến.

15 phút sau tôi vẫn không thể tỉnh được. Hấn ngồi xuống cạnh tôi giơ tay trước mặt:

- Ê...

Tôi quay sang nhìn hấn đắm tới tấp vô ngực hấn:

- Tên đáng ghét! Sao cứ hôn tôi hoài vậy??? AAAAAAAAAAAAA...

Hấn cười hì hì rồi lôi tôi đi thay quần áo.

.....

Ăn hậm hực vừa đi vừa dậm muốn thủng đường. Hấn vẫn chai mặt cười hề hề thỏa mãn. Hấn mua 1 cây kẹo bông đưa cho cô. Hấn nói:

- Nè, bớt giận đi. Nếu còn giận tôi hôn nữa đó!- *giận tiếp đề :3* Ân liếc hấn, đồ vô liêm sỉ, mặt dày như mặt đường cà không mè 1 miếng.

Tuy nhiên, cô rất thích ăn ngọt nên nhanh chóng khui *hàng*. Hấn véo 1 miếng kẹo cho vào miệng vừa đi vừa nhai. Cô rất không hài lòng:

- Nè nè, anh xin lỗi tôi mà sao còn “chĩa” nữa?
- Cô ăn không hết đâu!- Hấn khịt mũi.
- Thật không? Tôi với ăn thử ăn đua xem ai ăn nhanh nào?- Cô khoanh tay, tỏ vẻ đắc thắng.
- Được thôi!- Hấn quay lại mua thêm 2 cây dưa cho cô 1 cây, 1 cây giữ lại. Hấn tìm 1 quán cafe gần đó chọn góc khuất vào ngồi. Lúc đầu nhìn khách trong quán cũng ít nhưng sau khi vào thì quả thực rất đông. Mọi người cũng nhận ra hấn và cô nên cũng tươi cười chụp hình chung với 1 vài người rồi vào bàn của mình. Ân hí mắt:
- Ở đây đông người quá, vẫn ăn đua hay sao?
- Cô sợ à?- Hấn nhếch mép.
- Chỉ là quan tâm hình tượng của tôi thôi!- Cô đáp trả.
- Vừa ăn vừa cười thật tế nhị là được rồi! Nếu cô thua cô phải đứng trước quán vừa hát vừa nhảy điệu vịt con hôm bữa. Thấy sao?
- Nếu anh thua thì ngược lại?
- Tất nhiên!- Hấn gỡ sợi dây thun buộc ở cây kẹo ra. Ân cũng vậy, cô liếc hấn:
- 1...2...3

Cả 2 khí thế ăn kẹo, có ai đã chết vì ăn kẹo bông gòn chưa ta? Coi chừng 2 người này mở đầu à nha. Quả nhiên, những người trong quán đã quay sang nhìn và chỉ chốc chốc chụp ảnh. Như đã nói, 2 người cười muốn hí cả mắt, toác cả miệng nhưng vẫn phải ăn kẹo để thắng cuộc. Do là vua hảo các món ngọt nên cô ăn rất nhanh, còn hấn thì không thể vì lưỡi đã rớt rớt. Thế là kết quả... Ân thắng. Cô cười híp mí:

- Giữ lời hứa đó nha!

Hấn thầm trách, sao không xem xét kĩ trước khi cá để giờ phải mất mặt.

Ân đứng lên hớn hỏ nói to như loa phát thanh:

- HÔM NAY MỌI NGƯỜI SẼ ĐƯỢC XEM DIỄN VIÊN NAM PHONG NHẢY ĐIỀU NHẢY VỊT CON ĐỂ THƯƠNG, CHUẨN BỊ MÁY QUAY ĐI A!!!

Xung quanh bắt đầu có tiếng vỗ tay ầm ầm rồi tiếng hú khích lệ tinh thần. Cô kéo tay hấn, hấn vẫn không thể tin được sự thật, hấn ngồi lì không đứng dậy. Cô ghé vào tai hấn:

- Không giữ lời là con chó con!

Hấn đứng dậy nhìn mọi người mỉm cười, trước tiên phải thông báo cho đỡ ngượng cái đã:

- Hôm nay tôi có cá cược với Thiên Ân là ai ăn xong kẹo bông trước sẽ thắng. Người thua sẽ phải nhảy điệu vịt con, vừa nhảy vừa hát. Và tôi là người thua. Mọi người đừng... quá khích, tôi...ngại lắm!- Hấn gỡ nụ cười yêu nghiệt lờ lợc ra. Cô cười:

- Nhảy đi nào!

- Đúng đó!- Mọi người nhao nhao theo. Hấn cố kiềm chế nỗi xấu hổ đang trào lên cổ họng mà ra giữa quán. Cô vỗ tay, vừa vỗ vừa hát:

- Chú vịt con, đi chơi không hỏi bà. Mải chơi quá, tối cũng không về nhà. Bà ngác ngơ, mẹ ngác ngơ, ôi chú thật là hư!

Hấn lặp lại động tác hôm đó của cô. Ân muốn nhảy dựng lên vì cười, mọi người cũng vừa quay phim vừa cười. Sau đó cũng hát theo cô, hấn dường như cũng hết ngại mà nhảy tự tin hơn. Ân cũng nhảy theo, mọi người cũng hưởng ứng. Gian cafe náo nhiệt hơn bao giờ hết. Có lẽ cả 2 cũng chẳng ai biết, họ đã đem lại tiếng cười cho nhau như thế nào!

17. – Chương 17

Chương 17: Mưa. . .

- Nhanh lên đi!- Ân hồi thúc, hấn vẫn giữ tiến độ kiên quyết như rùa bò...

.....

Sau khi nhảy chán chê trong quán thì cả 2 đi dạo phố. Phố xá hôm nay đặc biệt vắng lặng. Lắng nghe kĩ thì chỉ có tiếng động cơ xe xa xa và gió xạc xào trên lá cây. Cũng đúng, đây là dãy các con phố cổ. Hấn cũng dắt xe chậm chậm đi phía sau cô. Đi 1 lát cũng mỏi như chân, cả 2 ngồi trên vỉa hè. Cô nói:

- Đưa điện thoại của anh xem, nãy giờ chụp được những gì rồi?
- Thì hình cô thôi! Ghê quá đi mất!- Hấn bấu môi lắc lắc điện thoại, cô phồng má:
- Nếu sợ hỏng màn hình thì sao ban nãy không lấy điện thoại của tôi á! Tôi có đưa mà, tại anh thôi!
- Tôi không quen sử dụng điện thoại của người khác...- Hấn nhếch mép.
- Vậy sao? Nói thật đi, thích tôi rồi đúng không?- Cô cười sằng sặc, vẻ chỉ trêu chọc cho vui.
- Tôi nói rồi, nếu cô tỏ tình thì may chẳng tôi đồng ý. Đừng có mơ mà được tôi tỏ tình!- Hấn vẫn giữ thái độ đáng ghét thường ngày mà trả lời.
- Trời. Không tin được nha! Nếu anh tỏ tình thì may chẳng tôi còn từ chối cho nhẹ nhàng!- Cô cũng không vừa lập tức đáp trả. Hấn quay sang đánh lên đầu cô 1 cái.
- Nè! Đánh mãi thế?- Cô quay sang vỗ hấn 1 cái vào lưng đau điếng. Hấn xoa xoa rồi nói:
- Ai bảo cô thích chống đối tôi?
- À, thì ra anh có cái tật là cãi nhau không bằng thì đánh chứ gì? Đừng tưởng tôi nhỏ con mà ăn hiếp nha. Tôi đánh anh xì trum luôn đó!- Cô nghênh mặt xoắn tay áo. Hấn phì cười:
- Đánh xì trum là ý gì?
- Là má anh nhìn không ra. Hehe!- Cô le lưỡi trêu hấn. Hấn trầm ngâm 1 chút:
- Mẹ tôi... đã qua đời cách đây 8 năm.

Không khí đột nhiên trùng xuống. Hấn im lặng, Ân nhìn hấn, thấy rõ nét buồn phảng phất trên khuôn mặt hấn. Những năm gần đây, hấn sống rất lạnh lẽo, không có tình thương gia đình. Cô lên tiếng, phá vỡ bầu không khí nặng nề:

- Ủm... Ba mẹ tôi cũng đã 8 năm không về nhưng chỉ còn 1 tháng nữa là tôi có thể đoàn tụ rồi. Anh cũng đừng buồn quá, tôi sẽ san sẻ... tình thương của mình và... xem anh như con ruột.

E hèm, Ân nhìn hấn, nét mặt hấn đang rất khó coi, muốn cười cũng cười không nổi, muốn khóc cũng khóc không xong. Ân biết câu nói vừa rồi hơi bị... phần khích quá??? Con ruột sao??? Đột nhiên hấn phì cười xoa đầu cô:

- Cũng được! Nhưng khi cô cưới tôi mới có cái quyền đó. Tôi sẽ xem vợ giống như mẹ đẻ.
- À, vậy thì tìm cô khác đi! Tôi không có hứng thú rồi... Tôi không phải cái thể loại” Tôi ca không hay, tôi đàn nghe cũng dở nhưng nằng khen nhiều và thật nhiều...” Nếu mà anh vô dụng như thế thì chết đi là vừa. Anh cũng giống vậy, xấu tính, xấu nết, xấu bụng, xấu đủ thứ. Chả biết cô nào mà xui xẻo thế!
- Có cần nói dài dòng thế không? Cô cũng vậy thôi! Lươn mà chê lịch, thử nhìn lại mình đi. Tôi vẫn là mẫu người lí tưởng của các cô gái ngoại trừ cô!
- Đúng câu cuối!- Cô đứng dậy, vươn vai quay sang hấn:
- Trời sắp mưa rồi, từ đây về nhà tôi bằng xe đạp thì cũng mất 1 tiếng, tôi không muốn mắc mưa đâu!
- Về nhà tôi chỉ có 30 phút, không nhanh hơn sao?- Hấn nhướn mày.

- Không được. Tên biến thái như anh rất hay giả trò!- Cô chỉ vào mặt hắn.

- Khi nào?

- Chuyện qua lâu rồi thì nên quên đi!-Cô liếc hắn 1 cái rồi ngồi lên yên sau. Khóe môi hắn cong lên rồi xe từ từ chuyển bánh.

Đúng như cô dự đoán, chỉ 20 phút sau, trời trút mưa ào ào. Hắn vẫn bình thản đạp từ từ. Cô nóng nảy quát:

- Sao chạy chậm thế?

- Tôi nghe nói là con gái các người rất thích chạy xe dưới mưa cho lãng mạn!

- Lãng... xệt chứ lãng mạn gì! Nhanh đi....

Hắn bỏ ngoài tai câu nói của cô mà chạy chầm chậm chầm chậm. Vừa chạy còn vừa hát ngêu ngao, không sợ nước mưa trút hết vào bụng sao???

- Nhanh lên đi!- Ân hồi thúc, hắn vẫn giữ tiến độ kiên quyết như rùa bò. Cô đành khoanh tay chịu trận, ban nãy thì rất là vui, rất là lãng mạn nhưng bây giờ như ngọn nến trước gió rồi. Hắn ta đang trả thù chăng?

Hắn quẹo vào nhà mình định trú mưa. Cô cũng co ro đi vào, cả 2 ướt sũng như chuột lột. Như ra mở cửa, mang theo chiếc ô:

- Trời ơi!

Ân liếc hắn chấy mắt rồi né chiếc ô của Như đi vào. Hắn vuốt nước trên mặt nhìn Như nhún vai:

- Hạnh phúc đó mà!

Như hả 1 tiếng ngạc nhiên rồi đóng cửa vào nhà. Ân không lau chân đi tới đâu nước chảy be bét tới đó. Chỉ tội cho cô bé người làm híc híc. Cô đi lên phòng hắn, mở tủ quần áo lấy cái áo sơ mi rồi tắm tại phòng hắn luôn. Hắn đành xuống nhà dưới tắm. 1 lát sau, lau khô tóc, cô thả người lên chiếc giường êm ả của hắn chìm vào giấc ngủ, cô đang rất mệt.

Hắn đi lên phòng mình nhìn cô đang ngủ thì lắc đầu, kéo chăn lên, tay lỡ chạm vào cổ cô. Cô đang rất nóng. Hắn đưa tay mình đặt lên trán cô, cô đang sốt. Phong thổ dài, ban nãy đúng là chơi đại rồi. Hắn xuống bếp dặn người làm nấu cháo và nước nóng, còn mình đi lấy hộp thuốc. Do làm nghề diễn viên của công chúng, mỗi khi đau ốm bệnh hoạn đều không thể tự do đến bệnh viện nên hắn cũng chuẩn bị rất chu đáo. Như đang xem ti vi thấy hắn lục lục cái gì đó thì hỏi:

- Anh đang làm gì vậy? Chị Ân đâu?

- Bị sốt nằm dài trên phòng anh rồi.

- Chắc là do dầm mưa đó. Nét mặt chị ấy lúc nãy không có gì là vui cả.- Cô chuyển kênh tin tức của sao. Hắn cười:

- Tại anh chạy chậm, nói là con gái đều thích đạp xe dưới mưa cho lãng mạn...

- Em thấy anh mới là người bị sốt rồi!- Như tặc lưỡi, sao anh cô có thể nghĩ ra cái kiểu lãng mạn thể này nhỉ?

” Có vẻ như 2 diễn viên chính của bộ phim Vị Yêu sắp tới đã công khai chuyện phim giả tình thật do đi ăn và vui đùa với nhau rất vui vẻ...”

Tiếng ti vi xì xào đọc bản tin. Hắn nán lại nghe hết tin rồi tỏ vẻ rất hài lòng. Như tấm tắc:

- 2 người rất giống cặp tình nhân nha. Đi chơi vui thế cơ mà!

Hắn cười tươi nhìn cô rồi lắc đầu đem hộp y tế lên phòng mình. Ân đang rất khó chịu trong người, đổ mồ hôi như nước. Hắn lấy khăn lau cho cô rồi đo nhiệt độ. 40°C, cũng không tồi, hắn trả đũa thành công rồi.

Hắn lay lay cô:

- Dậy ăn cháo rồi uống thuốc...

- Không ăn đâu... mệt lắm...

- Không ăn uống thuốc cho sock đến chết hay sao?- Hấn đỡ cô dậy. Thân thể nhỏ bé của cô đang rất nóng. Có thể nói là nóng bỏng đến bốc lửa. Hấn đưa cháo lên miệng thổi cho nguội rồi đút cô ăn. Cô cũng chỉ há miệng 1 chút, ăn được 5 muỗng thì thôi. Hấn cho cô uống thuốc xong đắp chăn đi ra ngoài.

Trên tay cầm tô cháo, bát giã, hấn cười. Lúc này trông rất giống lần đầu cô chăm sóc hấn. Nhưng bây giờ đã đổi ngược lại rồi. Hấn đi xuống phòng khách. Như vẫn đang xem tin tức, con bé rất chăm chú. Tất nhiên, Thuận Bảo đang xuất hiện tươi cười trên ti vi vì sẽ nhận vai chính của bộ phim truyền hình mới cóng. Ánh mắt Như rất hạnh phúc. Hấn vỗ đầu cô:

- Con gái con lúta, ăn nói sao mà cho người ta ghét!

- Em đã nói là lỡ lời mà! Em đâu có muốn, đứng trước anh ấy, em rất run.- Con bé chu môi phụng phịu. Bây giờ đang là 1 giờ trưa, mưa vẫn kéo dài và không có dấu hiệu dứt. Có tiếng chuông cửa, hấn ra mở. Thuận Bảo đang cầm chiếc ô, mắt nhìn vào hấn:

- Chị tôi đâu?

- Bây giờ cho cô ấy ở lại đây đi, cô ta đang sốt!

- Không định mở cửa cho tôi sao?- Cậu hỏi, vẻ mặt vẫn nhìn vào ngôi nhà.

Hấn ra mở cửa. Thuận Bảo hạ ô, Như vừa thấy cậu ấy thì vuốt vuốt lại mái tóc cười niềm nở:

- Chào anh...

- Chào.- Cậu lạnh lùng rồi quay sang hấn đang đi phía sau:

- Chị tôi ở phòng nào?

- Phòng tôi, tầng 2. Để tôi đưa cậu đi.- Hấn đi lên phòng, Bảo nói đuôi theo, Như thấy vậy cũng đi xem sao.

Cậu tiến lại phía giường nơi Ân nằm đặt tay lên trán. Cậu nhìn hấn:

- Dầm mưa đúng không?

- Ừ...

- Thì 3 ngày sau mới hết. Đây kháng đã yếu mà còn đi mưa!- Cậu đứng lên đi ra khỏi phòng. Ồi trời, dầm mưa này đâu phải là chủ ý của cô đâu chứ. Hấn nhếch mép 1 cái rồi cũng đi xuống.

Cậu cầm chiếc ô lên định đi về thì Như bảo:

- Anh ở lại cho tạnh mưa rồi hấn về...

Cậu nhìn con bé nhướn 1 bên mày lên rồi đáp:

- Cô không thấy xấu hổ hay sao?

- Hả?- Như hỏi lại khó hiểu.- Chuyện hôm trước... em xin lỗi.- Cô cúi đầu sau khi hiểu ra vấn đề. Cậu vẫn đi ra khỏi đó, sau đó quay lại nói với Như:

- Biết sai mà nhận là tốt. Đừng bị lạm đặc cách tiểu thư là được...

Cậu nói tuy hơi khó hiểu nhưng Như ngầm hiểu là Thuận Bảo đang nói cô rất ngoan ngoãn và không bị mắc chứng bệnh tiểu thư kiêu kì. Chỉ 1 câu nói đó mà làm cô vui cả đêm hôm nay.

18. – Chương 18

Chương 18: Bước đầu của biến cố...

Người đàn ông quyền lực gõ nhẹ ngón tay trên thanh vịn, giọng lạnh lùng:

- Điều tra đi...

.....

10 p.m. . .

Hắn trở lại phòng đã 5 lần, lần này thì cô hạ sốt rõ rệt rồi. Hắn vuốt tóc cô, khuôn mặt dịu lại hơn bao giờ. Mọi thứ không đến quá nhanh và cũng không quá chậm, chỉ có thể nói là định mệnh. Ông trời đưa đẩy cho anh nổi tiếng tuy nhiên lại tuyệt tình cho anh cái gọi là cô đơn. Người thân duy nhất anh trân trọng là Như nhưng... anh cũng đã từng không thể bảo vệ con bé. Còn lần này, bất cứ giá nào đi nữa anh cũng sẽ bảo vệ cô. . .

Hắn đi xuống nhà dưới ngủ. Tình trạng của cô cũng không có gì đáng lo. Hắn nhìn tấm hình trong iphone khẽ cười rồi vùi vào giấc ngủ.

- Anh ơi, làm ơn cứu ba mẹ em. Nói ba anh đừng hành hạ họ nữa...- 1 cô bé khoảng 9 tuổi khóc ngất nắm tay 1 đứa bé trai, ánh mắt cầu xin thảm thiết. Tuy nhiên, thằng nhóc ấy vẫn tuyệt tình không nói gì. 1 thằng bé giống hệt cô bé đó cũng đang khóc lóc thảm thương. Tấm lòng thằng nhóc làm từ sắt đá chẳng?

- Ba...mẹ ơi...- Ân ngồi bật dậy, căn phòng giờ là 1 màu đen, duy chỉ có ánh đèn le lói màu vàng nhạt. Cô lau mồ hôi trên trán. Đó là cơn ác mộng đeo bám cô suốt 8 năm nay. Cơn ác mộng cô không thể lý giải vì tính cô rất hay quên này quên kia. Những chuyện trước đây cũng không còn ấn tượng cho lắm. Giống như câu cô thường nói:” Chuyện gì lâu quá thì cứ bỏ qua..” Nhưng hình như, cơn ác mộng không có ý định như vậy. Cô mở cửa đi xuống nhà bếp uống nước. Đồng hồ vừa điểm tròn 12 tiếng.

Cô rót nước vào ly vừa suy nghĩ, những cơn ác mộng kia là thật hay giả? Cô cũng đã từng mơ thấy 1 con vịt khổng lồ đến bắt cô đi, liệu có giống nhau? Đưa ly nước lên miệng uống, cô xoa xoa mặt ngoài ly.

-AAAAAAAAAAAA, MA...

Giọng ai đó hét lên. Trời ơi, ma ở đâu chứ? Cô cũng rất sợ nên nhìn dáo dác xung quanh rồi bật đèn. Hắn lờ mờ từ trong phòng đi ra khi nghe tiếng hét thất thanh. Cô nhìn xuống đất, trời ơi, Như đã ngã từ khi nào rồi. Hắn chạy lại đỡ con bé nằm trên sô pha. Hắn vỗ vỗ má con bé, Ân cũng đi lại xem thế nào. Con bé tỉnh lại rồi tự nhiên thở phào:

- Trời ơi, chị Ân mà em tưởng ma...

Cô chỉ vô mặt mình tỏ vẻ không tin lời con bé vừa nói. Hắn cười:

- Chết nhất vậy cô nương?

- Đó giờ anh biết em sợ ma mà...- Con bé áp tay 2 bên má. Ân chép miệng:

- Chị không hài lòng về độ nhìn xa của em rồi nha! Có con ma nào xinh đẹp vậy không?

- Em xin lỗi...- Con bé cúi đầu e ngại. Hắn nhéo mặt cô, vừa mới hạ sốt nên các dây thần kinh hắn nhéo thì nhau đòi quyền bình đẳng. Cô cũng nhéo lại. Hắn cười:

- Nhìn mặt cô cũng giống lắm!

- Nhìn mặt anh kích thích lắm!- Cô giơ chân cho thẳng 1 cước vào địa phận ” em trai” của hắn rồi cầm ly nước lên tầng 2 vừa đi vừa tận hưởng như đã thắng trận rồi. Hắn thì khổ sở không biết làm sao, vừa muốn cười mà vừa muốn khóc. Mặt nhăn nhó, nước mắt chảy vào tim. Như đỡ hắn ngồi xuống sô pha rồi cũng nhanh chóng bái biệt. Chỉ có hắn là ôm uất ức không yên.

Sáng ra, Ân vừa tắm rửa thay quần áo của Như sạch sẽ thơm tho ngồi trên bàn ăn. Hắn thì uể oải ngồi xuống cầm nĩa lên. Cô gấp cho hắn cây xúc xích miệng mỉm cười xảo trá. Hắn bặm môi liếc cô. Ân nhìn hắn:

- Là vì anh làm tôi sốt nên bây giờ phải đền bù. Tôi sẽ ở lại đây 2 ngày cho đến khi khỏi hẳn. Tốt chứ?- Cô mỉm cười. Hắn nhìn cô, thôi kệ, thời gian 2 ngày cô ta ở đây là đủ dày vò rồi. Hắn gật đầu, Cô tươi cười nói tiếp:

- Mỗi buổi sáng phải có phở ở quán ***, bên cạnh là ly trà đường không được khuấy lên. Do tôi đang đau họng nên phải uống trà nóng. Nếu không có trà hiệu *** thì tôi không uống. Cho tôi 1 ly cam ép không đá, đường thì để bên ngoài chén riêng. Trưa thì món gì cũng được nhưng phải là món chiên và 1 món canh rau gì đó. Đến bữa ăn nhẹ thì lấy cho tôi 1 hộp sữa chua nha đam để ngăn lạnh không được để ngăn đá. Chiều thì cho tôi món gì có súp đi kèm như mì bò viên chẳng hạn (nhấn mạnh 3 chữ mì bò viên như đòi hỏi của Phong lúc đầu tiên ở nhà cô). Buổi tối thì 1 ly sữa tươi không đường nhưng cho tôi 1 chén đường riêng. À, quan trọng là không được bóp ép hay cưỡng chế Như và Giang làm chuyện này. Mọi thứ đều do anh làm, anh đã gặt đầu thì không được nuốt lời, nếu nuốt lời cũng không sao, làm chó con nhé! Mới giao làm liền. Chấm hết!

Hắn vuốt mặt mình. Hắn đang dần dần sợ nhỏ sao chổi này sao? Gì mà phải tự làm? Gì mà mới giao làm liền? Hắn khinh khỉnh:

- Bị sốt nên dây thần kinh đứt hết phân nửa hay sao mà khủng thế?

- Không. Đây là đua đòi thích đáng. Tôi nói rồi, nếu anh không thực hiện thì tôi sẽ có thêm 1 con thú cưng mới tên Trương Nam Phong đó. Tên cũng đẹp mà mỗi tội làm chó con...- Cô lắc đầu, chép miệng.

Hắn nghe tiếng dây thần kinh của mình đang đứt ra trong đầu mình. Con nhỏ này càng ngày càng leo mép, ăn nói muốn cũng chẳng bằng. Hắn đang thấy rất hối hận khi đạp xe dưới mưa, hắn có nên giả vờ bệnh? Ấn nhìn nét mặt khó coi của hắn như thế thì trong lòng có 1 niềm vui trỗi dậy. Cô nói:

- Mới giao làm liền cho nóng. Giang ơi, cô ăn phần tôi nha, tôi sẽ ăn phở do... anh yêu mua. Anh à, đi mua phở ở quận 7 giúp em nha...- Cô chu môi làm điệu bộ dễ thương nhưng rất đáng ghét. Như và Giang (tên cô người làm) không ý thức được và cười không ra tiếng. Mắt hắn giật giật, Ấn thấy vậy không hài lòng:

- Anh không đi anh sẽ là thú cưng hợp pháp của tôi!- Giọng cô trở thành rắn đe. Hắn nhìn cô:

- Được thôi!

- À mà nè, đừng đi mô tô hay xế hộp. Đi xe đạp đi!- Cô khoanh tay trước ngực rồi đi về hướng tivi đặt trong phòng khách. Hắn 1 lần nữa không tin vào tai mình. Xe đạp sao? Quận 7? 1 tiếng đồng hồ. Hắn tìm cách giải vây:

- Nếu đem đến đây thì mất 1 tiếng, phở còn ăn được sao?

- Anh sợ nở à?- Ấn quay đầu lại hỏi. Hắn gặt đầu. Cô nhếch mép:

- Anh là con nít hay sao? Bảo người ta để nước và phở riêng, về nhà thì hâm nóng lại!

Càng nghe thì càng sôi máu. Hắn liếc cô 1 cái thật sắc, không nên đôi co nữa. Hắn quyết định rồi, mình sẽ đi vào 1 quán cafe nào đó, 2 tiếng sau về và nói lại quán đó đóng cửa. Vừa đi ngang thì đang nghe cô nói chuyện điện thoại:

- Di Hai à? Hôm nay quán của di có mở cửa không? Có á? Dạ, con nhờ bạn đến mua ình. Nhớ làm cho con món phở đặc biệt nha!!!

Cô tắt điện thoại nhìn hắn đang đứng há hốc mồm phía sau. Cô cười:

- Đừng hòng trốn!

Hắn vò đầu mình. Con nhỏ này thông minh lên từ khi nào và hiểu rõ hắn từ khi nào vậy? Như tay cầm đĩa trái cây cho Ấn sẵn tiện xem tivi. Đi ngang thì vỗ vai hắn:

- Có đối thủ rồi anh à!

Hắn nhăn nhó, nét mặt khó coi đi ra ngoài. Như đặt đĩa trái cây trước mặt Ấn. Con bé hỏi:

- Đạo này chị ít lên phim trường nhĩ?

- Cảnh quay phim rất ít tình tiết. Chị chuẩn bị sang Hàn Quốc hoặc Thái Lan quay kết phim. Hiện giờ họ chưa thông báo. Phim gì mà chỉ có 20 tập ấy!- Cô chép miệng.

- À... Happy hay Sad End vậy chị?

Ân ăn miếng táo, suy nghĩ 1 chút rồi trả lời:

- Hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài, 2 đứa con...
- Quá Happy luôn rồi...- Con bé tròn mắt.
- Đời không như là mơ đâu nhóc!- Ân vừa chuyển kênh vừa nói.
- Sao ạ?- Như hỏi lại không hiểu.
- Thấy chị và hần giống oan gia không?- Cô khịt mũi.
- Do hôm qua chị sốt nên chưa xem tin tức rồi. Họ còn bảo 2 người công khai tình cảm nữa mà!- Như thật thà.
- Chỉ là đồn thổi trong showbiz. Đi chơi thì bị soi, cãi nhau thì bị xem là không nào...- Cô thở ra rồi nằm dài trên ghế.- Em sao rồi? Toàn hỏi chị thế?- Như gật gật đầu nhưn mảy:
- Hôm qua em có gửi tin nhắn chúc ngủ ngon!
- Rồi sao?- Ân tò mò muốn biết thêm thằng em cô sẽ cư xử thế nào!
- Thì như vậy.- Như đưa tin nhắn cho cô đọc. Ân lắc đầu không tin được: " Tôi không biết cô là ai và tại sao biết số điện thoại này. Hãy bảo chị tôi bớt công khai đời tư đi. Tôi lúc nào cũng ngủ rất ngon mà không cần chúc!"

Thế là con bé không dám nhắn lại luôn. Lời của tin nhắn cứ như thế này:" Tiểu thư họ Trương à, đừng làm phiền tôi nữa có được không? Kể cả bà chị phiền toái kia nữa. Tôi thì ngủ ngon chứ các người thì mơ đi!" thì làm sao dám đáp trả chứ! Ân lắc đầu, trong ấn tượng của cô, Thuận Bảo là 1 đứa em trai tuy ít nói và trầm tính nhưng rất chiều ý bà chị này. Lắm lần lì lì nhưng rất có tình cảm, tiếp xúc nhiều mới thấy rõ. Như mặt chảy dài ra giống như cái bươm...

2 tiếng sau. . .

Bộp, bộp phở bị hần quăng trước mặt Ân, hần ngồi xuống lau mồ hôi trên trán, cả thân mình thì ướt nhem như tắm. Cô liếc hần:

- Thái độ mọi rợ gì đây?
- Ăn cho thỏa mãn đi!- Hần cũng liếc lại.
- À, đi hâm nóng lại đi!- Cô mỉm cười nhìn hần khiêu khích. Hần đứng dậy, hậm hực đi hâm nóng lại.

10 phút sau...

Cốp hần đặt tô phở trước mặt Ân. Cô ngược lên nhìn hần:

- Đặt lại thật nhẹ nhàng ăn mới được!
- *Mỉm cười, trợn mắt* Hần đặt lại 1 cách nhẹ nhàng hơn. Hần cười:
- Được chưa?
- Ừm, tạm đi. Miễn cưỡng vậy! Đi lấy đôi dưa với muống ra đi...

30s sau. . .

Hần đưa cho cô. Cô cầm dưa lên, ăn ngon lành. Nhưng chỉ ăn 2 dưa thì ngưng:

- Nhìn mặt anh là tôi ăn không vào! Giờ này cũng qua giờ ăn sáng đã lâu rồi. Không ăn nữa!!!!
- CÔ VỪA VỪA PHẢI PHẢI THÔI NHA! ĐẦY ĐỌA TÔI ĐI MUA, HÂM NÓNG, DÂNG TẬN MIỆNG RỒI CÒN KHÔNG ĂN? ^&*()__&^%&*()__)^\$%#%90-0=-.
- Stop! Tôi có ăn. Mặt anh bị đui à? Mặt húng quá, đẹp đi rồi pha tôi lỵ trà. Không làm là cún con đó nha!

Vì sĩ diện của 1 thằng con trai, hứa là làm, không làm thì bị hạ nhục xuống là cún con. Hắn nuốt cơn giận này vào tim, khi thuốc độc trong tim đã ngấm thì đừng trách ta độc ác không ai bằng. Như lắc đầu không thể tin được tài năng của bà chị dâu hờ này. Ân hận nguyện cười hô hô.

.....

- Ông chủ đã hay tin cậu chủ có người yêu chưa?- 1 người mặc vest đen đứng trên nền thảm đỏ đỏ trong 1 tòa lâu đài u uất màu đen, chỉ có ánh đèn le lói phía trên màu xanh biển nhạt. Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt dán vào người đàn ông dưới quyền phía dưới:

- Chưa. Đưa bản tin.

- Dạ vâng!- Người đó lên đưa tờ báo cho ông ta. Ông nhìn hình người con gái ấy, con người khê dao động. Giọng nói ông lạnh lạnh:

- Rất giống Hải Băng.

- Đúng ạ.

- Rất xinh đẹp.- Ông gật đầu rồi cầm điếu xì gà hút 1 hơi. Làn khói trắng phảng phất nét cô độc, nổi bật nền đen của ngôi nhà.

Người đàn ông quyền lực gõ nhẹ ngón tay trên thanh vịn, giọng lạnh lùng:

- Điều tra đi...

19. – Chương 19

Chương 19: Chuyển bay sang Hàn Quốc. . .

.....

Tôi nằm dài ưỡn người ra sung sướng, phải nói là sướng hơn tiên. Bây giờ không được nam nữ bình đẳng đâu, nữ quyền mới là nhất. *Ting* có tin nhắn, tôi mở ra xem:” Còn 2 tuần nữa là đón ba mẹ rồi, chị về nhà dọn dẹp thật sạch sẽ đi, đừng ăn dầm nằm dề nhà người khác chứ!” Mặt tôi nhanh chóng biến thành 2 đường ngang như vậy nè : ==”. Gì mà ăn dầm nằm dề chứ? Chưa hành hạ cho đã tay nữa mà. Nhưng ba mẹ vẫn là quan trọng hơn. Ngày đón ba mẹ thì tôi không đón được rồi. 1 tuần nữa, tôi sẽ sang Hàn Quốc quay phim cho hết. Hắn bùng ly trà nóng ra để trước mặt tôi. Tôi chép miệng:

- Tôi về đây. Còn phải dọn dẹp nhà cửa đón ba mẹ. 1 tuần nữa sang Hàn nên không có thời gian đâu!

Tôi nghĩ là hắn sẽ buồn rầu, âu lo lắm. Nhưng ngược lại, hắn đang nhảy lên trong sung sướng. Tôi liếc hắn:

- Tuy nhiên, những chuyện đã giao thì anh không phải làm. Thay vào đó, làm thú cưng của tôi!

- Nè, không phải chứ!- Hắn nhìn tôi hỏi lại. Tất nhiên là phải rồi, tôi đứng dậy.

- Đưa tôi về đi!

- Cũng được.- Hắn đi lấy chìa khóa chiếc xe hộp của mình rồi lái xe ra khỏi nhà. Tôi mở cửa vào xe. Bây giờ cũng mới 10 giờ, tôi sẽ lên kế hoạch dọn dẹp phòng khách trước, sau đó đến phòng Thuận Bảo, phòng ba mẹ, sau cùng là nhà bếp và phòng tôi. Đột nhiên tôi nhận ra, dạo này tôi hay... đi ngủ nhờ nhà người khác. Tôi lẩm bẩm 1 mình thì hắn quay sang:

- Rốt cuộc là ba mẹ cô đi đâu?

- Đã nói là làm công ích mà.- Tôi bực bội đáp, sao hắn cứ thích hỏi chuyện riêng tư của tôi nhỉ? Đột nhiên, tôi nhớ đến lời nói của Thảo Nhi, ả ta muốn làm gì mà sao cứ vây lấy tôi nhỉ? Tôi thở ra nhìn hắn:

- Thảo Nhi là gì của anh?

- Người lạ. 1 người cực kỳ đáng ghét. Từ bé đã rất chảnh chọe và kiêu ngạo, luôn luôn bám lấy tôi. Lúc đó còn gần nhà nhưng bây giờ ở xa, cũng nhẹ nhàng!- Hắn đáp.

- Vậy sao? Cô ta có vẻ thích điều tra cuộc sống người khác.

- Ba cô ta là cảnh sát viên chức cao nhất thành phố, chỉ cần gọi cho những người dưới cấp của ba cô ta thì sẽ biết. Có 1 điểm đặc biệt là... chỉ có cô ta mới biết được gia đình của tôi. Tôi thật sự không muốn nhắc tới...

Mặc dù tôi rất tò mò nhưng cũng biết không nên hỏi. Có lẽ hẳn ta cũng đáng thương như tôi chăng? Tôi cầm điện thoại lên bấm, tôi hỏi hẳn:

- Đi sang Hàn thì bao giờ sẽ về?

- Khoảng 2 tuần!

- Lâu vậy sao?- Như thế là không đủ thời gian bay về đón ba mẹ rồi, thế mà tôi tưởng tranh thủ được.

- Ừm... Mọi người cũng muốn ở lại đó chơi thêm nữa kìa!- Hẳn nhìn tôi, hình như muốn thuyết phục tôi ở lại lâu hơn.

- Azzzz, chơi cái gì chứ! Không thể về vào ngày 1 sao?

- Được, chắc chỉ mình cô về thôi.

- Vậy tôi sẽ mua vé để về sớm!- Tôi chép miệng, cũng muốn ở lại lắm chứ nhưng tôi muốn mình dành nhiều thời gian ở bên gia đình mình khi còn có thể. Vì tôi biết, người đàn ông năm xưa sẽ không buông tha.

- Việc nhà cô để cho người khác làm đi. Tôi sẽ thuê. Hay là mai đi sang Hàn, ổn định và đi "tung tăng" trong lúc chờ đợi những người khác sang.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ 1 chút. Đúng là vẹn cả đôi đường nha... Tôi mỉm cười gật đầu rồi gọi cho chị biên kịch:

- A, chị à, mai em sang Hàn trước nha. Ngày 1 em có chuyện phải về sớm! Hả? Chị nói cái gì? Azzzz, mọi người đi mà chẳng ai nói gì với nhân vật chính thế? Bỏ lại 2 đứa em hay sao?

Trời ơi, tin được không? Họ đang chuẩn bị thủ tục sang Hàn để vui chơi trước. Tôi nhản mặt, không có nhân vật chính? Họ định sang đó chơi rồi về chắc. Hẳn cười:

- Hôm qua cô bệnh nên quên không cho cô hay. 1 tuần nữa mới khởi quay định cho cô nghỉ ngơi cho khỏe. Về chuẩn bị hành lý đi! 2 tiếng nữa gặp nhau tại sân bay.

- Đồ xấu xa! Giờ mới cho hay.- Tôi liếc hẳn. Tối nhà, tôi tức tốc chạy vào soạn va li. Quần áo của tôi không có gì đặc sắc cả. Hay là sang đó mua luôn? Nhưng mà đắt lắm. Đành qua siêu thị mua vài bộ vậy. Nói là làm, tôi tức tốc chạy sang siêu thị, do cách nhà tôi không xa. Tôi đau xót nhìn tấm thẻ của Thuận Bảo bị rút, chị xin lỗi, em rất tốt nhưng chị rất tiếc.

Tôi nhìn đồng hồ, 15 phút nữa tôi sẽ đi ra sân bay nhưng Thuận Bảo vẫn chưa về. Tẩu thoát trước mới được. Tôi khóa cửa cẩn thận rồi ngồi tại quán nước gần siêu thị chờ hẳn. Mấy bà trung niên đang bàn về 1 vấn đề gì đó. 1 bà nhìn tôi:

- Cháu gái xinh quá, lấy chồng chưa?

Chồng? Mặt tôi già đến thế sao? Hay là tướng tá này rất giống những bà đã sanh con? Tôi cười gượng gạo:

- Cháu mới lớp 11!

- Trời, cỡ cháu thì tôi đã có 1 con rồi.- Bà ta tay phe phẩy quạt cười hề hề. Tôi nhản nhí, trời ơi, lớp 11 mà đã 1 con? Kiến thức của bà này quá nông cạn chẳng? Cũng may, hẳn đến giải cứu tôi. Tôi trả tiền nước. Hẳn xuống xe mở cửa cho tôi. Bình thường đâu ga lăng thế chứ. Người đàn bà lúc này cười:

- Bạn trai hả? Xứng đôi lắm!

- Cháu cảm ơn!- Hẳn nở nụ cười yêu nghiệt ra. Cái đồ.... %^%&%\$. Tôi cầm điện thoại xem bản đồ, nếu đi từ đây đến sân bay thì mất 1 tiếng.

- Xem bản đồ làm gì. Chỉ có 20 phút nếu đi đường tắt.

Tôi là dân Sài thành nhưng thật sự mù tịt và không biết gì là gì. Đường xá cũng không rành nữa, híc híc. Quả nhiên, 25 phút sau đã đến. Tôi nhìn hấn:

- Là 25 phút đó!

- Do kẹt xe mà!- Hấn vỗ lên đầu tôi.

Tôi đưa chứng minh thư cho hấn. Còn mình thì ngồi chờ tại đây ghế chờ. Hấn đi lại:

- 15 phút nữa chuyến bay sẽ cất cánh. Máy người kia không biết đã đi đâu nữa!

- Họ chưa bay sao? - Tôi hỏi.

- Chưa! Sang Hàn là lúc 1 giờ.

Tôi bấm điện thoại gọi cho chị biên tập, máy mất sóng rồi. Tôi chép miệng, lát nữa lên máy bay sẽ dẫn cho chị ta 1 trận mới được. Khánh từ đâu đi lại. Anh đang mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản với quần jeans hơi rách màu xanh. Đeo chiếc kính rayban trắng gương trắng, trông rất lãng tử nha. Anh đưa tôi chai cam ép rồi ngồi cạnh. Lúc này, tôi đang bị kẹp giữa 2 người đàn ông. Hấn nhếch mép:

- Ân, sang bên đây ngồi, để tôi ngồi chỗ cô!- Hấn chỉ tay vào chỗ ngồi cạnh hấn cách xa Khánh ra. Anh cười:

- Đừng con nít thế chứ! Giờ tôi mới biết Như là em cậu...

- Biết thì muộn rồi.- Hấn khinh khỉnh. Tay tôi xoa xoa cổ chai cam rồi lên tiếng:

- Thế nên 2 người làm lành đi!

- Không đâu... Tại vì tôi sắp tranh giành với cậu ta nữa rồi...

Hấn đột nhiên đứng bật dậy, tay nắm chặt. Khóe môi hấn nhếch lên:

- Tôi thách anh đó!

- Được!- Khánh cười rồi chỉ tay bảo hấn ngồi lạnh chỗ của mình. Không khí cũng trở nên rùng rợn.

.....

Ân và hấn lên máy bay. Quả như dự đoán, chị biên tập và chú đạo diễn đang rất thư thái ngồi trong khoang ghế. Hấn cũng đặt cho cô và hấn ngồi cạnh nhau. Cô nhanh chóng bắt chuyện với chị biên tập:

- Chị định cho em... ở hấn Việt Nam hay sao?

- Chị không có! Chị có thông báo cho Nam Phong rồi!- Chị ta xua tay chống chế tỏ vẻ vô tội. Cô cười, nụ cười không hề thiện chí:

- Sao chị toàn thông báo cho hấn không thế? Em với hấn đâu có quan hệ gì với nhau!

- À... chị thấy 2 người hay đi chơi chung mà!

- Đi chơi thì đi nhưng lần sau chị vẫn phải báo riêng. Chẳng lẽ chị phân biệt ma cũ ma mới à?

- Em làm khó chị hoài à!- Chị lau mồ hôi trên trán, máy bay chuẩn bị cất cánh mới tha cho chị ấy. Hấn ngồi cạnh cô, hấn hỏi:

- Lần đầu đi máy bay?

- Ừm!- Cô nhướn mày.

- Có nôn ọe gì không?- Hấn nghi ngờ.

- Không có!- Cô khẳng định rồi cầm tờ tạp chí có sẵn trên máy bay mà xem, toàn là về Hàn Quốc không mới chết. Trời ơi, tuyệt chi và tuyệt rửa!

Tuy nhiên, chỉ 30 phút sau, khi máy bay đã bay được quãng xa thì ai cũng ngủ cả. Có thể xem là ngủ trưa? Ân cũng không ngoại lệ, chắc cô là người đầu tiên. Hấn quay sang nhìn đầu cô đang gà gật thì kéo về vai mình, khóe miệng cong lên rõ rệt.

Hàn Quốc 6 p.m

- Sao chối, đến nơi rồi!- Hấn lay lay cô. Ân lơ mờ mở mắt trông đáng vẻ rất buồn cười. Cô tìm hộp kính áp tròng rồi đeo vào. Hấn kéo hành lý đi xuống. Mọi người bàn bạc với nhau sẽ ngủ ở khách sạn tại Seoul. Về mặt của Ân cho đến khách sạn vẫn còn buồn ngủ. Mọi người rủ nhau đi tìm nhà hàng ăn rồi mới cam tâm về khách sạn. Ân lúc này mới vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh rồi đi ra. Chưa kịp định thần thì nghe tiếng cãi vã ở ngay bàn ăn nhà hàng. Hình như chỉ có 1 giọng nói chứ chẳng ai cãi lại. Cô đi ra, thì ra là Thảo Nhi, cô ta không được thông báo lịch và đã chờ ở đây 1 thời gian lâu nên đang quát nạt đoàn phim. Chị biên tập đã nói có gọi và nhắc lại cho quản lý của cô ta nhưng hình như người đó đã nói sai giờ. Cô kéo ghế ra ngồi cạnh hấn 1 cách tự nhiên mà chẳng quan tâm gì đến chuyện 2 người kia đang nói. Nhưng Nhi hình như chẳng muốn chấm dứt. Ân nóng nảy đứng lên:

- Tuy là người Hàn không hiểu tiếng Việt nhưng nhìn thái độ chộp búa của cô thì thấy rõ cô là 1 người vô văn hóa, chưa kể là người của công chúng. Thích thì ngồi xuống ăn, không thì rời khỏi để chúng tôi có bữa ăn chiều đúng nghĩa!

- Mày...

- Ế, người có học sao lại gọi mày tao?- Ân nhướn mày. Cô ta nóng bừng bừng đi lại phía Ân định tát thì hấn đứng dậy nắm tay ả lại, cô vẫn ngهنهن mặt thách thức xem ả dám manh động hay không. Cô nói tiếp:

- Thái độ này thì chắc không muốn ăn hả? Không ăn thì về đi. Đói cả rồi!

Cô ta tức đến nỗi không nói được gì vì trong đoàn ai ai cũng bهنهن vực Ân. Cô khinh khهنهن nhìn cô ta rồi ngồi xuống giả vờ hỏi món này có ngon món kia có đặc sắc như đuối khéo kẻ vô hình. Chị biên tập cũng vui vẻ hưởng ứng, bỏ lại ả phía sau. Mọi người bắt đầu ngồi vào bàn và gọi món.

- Trịnh Thiên Ân, rồi mày sẽ thấy. Tao sẽ lấy lại mọi thứ, mày sẽ phải sống 1 cách rất khó coi mà nắn nỉ tao!

- Vậy à? Để mai tính. Giờ thì về trước đi, hết ghế trống rồi.- Ân đang định mở miệng ra đáp lại thì hấn đã nói thay. Cũng tốt, đỡ tốn nước bọt với hạng người này. Nhi nóng nảy đi ra khỏi đó.

Cô quay sang nhìn hấn:

- Tốt đó! Biểu hiện đáng làm " thú cưng" của tôi lắm! – 2 chữ thú cưng cô nói thật là nhỏ. Các bạn nghĩ thử xem, ừm, 1 câu nói giọng bình thường riêng 2 chữ đó nhỏ thì tạo được sự chú ý hơn cả nhấn mạnh. Mất hấn giật giật, mọi người nhìn nhau rồi tò mò mối quan hệ của 2 nhân vật chính. Ân cười:

- Ăn kimbap nha mọi người!- Cô nhanh chóng thay đổi chủ đề. Khánh đang nhìn cô, khoe môi khهنهن cong nhẹ rồi hạ xuống, không ai hay. Tuy nhiên, chỉ có 2 người đàn ông trong cuộc mới hiểu.

20. – Chương 20

Chương 20: Câu chuyện của 8 năm trước. . .

- Nếu anh không buông tay cô ta ra và đi với tôi thì tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa!- Chỉ có tôi mới hiểu, tim mình lúc đó nó đã đập như thế nào. 1 nhịp đập, 1 nhịp đau.

.....

Mọi người cùng ăn uống với nhau rất vui vẻ. Chị biên tập nói:

- Hay là mai chúng ta quay cho xong phân cảnh đầu. Mai thì quay những cảnh sau nữa. Hoàn thành sớm thì có thời gian đi chơi nhiều. Dù sao sang đây cũng khó lắm, chỉ nhờ hơi đạo diễn bao vé máy bay thôi!

- Cô thì hay rồi!- Đạo diễn cười. Mọi người quan sát nãy giờ mới thấy 2 người thân thiết hơn bình thường nhưng chẳng ai lên tiếng. Tôi giọng điệu nửa thật nửa đùa:

- 2 người cứ dính nhau như sam vậy? Đang tìm hiểu sao?

Hình như bị bắt thóp, chị biên tập cúi gầm mặt, tay nắm váy, mặt đỏ ửng. Đạo diễn cũng hơi ngạc nhiên nhưng đáp lại:

- Gì chứ? Chúng tôi không có nhăng nhít như các thanh niên mấy người.

- Phản ứng của chị Vân như thế mà bảo không sao? Nhận đi!- Hấn chiêm vào. Mọi người cũng mong muốn nhận câu trả lời. Chị biên tập mới lên tiếng:

- Thôi được rồi! Chúng tôi đã tìm hiểu nhau được 4 tháng rồi.

- Làm phát chán luôn, tìm hiểu lâu thế???- 1 người trong đoàn trêu ghẹo, cả đoàn cười ồ lên làm 2 nhân vật chính chẳng kịp trở tay. Ăn xong, mọi người rảo bước về khách sạn, cũng may, họ biết tôi rất ghét Nhi nên tôi và chị Vân chung phòng. Còn hấn và Khánh chung phòng, không biết ban đêm có xảy ra chuyện gì không. Tôi ngồi bật ti vi, toàn là kênh Hàn Quốc không hiểu gì hết. Chị Vân cũng đã đi ra ngoài dạo với người tình 4 tháng rồi. Tôi cũng muốn đi chơi nên gọi cho hấn. Đáp lại chỉ là những hồi chuông dài chờ đợi.

.....

- Bắt máy đi!- Nhi đứng cạnh hấn nhếch mép. Khuôn mặt hấn bây giờ rất hoang mang, chuyện gì đã xảy ra? Hấn nghe máy:

- Có chuyện gì?

- Đi dạo đi. Chán quá!

- Hôm nay tôi hơi mệt, không đi được.- Hấn cắn môi, hấn đang nói dối.

- Vậy sao? Vậy nghỉ ngơi đi. Để xem tôi có thể đi dạo với ai. Nè, không đi thì tôi đi với Khánh nhé!- 2 câu đầu như khuyên nhủ hấn phải nghỉ ngơi cho thật khỏe. 2 câu sau lại muốn ép buộc hấn đi cùng. Hấn rất muốn nhận lời nhưng hấn hiểu tình thế bây giờ.

- Tùy cô thôi! Tôi nghỉ ngơi đã.- Hấn không nghe câu trả lời bên đầu dây kia đã tắt máy. Nhi đang cho 2 tay vào túi áo nhìn hấn:

- Giờ thì đi chơi với tôi!

15 phút trước. . .

Hấn vừa tắm xong định gọi cho Ân đi dạo sông Hàn nhưng hấn nhận được tin nhắn từ 1 số lạ.” Tôi Nhi đây! Tôi muốn nói 1 số chuyện, chuyện năm xưa thôi. Thiên Ân-con gái diễn viên Hải Băng.”

Tay hấn run run cầm điện thoại trong tay, diễn viên Hải Băng? Cô ta muốn nói cái gì chứ? Hấn gọi cho số điện thoại đó, đầu dây bên kia nghe máy, chẳng muốn biết bên đây muốn gì, tùy tiện nói:

- Đi ra khỏi khách sạn, chỗ hồ nước đi. Anh sẽ được nghe câu chuyện rất hấp dẫn.

Hấn khoác chiếc áo khoác đi vội đến hồ. Nhi đang ở phía xa từ từ đi lại. Hấn nhìn cô ta:

- Chuyện đó là sao?

- Tôi cũng không muốn vòng vo. Thật sự là cái kết của 2 người không giống như trong phim đâu. Phải nói là...

- Cô nói nhanh đi!- Hấn nóng nảy cắt ngang lời cô. Cô ta nhếch mép:

- Chắc hấn anh còn nhớ 8 năm trước, khi mà ba anh yêu người diễn viên Hải Băng chứ?

- Cô... nói tiếp đi.- Giọng hấn nặng trĩu không muốn nghe tiếp nhưng vẫn phải biết được chuyện cô ta nói.

- Đúng vậy, con bé ôm chân cầu xin anh năm đó là Trịnh Thiên Ân. Cô ta bị xuất huyết bao tử, nhập viện 3 tuần liền nên đầu óc có chuyện nhớ có chuyện không. Thảo nào cô ta ôm như thế!- Cô khoanh tay trước ngực cười. Hấn hoàn toàn suy sụp. Đầu óc không nghĩ được gì.

8 năm trước. . .

Đó là 1 câu chuyện dài mà chính ba hấn đã tự mình thêm thắt lên. Tình yêu và thù hận. Ba hấn cưới mẹ chỉ vì bị ông nội bắt buộc, 1 người con gái xinh đẹp, hiền dịu mà ai cũng muốn được lấy làm vợ. Bà yêu ông ta thật lòng nhưng lòng ông ta đã sớm dành cho cô diễn viên có nụ cười như thiên thần. Ông bỏ lại bà trong căn phòng cô độc. Bà hạ sanh được 1 đứa con trai, bà cứ ngỡ, ông ấy sẽ chú ý đến bà hơn vì đứa con này. Thằng bé rất giống ông. Tuy nhiên, tình cảm của ông chỉ chú trọng và đứa con chứ người vợ thì không. 1 hôm, bà ta vì buồn vì tủi mà lao vào uống rượu, bà đã lỡ lầm với tình cũ. Bà đã rất lo sợ, sợ rằng ông sẽ biết chuyện này. Bà mang thai, đứa bé đó là Như. Ngay khi ông biết chuyện, ông đã có ý định giết chết bà, người đàn bà không giữ tròn chữ đạo làm vợ. Bà cũng đã muốn chết ngay thời điểm đó nhưng nghĩ lại đứa trẻ không có tội, bà đã cầu xin ông hạ sinh đứa bé. Chuyện gì đến sẽ đến, bà gửi gắm đứa con gái bé bỏng cho đứa con trai mình. Bà tự tử. Hấn đã thực sự sốc khi nghe được tin này. Và hấn cũng thật sự hận người đàn bà tên Hải Băng đã phá vỡ gia đình của hấn. Như càng lớn thì càng thông minh xinh đẹp khiến người ta chạnh lòng. Ông vẫn chẳng mảy may đoái hoài đến, nhưng nếu có quan tâm thì chỉ là những cái tát. Năm đó, Như đã cứu hấn khỏi trận tai nạn ô tô, hấn không sao nhưng cô thì bị gãy mất đôi chân. Hấn đã cầu xin ba hấn chữa trị với lí do vì hấn. Ông nhận lời nhưng 8 năm không có tin tức gì từ bên kia cho đến ngày cô trở về.

Mọi chuyện chỉ đi đến đỉnh điểm khi bà trực tiếp lên báo công khai chuyện chồng con với 2 đứa con sinh đôi 9 tuổi. Ông đã bắt cóc cả gia đình họ, hằng ngày tra tấn hành hạ để cô diễn viên trẻ chấp nhận ở lại bên ông, tuy nhiên, bà 1 mực không bằng lòng. Ông không giết tất cả nhưng lại đánh đập dã man 2 đứa bé. Những lúc đó, hấn đều có mặt để xem. Có hôm, ba cô bị đánh đến ngất xỉu, cô đã ôm chân hấn mà cầu xin hấn hãy cứu lấy ba mẹ cô, khuyên nhủ ba mình nhưng trước mắt hấn, con bé đó là 1 đứa có được tình thương đầy đủ của gia đình, hơn nữa là con của người cướp đi hạnh phúc của gia đình hấn. Cầu xin sao? Có đáng không? Hấn chẳng mảy may quan tâm mà ung dung ngồi xem. Mỗi lần em cô bị đánh, cô đều gào khóc ra đỡ giúp. Hầu như bữa cơm nào cô cũng ăn không được, 1 tháng kinh hoàng với gia đình cô. Ông trùm áo đen đã có khoan hồng, ông bày ra chuyện buôn ma túy giả. Người diễn viên và chồng mình phải ở tù oan 8 năm trời. 2 đứa con nhỏ thì bỏ ngoài đời để tự sinh tự diệt. Cũng may, đứa em gặp được 1 vài ông đạo diễn giao cho 1 số vai nhỏ, còn phải trả viện phí cho người chị của mình. Sau khi cô xuất viện thì mọi thứ khả quan hơn. Ông ta cũng có nói mọi chuyện chỉ vừa bắt đầu, ông cho gia đình họ sống thêm 8 năm xa cách. Khi tương phùng, sẽ có 1 số người phải ra đi.

Giờ hấn mới biết, mình đã góp tay cho cha mình phá hoại cuộc sống của 1 gia đình, là người mà hấn đã hứa sẽ bảo vệ. Hấn hoàn toàn không thể tin vào chuyện này. Nhi nhìn phản ứng của hấn thì vui vẻ trong bụng:

- Nếu anh không làm theo yêu cầu của tôi thì... không biết cô ta khi hận anh sẽ như thế nào nhỉ?

- Cô muốn sao?- Hấn buồn bực nói. Cô ta cười:

- Làm người yêu của tôi, quên cô ta đi!

- Nếu như thế chẳng khác gì cô ấy hận tôi. Không!- Hấn cự tuyệt. 1 lần nữa, khóe miệng cô cong lên kiêu ngạo:

- Thì từ từ tính tiếp. Giờ thì đi dạo sông Hàn với tôi, anh không muốn cô ta biết ngay bây giờ chứ?

Hấn im lặng thì Ân gọi đến. Sau đó nhận lời Nhi.

.....
Tôi ngồi trong phòng hết tìm cái này đến tìm cái kia xem có gì vui không nhưng hình như không có. Có người gõ cửa, tôi ra mở. Là Khánh, anh ta cười:

- Đi dạo sông Hàn không?

Tôi suy nghĩ 1 chút, có nên đi không? Hấn biết chuyện thì chắc chắn sẽ rất tức giận. Tuy nhiên, ban này chính hấn cúp máy trước, tôi cũng đã nói bóng gió rồi. Ở đây cũng chán lắm, tôi gặt đầu khoác áo vào. Anh ấy cùng tôi đi dọc sông Hàn hóng gió. Đúng lần đầu gặp cảnh đẹp như thế này, tôi chạy lẩn xấn rồi đứng trước cầu để gió lồng lộng thổi vào. Khánh vẫn lặng lẽ đứng bên cạnh tôi, chẳng nói lời nào. Anh ấy cũng kiêu lười giống Thuận Bảo, có khi là ít nói hơn. Anh bảo tôi đứng yên chỗ này, chạy đi đâu đó, 1 lát sau quay lại với cây kẹo bông trên tay. Anh đưa cho tôi rồi lại im lặng tiếp. Tôi tháo bọc ở ngoài rồi ngắt 1 miếng đưa cho thân chủ có nó. Anh cũng cầm lấy mà cười. Tôi đi tiếp. Cây kẹo bông trên tay tôi rơi xuống,

tôi đang rất sốc. Hấn đang đi chơi cùng Nhi, cô ta ôm lấy tay hấn. Gặp tôi, hấn cũng rất bất ngờ. Cô ta nhìn tôi, vẻ ngạo mạn của người chiến thắng:

- Trùng hợp nhỉ?

- Anh đang làm gì vậy?- Tôi nhìn hấn mong tìm lấy câu trả lời thích đáng chứ không phải ý nghĩ trong đầu tôi.

- Tất nhiên là đang đi dạo cùng tôi.

- Tôi không hỏi cô.- Tôi nhìn hấn, mắt ráo hoảnh. Hấn nhìn đi nơi khác mà không trả lời. Tôi nghe tim mình thất lại. Khánh kéo vai tôi lại gần anh. Nhi cười:

- 2 người cũng tiến triển nhanh nhỉ? Tôi và Nam Phong đang hẹn hò. Đi trước nhé!- Cô ta kéo tay hấn đi qua mặt tôi. Tôi nắm tay hấn lại:

- Nếu anh không buông tay cô ta ra và đi với tôi thì tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa!- Chỉ có tôi mới hiểu, tim mình lúc đó nó đã đập như thế nào. 1 nhịp đập, 1 nhịp đau. Hấn khựng lại, tay hấn khẽ co lại trong bàn tay tôi nhưng rồi nhanh chóng vượt mặt. Hấn đã chọn cô ta. Tôi cảm nhận mình là người thua cuộc thật sự. Tôi nghe tim mình trật 1 nhịp mà điếng lòng. Tôi ngược lên nhìn Khánh:

- Về thôi!

- Nếu buồn thì đi uống rượu truyền thống của Hàn Quốc đi.

Tôi mỉm cười nhìn anh, tôi thấy, mỗi khi tôi đau lòng vì hấn, anh lại tình nguyện là người giúp tôi vơi đi nỗi buồn. Nhưng bây giờ thì tôi không có tâm trí đó, thất thiếu đi về khách sạn. Có ai ngốc như tôi mà kì vọng vào mối-quan-hệ-không-được-đặt-tên hay không? Tôi không tin vào chuyện này vì ban nãy còn vui vẻ kia mà.

Thuận Bảo cầm tờ ghi chú trên tủ lạnh liếc nhìn dòng chữ ghi vội của chị mình thở hắt ra. Vò tờ giấy tiện tay vứt đầu đó, cậu ngồi trên ghế sofa uống ly nước. Có tiếng chuông cửa vang lên. Cậu ra mở. Như đeo 1 cái ba lô rút băng da vậy vậy tay cười:

- Gia chủ có muốn người làm đúng không?

Cậu đang dựa vào bên ngoài cửa thì vào bên trong đóng lại, Như lấy tay cầm cửa lại. Cậu đáp:

- Không đúng, không có thuê.

- Nè, anh em có thuê người nhưng em không chịu sợ họ làm phiền anh!

- Cô là người phiền nhất rồi! Về đi.- Cậu tuyệt tình. Cô nhăn nhó:

- Anh à, tài xế của em về rồi. Khu này khó bắt taxi lắm, cho em ở nhờ đi!

- Chuyện đó là của cô.- Cậu đóng sầm cửa lại rồi tuyệt tình đi vào nhà, bỏ lại Như đang nản nỉ phía dưới. Chỉ vài phút sau, mưa kéo đến. Như uể oải quay bước đi. Ông trời đúng là tuyệt tình mà. Cô vừa đi vừa lau nước mắt. Đi ra khỏi con hẻm, có 1 đám con trai đi đến buông lời trêu ghẹo. Cô quay người định chạy vào con hẻm lúc nãy nhưng hình như có ai đánh vào sau gáy làm cô ngất xỉu.

- Tôi đang ở đâu đây?- Cô lắc lắc đầu tỉnh dậy.

- Nhà tôi.- Thuận Bảo đi ra, tay quần băng vào lòng bàn tay. Mặt cậu có đầy vết ửng đỏ. Như nhìn hoàn cảnh này thì cảm động, ngồi khóc huhu. Cậu ngạc nhiên:

- Gì khóc?

- Anh cứu em đúng không? Anh đưa bông băng đây, em băng cho.- Như thút thít rồi cầm chai thuốc sát trùng. Bảo nhếch mép:

- Không có gì quan trọng. Tôi nghĩ mình đã sai khi cứu cô vì có bỏ lại, cô cũng không chết.

- Anh nói gì vậy? Đừng nói nữa!- Như nhăn mặt nhăn mạnh. Chuyện như thế này:

Khi trời bắt đầu mưa, cậu có từ trong nhà nhìn ra. Cậu cũng không thuộc hạng lòng dạ sắt đá nên cầm chiếc ô định đi tìm cô thì bắt gặp cô vừa bị 1 tên đánh ngã xỉu. Rất nhanh chóng, cả bọn thấy sự xuất hiện của cậu mà nhắm vào. Cậu bỏ chiếc ô, xông vào đánh. Các tên đó bàn bạc với nhau chuyện gì đó, trong lúc lơ là, cậu giật được cây sắt từ trong tay bọn đó kéo Như lên định bỏ chạy nhưng bọn chúng lại nghĩ cậu sẽ làm hại cô ta. 1 tên nói:

- Còn cô chủ...

- Rút đi...- Tên đầu xỏ nói rồi cả bọn rút về. Xem ra ông trùm bắt đầu hành động rồi, ông ta đang nhắm vào 2 đứa con trước. Được thôi, để xem, rồi ai mới là người đau khổ.

Cậu để yên cho Như băng lại vết thương, băng xong thì quẳng cho cô bộ đồ. Như biết đó là quần áo của chị Ân, cô ôm bộ quần áo vui sướng vào phòng tắm. Thuận Bảo đưa ngón tay xoa xoa môi:

- Không có hình xăm.

21. – Chương 21

Chương 21: Nếu là chuyện của kiếp trước, có thể bỏ qua?

- Sẽ bỏ qua, nếu 8 năm trước không phải kiếp này.- Thuận Bảo cảm tấm hình của Nam Phong trên tay rồi dùng bật lửa đốt cháy hết phân nửa hình.

.....

Ân đẩy cửa vào phòng mình ngã lưng lên giường, mệt mỏi xoa xoa thái dương. Chị Vân đã về từ bao giờ đi đến ngồi cạnh cô:

- Em và Phong có chuyện gì sao?

- Em cũng không rõ.- Ân tháo cặp kính áp tròng rồi đeo chiếc kính cận vào, ngồi dậy cạnh chị. Chị vỗ vỗ vai cô:

- Lúc nãy chị gặp Phong đi chơi chung với Nhi!

- Em có thấy. Em có gọi cho hấn định đi dạo cùng nhưng hấn nói hấn mệt, cần nghỉ ngơi và...- Nói đến đây, Ân rơi nước mắt. Cô cảm nhận mình bị phản bội, đau ghê gớm. Chính hấn đã leo đèo theo cô, cho cô 1 cái hy vọng rồi để nó dập tắt 1 cách tàn nhẫn nhất. Chị Vân ôm vai cô, để cô khóc. Chị không an ủi, cơn đau nào cũng sẽ qua và khóc thì sẽ trôi hết tất cả. 1 lát sau, Ân lau nước mắt. Chị lúc này mới nói:

- Con người ta là vậy, thấy nó đau nhưng vẫn cứ đâm đầu vào! Có 1 số chuyện, nhìn thấy, nghe thấy nhưng vẫn chưa có thể chắc chắn là vậy đâu cô bé. Chị tin là Phong không phải loại người như thế.

- Em cũng không muốn tin. Lúc đó, em có nắm tay hấn lại nhưng hấn đã gạt ra.- Ân nhớ lại chuyện lúc nãy, tim khê đau nhói. Chị cũng không biết nói gì thêm mà lặng lẽ ngồi bên cạnh nghe cô tâm sự. Chỉ 1 lúc sau, cô chìm vào giấc ngủ. Chị kéo chăn lên cho cô rồi ngủ trên giường đối diện.

- Anh à? Mai chúng ta không thể quay được rồi. Thiên Ân không ổn định chút nào. Em đã nói mà, con bé sẽ sốc lắm. Em còn sốc nữa là. Thôi, em ngủ đây. Tạm biệt anh. Ngủ ngon.

.....

Hấn ngồi trên cửa sổ khách sạn, ánh mắt tuyệt vọng. Hấn thật sự ngu ngốc khi nghĩ gia đình cô đã làm gia đình hấn tan vỡ. Hấn có 2 con đường để lựa chọn: 1 là rời xa cô, 2 là cha mình sẽ bị bắt giam. Khánh đẩy cửa vào, anh ngồi trên giường, tay cầm tách cà phê nóng. Anh nhìn hấn rồi nói:

- Câu chuyện của cậu tôi nghe không hiểu lắm nhưng cũng đủ hiểu, cậu từng là 1 đứa trẻ độc ác với đứa trẻ khác.

Hấn giật mình nhìn anh. Hấn tiến đến nắm cổ áo anh. Khánh nhếch mép, giơ tay lấy ra từ cổ áo hấn 1 con chip điện tử bé xíu. Thì ra là nhờ con chip này. Khánh đẩy hấn ra, phui cổ áo. Hấn ngồi phịch xuống giường của mình, thân thể rã rời. Anh nói:

- Người tung tin cậu thân mật với Thiên Ân lần đầu tiên là tôi. Lúc đó, tôi nghĩ, những scandal như thế thì danh tiếng của cậu sẽ mất. Nhưng giờ, tôi thấy hối hận, nếu lúc đó tôi không đại dốt gán ghép 2 người thì không có tình huống dở khóc dở cười rồi. Tôi thích Ân!

- Tôi biết... Tôi không biết mình có thể giữ sao chổi lại nữa không.- Hấn uể oải nói. Khánh đặt ly cafe lên bàn cạnh giường ngủ, cầm 1 quyển sách trên tay, tùy tiện đọc 1 câu gì đó:

- Nếu yêu thật lòng thì đừng bao giờ hối hận, quá khứ, hiện tại và cả tương lai...

- Tôi không hối hận, tôi chỉ hối hận là tại sao tôi lại được sinh ra trong gia đình của chính mình...

- Con người không được chọn nơi sinh ra nhưng được chọn nơi kết thúc. Tôi nhất định sẽ có cô ấy!- Anh đóng quyển sách lại rồi nằm xuống ngủ. Hấn gác tay lên trán, hấn phải làm sao đây? Dù ba hấn không phải là người tốt nhưng là người tuyệt đối tốt với hấn.

.....

- Lũ ăn hại, lần sau có con nhỏ đó thì giết nó luôn đi!- Người đàn ông quyền lực cầm chặt cây gậy trạm tro hoa văn trong tay xoay người không đối diện với 1 tên đang quỳ trên thảm. Tên đó vâng dạ trong sợ hãi rồi đi ra ngoài. Ông cầm tấm hình trên bàn lên, xé bỏ 1 nửa tấm hình. Trong hình, Phong đang tươi cười choàng tay qua vai Như, có lẽ đã chụp rất lâu rồi.

.....

- Cô vào phòng trống cạnh phòng tôi ngủ, đó là phòng của ba mẹ tôi, cô chỉ được ở lại đêm nay thôi!- Bảo chỉ tay vào căn phòng lúc trước Nam Phong ở rồi ngồi ghế sofa đối diện cô. Cô bật ti vi lên xem tin tức, cô chợt nhớ gì đó rồi nhăn mặt:

- Em là rớt ba lô lúc nãy mất rồi!

- Vậy sao? Bỏ đi.- Cậu thẳng thừng nói. Như chu môi phụng phịu:

- Đôi giày mà e thích nhất trong ba lô đó!

Bảo không nói gì, đi vào phòng. Cậu quăng lại cho cô đôi giày hôm bữa trong siêu thị. Cô bật dậy như cái máy, mặt hớn hờ:

- Anh cho em sao?- Rồi mặt đột nhiên xịu xuống.- Có cần thanh toán lại không?

Cậu rất muốn cười lúc đó nhưng khuôn mặt lại nhanh chóng lạnh lùng:

- Tôi không phải là thứ nhỏ nhen tính toán với đàn bà!

- Yeah!- Cô nhảy cẫng lên vui mừng ôm đôi giày vào lòng rồi thử vào chân, vừa khít. Thích quá đi mất. Thuận Bảo nhếch mép, hãy vui vẻ khi còn có thể.

.....

- Đừng... đừng đánh nữa...- Ân bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, cô lại mơ thấy cơn ác mộng đó nữa rồi. Cô nhìn thấy nơi này không phải là căn phòng ban nãy nữa, là bệnh viện. Chị Vân thấy cô tỉnh dậy thì nắm lấy tay cô lo lắng:

- Em không sao chứ? Em bị viêm phổi rồi. Vừa hết sốt đúng không? Sao lại tùy tiện bật điều thấp thế? Chị là người khỏe mạnh bình thường nên không sao. Con nhỏ này...

- Giờ em không sao rồi, chị đừng lo!

Ân đưa mắt nhìn hấn đang đứng ở cửa, cô cụp mắt xuống rồi nằm xuống. Cô cười với chị Vân:

- Chị về nghỉ đi, em không sao đâu. Giờ cũng khuya rồi, làm phiền chị quá.

- Nhưng mà...- Chị tỏ vẻ không đồng ý với ý kiến này. Ân nhăn mặt:

- Thật mà. Mai còn phải quay...

- Chị hủy rồi. Lo gì chứ.- Chị cắt ngang lời nói của cô, cô chép miệng:

- Đâu cần thiết chứ!

- Mắt sưng vậy là không cần thiết?- Cô chỉ tay vào bọng mắt sưng húp của cô.- Thôi, nghỉ đi.- Chị giục cô nằm xuống rồi kéo chăn lên cho cô. 1 lát sau đó, cô chìm vào giấc ngủ do quá mệt mỏi. Chỉ có chị mới biết lúc này mới biết hấn đã lo lắng như thế nào mà bé cô đến bệnh viện. Chị đi lại cạnh hấn, hấn hỏi:

- Cô ta ngủ rồi ă?

- Ừ, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa thì hãy thẳng thắn nhận lỗi, đừng bị người khác điều khiển. Lúc này, Ân nó khóc nhiều lắm.

- Vâng.- Hấn cúi đầu, tim hấn cũng đang đau nhói. Hấn nhìn cô gái gầy gò bé nhỏ nằm trên giường bệnh, tay truyền nước biển thì chịu không nổi. Chị vỗ vai hấn:

- Về mà suy nghĩ những lời chị nói đi cậu bé, hy vọng là em sẽ thông suốt.

Hấn mỉm cười nhìn chị rồi gật đầu. Hấn cho tay vào túi đi khỏi đó. Chị Vân lại trở vào với cô.

8 giờ sáng . . .

- Tiểu thiên thần à, em không sao chứ?- 1 người trong đoàn làm phim đặt túi cam lên bàn. Mọi người đang tụ hợp rất đông đủ và nhộn nhịp trong phòng bệnh. Ân nhăn mặt:

- Em có sao đâu, mọi người làm quá à!- Nhẽ nhấp môi trên ly trà nóng, cô nói.

- Em không biết là mọi người lo cho em lắm hay sao?- 1 người khác nói.

- Em biết mà, mai sẽ khỏi thôi.- Cô khẽ che tay trước miệng ho vài tiếng. Hấn đẩy cửa đi vào...bên cạnh còn có Nhi. Chị Vân lắc đầu, chẳng lẽ tối qua những lời chị nói không thấm thía hấn? Ân khựng lại, đôi mắt trở nên vô tâm, hờ hợt nhìn Nhi. Cô ả nhếch mép:

- Không chấp nhận được sự thật mà đổ bệnh sao?

- Chuyện gì?

- Là tôi với Nam Phong đang hẹn hò.- 1 số người trong đoàn phim xì xầm to nhỏ tỏ vẻ không tin lời Nhi nói. Cô ta choàng tay qua cô hấn, đặt lên môi hấn 1 nụ hôn mà hấn chẳng có phản kháng gì. Tay Ân nắm chặt chiếc chăn trong tay, chị Vân lại ôm vai cô:

- Đây không phải là Paris hay nơi thể hiện tình cảm. 2 người không thấy quá đáng hay sao?

- Sao chứ? Chị cũng dám lên tiếng à?- Nhi nhìn chị. Chị tỏ vẻ khinh thường người con gái này:

- Tôi lớn tuổi hơn cô đó. Có tin là tôi tung tin diễn viên Thảo Nhi rất kèn kiệu, chảnh chọe, thất lễ hay không?

Mọi người cũng bất bình tỏ thái độ chán ghét với sự chịu đựng của mình suốt thời gian qua. Phong lúc này, đưa mắt nhìn cô đang gãi gục rồi kéo Nhi đi ra khỏi đó mặc cho cô vùng vằng.

Ân mỉm cười với mọi người, nụ cười gượng gạo đến đáng thương:

- Em không sao. Mọi người có chuyện thì đi trước đi. Em gọi về cho Thuận Bảo đã.

Chị Vân gật đầu đồng tình, rồi lôi kéo mọi người ra khỏi đó. Cô đang cần khoảng không của riêng mình. Cô gọi cho Thuận Bảo, cậu bắt máy:

- Chị à! Có chuyện gì sao?

- À, không có gì... Em đừng tắt máy.- Cô nói nhanh khi cậu có dấu hiệu muốn tắt.

- Sao?

- Chị... đang rất nhớ nhà. Chị cũng rất nhớ ba mẹ nữa.- Cô đột nhiên khóc nức nở.

- Có chuyện gì rồi? Bị hấn bỏ rơi sao?- Thuận Bảo nhận ra, Ân rất ít khi khóc, nếu đã khóc thì đã yêu ai đó rất thật lòng. Cậu nhủ thầm trong lòng mình, rất xin lỗi chị.

- Khi hoàn thành cảnh quay cuối thì chị sẽ về sớm để cùng em đón ba mẹ! Ngày chị đang mong cũng sắp tới rồi.- Giọng cô vui vẻ hơn đôi chút, tránh né câu hỏi của cậu.

- Ủm... Chị còn nhớ lời ông ta nói 8 năm trước không?

Ân mím môi nhớ lại, cô không nhớ rõ lắm nhưng hình như sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Thuận Bảo không nghe câu trả lời thì nói tiếp:

- Khi các người đoàn tụ, sẽ có người ra đi...

- Chị... nhớ.- Ân rụt rè nói. Có phải như thế không? Là ai sẽ phải ra đi, dù ai đi chẳng nữa, cô cũng không muốn.

- Em có chuyện bí mật giấu chị, khi nào chị về sẽ rõ.

- Ủ, ông ta có thể bỏ qua chuyện này không?- Cô lo sợ.

- Sẽ bỏ qua, nếu 8 năm trước không phải kiếp này.- Thuận Bảo cảm tấm hình của Nam Phong trên tay rồi dùng bật lửa đốt cháy hết phân nửa hình. Cậu nói quái lạ chứa đựng hàm ý mỉa mai, cô hỏi người đàn ông đó nhưng cậu lại trả lời với tư cách bản thân mình cũng như biết trước sự việc, cả 2 sẽ không buông tha nhau. Ân tạm biệt rồi gác máy.

Như lúc này vừa tỉnh dậy nhìn thấy cậu đang đốt 1 tấm ảnh thì tò mò hỏi:

- Anh làm gì vậy?

- Giết chết chân dung... của con kẻ độc ác.- Cậu liếc cô 1 cái rồi nhếch mép:

- Sao phải khấn trương? Đùa chút xíu thôi mà.

Như cảm nhận được, cậu nói đó là thật, hàm ý làm người khác rợn người.

22. – Chương 22

Chương 22: Bước qua yêu thương. . .

- Anh nghĩ chỉ vì chuyện những 8 năm trước mà tôi sẽ thù hận anh ư? Tôi đâu có thù dai như thế.- Ân nhếch mép rồi kéo tay hắn về bên cô.

.....

Khánh đẩy cửa bệnh viện vào, có lẽ anh là người lạng lẽ nhất. Tối qua, anh là người về trễ nhất và hôm nay đến trễ nhất mà chẳng ai biết. Ân cười:

- Lại đến thăm bệnh nhân sao?

- Không. Đến để xem bệnh nhân có muốn đi đâu đó không!- Anh cười, nụ cười không thực sự trọn vẹn nhưng đây cũng là điều hiếm hoi.

- Muốn chứ.- Cô bước chân xuống giường tìm đôi dép. Anh cúi xuống, đi dép vào cho cô. Ân đỏ mặt, anh ta đang làm gì thế này??? Anh không giải thích mà chỉ kéo tay cô đứng dậy đi ra sân vườn bệnh viện. Cô và anh im lặng ngồi xuống băng ghế màu trắng. Anh quay sang nhìn cô:

- Em có từng nghĩ sẽ cho tôi cơ hội chưa?

- S...ao?- Ân quay lại nhìn anh với ánh mắt ngạc nhiên, trong phút chốc, anh nhận ra, hoàn toàn là con số không tròn trĩnh. Cô cúi mặt xuống, tay nắm chặt vạt áo bệnh nhân. Khánh khẽ mỉm cười, ít ra anh cũng thấy thoải mái và cảm thấy mình xui xẻo hơn hẳn 1 tí. Anh nói:

- Hình như Nam Phong cậu ta đã làm chuyện gì sai với em...

- Hả? À, ờ, em thấy không có gì sai hết!- Cô buồn rầu đáp.

- 8 năm trước!

8 năm trước, con số 8 đáng sợ. Ân lơ mờ hiểu ra mọi chuyện, rất có thể hấn chính là con của kẻ đó. Cô kiềm nén cảm xúc, nhoẻn miệng cười:

- Chuyện quá lâu thì...em cũng không nhớ đâu!

- Thằng nhóc đó cho là em nhớ và cũng sẽ không tha thứ nữa, hấn sợ Nhi sẽ nói với em nên làm theo điều cô ta muốn...- Khánh ngửa đầu lên trời, u ất nói. Tay Ân siết chặt lấy vạt áo hơn nữa, những móng tay tưởng chừng như muốn xé nát lớp vải. Cô cười:

- Gì cơ chứ! Tên gốc này...

- Tôi sẽ gọi hấn đến cho em... vào phòng trước đi...

Ân nhanh chân đi vào phòng của mình cầm điện thoại lên gọi cho Thuận Bảo. Cô chạy vào nhà vệ sinh khóa trái cửa lại, trong đây không có ai cả. Cậu nghe máy. Cô sốt ruột:

- Nam Phong là con của gã đó?

- Chị... biết thì tốt rồi. Em định đợi chị về mới nói, nhưng giờ thì nói rõ luôn.

Ân nghe tim mình *thịch* 1 nhịp đau đớn, cô phải làm gì đây. Cô lắp bắp:

- Chị...ph..ải..làm...sa..o?

- Tính mạng của chúng ta còn giữ không xong nữa kìa, tốt nhất chị nên đi cùng hấn để bảo toàn thân thể, rồi hãy từ từ hành động. Em vừa bị ám sát hôm qua đó...

-Chị...- Cô chết lặng, tìm hấn làm bia đỡ đạn hay sao? Cô cắn môi mình muốn bật máu, chẳng lẽ nói với Thuận Bảo là cô đã yêu hấn? Cậu nói tiếp:

- Em biết chị yêu hấn ta nhưng hãy nhớ... 8 năm trước ai đã phá hoại cả gia đình và cuộc đời chúng ta! Nếu ông ta không chết thì chúng ta sẽ chết...

- Chị biết rồi...- Cô bình tĩnh hơn, đúng vậy, ba mẹ cô đã phải nhận án tù oan và chịu những hành hạ đau đớn. Hấn và ông ta đều là những kẻ máu lạnh. Gia đình cô không có quyền được sống bình đẳng như họ sao? Ánh mắt Ân rơi vào 1 khoảng không vô định. Cô nhìn mình trong gương, hắt nước vào ỉnh tỉnh. Không thể vì bất cứ lí do gì mà từ bỏ những dự định đã được dự tính. Cô mở cửa đi ra.

Cô đang nằm trên giường thì hấn và Nhi đi đến. Cô nở nụ cười:

- Tôi biết tất cả rồi. Không ngờ cô lại tởm tợ đến thế, thủ đoạn gì cũng không từ!

- Cô...- Nhi nhìn cô trợn mắt, ý cô là gì? Cô ả hoàn toàn không hiểu chút nào. Hấn đang rất mệt mỏi nhìn cô. Cô đứng dậy, đi đến cạnh hấn.

- Anh nghĩ chỉ vì chuyện những 8 năm trước mà tôi sẽ thù hận anh ư? Tôi đâu có thù dai như thế.- Ân nhếch mép rồi kéo tay hấn về bên cô. Hấn cũng hơi ngỡ ngàng vì chuyện này, hấn nên vui hay nên buồn đây? Nhi lùi lại phía sau, Ân đến trước mặt cô ta:

- Cô cũng đòi đĩa đeo chân hạc sao? Được không?- Nụ cười của cô tỏ vẻ khinh miệt rồi quay sang hấn:

- Tôi muốn xuất viện, tại anh mà tôi nhập viện đó.- Cô chu môi như những lúc gặp chuyện bực dọc mà không nói được, hấn cười:

- Được thôi!

Ân liếc cô ả:

- Cô... nhìn cho kĩ đi nha! Nhìn xong thì nhớ bỏ đi...

Cô choàng tay qua cô hấn, rướn người đặt lên má hấn nụ hôn. Cô không hề nghĩ mình sẽ áp môi hấn, điều này làm cô ghê tởm chính bản thân mình. Cô đang bị thù hận vùi lấp chăng? Nhi nóng nảy bỏ đi mà không nói được lời nào. Chính hấn cũng bất ngờ vì cô đã chủ động như thế. Hấn nhếch mép:

- Thích tôi rồi sao?

- Đẹp đi...- Cô đánh vào vai hắn 1 cái rồi đi thay quần áo. Cô đóng cửa phòng tắm lại khóc sụt sùi, cô biết là cô có lỗi với hắn nhưng cô có thể làm gì đây? Ba mẹ và người mình yêu, cô chọn ai? Lau đi những giọt nước mắt sót lại trên má, cô không thể gục ngã và yếu mềm như thế.

Mọi người trong đoàn ai cũng vui mừng khi thấy cô khỏe mạnh trở lại như thế. Khánh cũng chỉ đứng lặng lẽ đằng sau mỉm cười, anh vẫn muốn giữ vững thứ tình bạn được gọi là quá khứ với hắn. Không có gì nặng hơn quá khứ khi chính ta không có cách đặt xuống. 2 con người, 2 suy nghĩ và 2 đầu óc.

Mọi người trở lại làm việc ngay hôm sau. Ân và Phong sẽ hoàn thành cảnh quay cuối cùng của bộ phim và trở về Việt Nam.

1 ngôi nhà màu trắng tuyết đẹp với hoa văn cổ kính và trang nhã. Vườn hoa đầy đủ màu sắc như lễ hội mùa xuân. Hắn và cô đang nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc cùng 2 đứa trẻ kháu khỉnh. Cô nhìn sâu vào đáy mắt hắn, lòng có chút rộn ràng và bồi hồi. Lập tức, cô lại chìm trong hoảng loạn, khi cảnh quay chấm dứt, mọi thứ sẽ biến mất, chỉ còn lại màu đỏ của máu, những con quỷ khát máu đang đối đầu với nhau 1 cách không khoan nhượng. Kẻ mạnh, sẽ là kẻ thắng cuộc. Tuy nhiên, cô ình mơ hết đoạn này, để khi tỉnh giấc, cô vẫn sẽ giữ được nó trong tim mình. Cảnh quay chấm dứt tại đó, cô lại rơi vào những cạm bẫy toan tính mà mình là nạn nhân.

Còn 2 ngày nữa là 1/8. Cô và hắn đặt vé máy bay về trước trong khi mọi người vẫn còn luyến tiếc không khí se lạnh của Hàn Quốc. Hắn đưa cho cô chai nước suối, cô cầm lấy rồi ngã người vào ghế máy bay. Cô nhắm mắt:

- Anh có về đi máy bay nhiều rồi nhỉ?

- Không nhiều, tôi cũng thộc vùng trời như phi công!

Cô đánh vào vai hắn 1 cái, tên này đang cố khoe khoang mình hiểu rộng đây mà. Dù sao, đây cũng là lần thứ 2 cô đi máy bay, hãnh diện chứ? 1 số người con chẳng được đi cơ mà. Hắn siết chặt lấy tay cô:

- Tôi biết, chuyện 8 năm trước là tôi sai, hy vọng... sao chửi bé nhỏ của tôi bỏ qua nhé! Tôi thật sự xin lỗi...

Cô hít thở sâu 1 cái, nhướn mày:

- Nói chuyện sến súa thế, chắc kinh nghiệm tràn trề không biết bao nhiêu cô luôn nhỉ?

- Chỉ có mình cô thôi đó, tôi còn bị Như xếp vào loại khờ khờ mà cứng đầu mới ghê!- Hắn nói.

- À, cũng đúng!- Cô cười, vùng trời bắt đầu tối đen, đoàn hành khách chìm sâu vào giấc ngủ của riêng mình. Tay hắn vẫn nắm chặt tay cô, lâu lâu khẽ siết lại. Liệu có thể như thế này mãi mãi?

.....

Thuận Bảo đang ngồi đối diện bàn ăn với Như nhìn bàn ăn trên bàn. Sáng ra đã tổng cổ cô ta về rồi nhưng chẳng biết sao cô ta vẫn ở đây, hơn nữa còn nấu ăn đủ thứ. Cô cười:

- Ăn thử đi! Em ở lại hôm nay nữa thôi mà...

- Cô không hoàn toàn ở lại mà đi đi về về cứ như đây là ngôi nhà thứ 2 của cô nữa chứ!- Cậu nhún mày.

- Em đã nói là sẽ theo đuổi anh cơ mà!- Cô nháy mắt. Nói đi cũng phải nói lại, cậu đúng là loại người tâm can sắt đá, đối với cô gái đáng yêu như thế này đều không có chút động lòng. Cậu cầm chén lên ăn, ít nhất cũng phải bổ sung đầy đủ dinh dưỡng rồi muốn gì thì làm tiếp. Như mỉm cười, Thuận Bảo là loại người ngoài lạnh trong nóng. Mọi thứ anh nói đều không đúng, chỉ có lòng anh mới thật sự như thế. Cô lúc nào cũng lèo đèo theo anh với ước mong 1 ngày anh sẽ động lòng theo chiến dịch nước chảy đá mòn như đá này hơi... hóa thạch. Cô kéo ghế ngồi đối diện gấp cho cậu miếng thịt rồi cười hì hì. Cậu chỉ khẽ nhếch mép rồi gấp miếng thịt trở lại đĩa, mặt Như chảy dài xuống nhưng không dám có ý kiến.

.....

- Cô nghĩ cô là ai mà dám nói chuyện với ta?- Người đàn ông sắc lạnh nói. Nhi đang ngồi trên chiếc ghế bắt chéo chân, tay khoanh trước ngực.

- Chắc ông cũng không biết, con trai ông yêu con nhỏ đó thế nào đâu nhỉ?

- Ta không cần biết! Ta sẽ giết.chết.những.ai.tiết.lộ.hay.biết.đến. chuyện này... Cô không sợ sao?- Ông nở nụ cười lạnh lẽo. Nhi có chút hoảng sợ nhưng vẫn giữ ý định:
- Tôi chỉ muốn, ông giết chết con nhỏ đó càng sớm càng tốt, tôi sẽ không tiết lộ chuyện này cho ai. Nhất định!- Cô ả đứng lên quay người đi. 1 đứa nhãi ranh mà cũng đòi bàn bạc và yêu cầu 1 ông trùm như ông sao? Con nhóc này đúng là không biết trời đất nhưng ông sẽ giữ lại cái mạng của nó với yêu cầu, nó phải rút Nam Phong ra khỏi con nhỏ đó. Khỏe môi ông nhếch lên đáng sợ rồi ra lệnh:
- Tiếp tục bám theo đi...

23. – Chương 23

Chương 23: Nỗi đau của kẻ lừa đảo. . .

Ân tình cờ nhìn qua kính chiếu hậu 1 chiếc ô tô trên đường. 1 người đàn ông đang cầm 1 cây súng đứng sau con hẻm khuất nhắm về phía cô. Cô thì thầm nhỏ với hân:

- Có người đang nhắm súng vào tôi...

.....

Sân bay vẫn tấp nập người dù bây giờ mới 5 giờ sáng. Hân kéo hành lí của cả 2 người đi bắt taxi. Xung quanh, đã có 1 số fan hâm mộ nhận ra anh và chụp hình lia lịa. Họ lại càng thêm khẳng định về mối quan hệ của 2 diễn viên này. Cô ngã người vào băng ghế taxi, hân ngồi bên cạnh liếc nhìn như không. Cô nhìn hân:

- Có muốn đi đón ba mẹ cùng tôi không?
- Hả?- Hân ngạc nhiên vì lời đề nghị này.
- Xin lỗi anh vì không nói ra chuyện này sớm hơn...- Cô cúi đầu cười buồn, hân xoa đầu cô:
- Tôi mới là người xin lỗi chứ... Tôi đã nói rồi, tôi sẽ bảo vệ cô để bù đắp mọi lỗi lầm...
- Hứa? Không hối hận?- Nụ cười trên mặt cô thoáng tựa muốn cười nửa muốn không, 1 nụ cười bất cần. Cô giơ ngón tay út lên trước mặt hân, hân cũng móc ngón với cô.
- Đúng!- Hân gật đầu chắc chắn. Ân nhìn xuống đôi giày dưới chân mình, ánh mắt có chút xót xa nhưng nhanh chóng biến mất tựa cơn sóng nhỏ xô vào bờ cát. Cô ngẩng đầu lên:
- Khi nào họp báo nhỉ?
- 1 tuần nữa. . .

Cô thở dài, chẳng biết tính mạng cô có thể giữ được đến ngày giới thiệu bộ phim đầu tiên hay không nữa. Đến nhà cô, hân mang hành lí để trước cửa, Bảo ra mở, điệu bộ còn ngáy ngủ. Hân giúp mang vào rồi về nhà mình. Cô nhìn Thuận Bảo:

- Giờ thì chúng ta nên nói cho rõ ra...
- Được thôi...- Cậu nhếch mép rồi ngồi xuống ghế sofa đối diện cô. Ân khẽ nhíu mày:
- Em chắc chắn là hân đúng không?- Cô thật sự mong đó là sự nhầm lẫn. Bảo nghiêng đầu:
- Chị không nhớ hình xăm sau gáy hân à?

Tay cô khẽ nắm lại, hình xăm mặt trời chỉ có người nhà họ Trương mới có. Cô khẽ cắn môi lo âu. Thuận Bảo nhìn cô:

- Chị đang lo lắng cho hân hay cho gia đình ta?

Câu hỏi của cậu mang nặng tính chất phân biệt, chẳng lẽ cô lại nói lo cho hân? Ân thở dài:

- Gia đình...

- Được. Mấy ngày nay em bị theo dõi đó, chị nên chú ý vào những cái kính chiếu hậu của ô tô... Tốt nhất là đi cùng hần, trước tiên, chia rẽ cha con hần đi...- Bảo xoa xoa cằm, cô nhìn:

- Được thôi... Giờ chị mới hiểu lí do tại sao em không cho chị tháo mắt kính và giữ lại bảo tháo, để chị tiếp cận với hần, là thời điểm mà ông ta sẽ truy lùng ráo riết?

- Đúng, em không tin hần sẽ bỏ rơi chị ngay bây giờ!

- Còn em, Như...

- Cũng như chị...- Cậu chặn ngang câu hỏi của cô. Ân chép miệng rồi uể oải đi lên phòng. Cô mở điện thoại ra e ngại bấm vào tấm hình chụp chung của cô và hần. Check làm hình nền xong thì bỏ xó bên cạnh. Cô cũng chỉ là 1 cô gái bình thường, cô muốn sống như mọi người, sống cho chính bản thân, sống cho yêu thương.

9 giờ. . .

Cô và hần vừa dạo vài vòng siêu thị và mua được không ít đồ. Cô chậm rãi đi cạnh hần, ánh mắt lơ đãng vào những thứ xung quanh. Ân tình cờ nhìn qua kính chiếu hậu 1 chiếc ô tô trên đường. 1 người đàn ông đang cầm 1 cây súng đứng sau con hẻm khuất nhắm về phía cô. Cô thì thầm nhỏ với hần:

- Có người đang nhắm súng vào tôi...

Hần nhìn vào kính chiếu hậu, tên đó... bóp cò. Hần nhanh chóng ôm sau lưng kéo cô vào những vận tốc của viên đạn nhanh đến chóng mặt làm trúng vai hần. Tên đó hoảng hốt, quay đầu bỏ chạy. Hần khụy xuống đưa tay cầm lấy vết thương. Ân hoảng loạn, cô không biết cô nên làm gì lúc này. Đây là tính mạng mong manh của cô? Chỉ 1 chút sơ hở là có thể mất trong gang tấc. Lúc này, cô bình tĩnh hơn ngồi xuống cạnh hần, xung quanh khu này vắng vẻ hơn mọi khi và chẳng có chiếc xe nào qua lại. Cô cắn chặt môi mình, cô đau như thể đó là vết thương của mình:

- Đi bệnh viện!

- Không được, sẽ có scandal...- Hần mút môi, mồ hôi trên trán rịn ra như tắm. Mặt hần cũng tái nhợt đi vì đau.

- Anh bị điên à? Mất nhiều máu cũng chết đó! Ai sẽ nghĩ đây là 1 scandal? Mau đi.- Cô bắt chiếc taxi và đi vào với hần, cô liên tục hỏi thúc bác tài phải chạy nhanh cho đến bệnh viện.

Ân ngồi trên băng ghế chờ đợi, 2 tay đan vào nhau. Cô đang nghĩ gì đây? Bia đỡ đạn, tính mạng,... Cô nắm chặt tóc mình cố gắng kiềm chế, cô phát điên mất. 1 lát sau, người bác sĩ đi ra, ông đến trước mặt cô:

- Vết thương không sâu và không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cần tránh những việc nặng ảnh hưởng đến bả vai.

- Vâng...- Cô gật đầu, trong lòng nhẹ nhõm hần đi vào phòng. Đúng là nhà báo rất ưa thích hóng tin tức, nhưng chẳng rõ là ai trong bệnh viện đã thông báo mà họ kéo vào tận phòng để chụp hình cho sắc nét. Cô che mặt mình tránh né ống kính, hần cũng vậy. Cô nóng nảy:

- CÁC NGƯỜI HÃY ĐỂ DIỄN VIÊN CÓ KHÔNG GIAN RIÊNG VÀ NGHỈ NGƠI ĐI. KHÔNG THẤY HẦN ĐANG BỆNH HAY SAO? ĐÂY LÀ 1 VỤ ÁM SÁT, NGƯỜI BỊ ÁM SÁT CHÍNH LÀ TÔI! HẦN ĐÃ ĐỖ GIÚP TÔI NÊN RA NÔNG NỎI NÀY. CÁC NGƯỜI VỪA LÒNG CHƯA???

Sau khi nghe cô quát, 1 số người cũng cảm thấy xấu hổ mà lui lại gục mặt. 1 số thì lại thấy cô hách dịch, nổi tiếng nên chảnh chọe vẫn kênh mặt ngạo mạn như chuyện của bố, bố phải xen vào. Cô mệt nhọc nói nhỏ:

- Các người ra khỏi đây được chứ?

Những con người không mời mà đến đó rốt cuộc cũng chịu buông tha cho họ và đã có những shoot hình đẹp để ngày mai có báo rồi. Hần nhìn đoàn người đã đi xa thì mới gắng khê 2 tiếng: "Chết tiệt!" Cô ngồi xuống cạnh hần, vẻ mặt mệt mỏi quá thể. Hần nhếch mép:

- Tại sao cô lại bị ám sát?

- Tôi nói thật, anh có tin không?- Cô nhìn hắn, ánh mắt thật thà.

- Tin. Nói mau đi!- Hắn sốt ruột.

- Ba anh muốn giết chết gia đình tôi!- Cô cắn chặt môi mình muốn bật máu. Hắn thoáng chút ngạc nhiên nhưng rồi lại nghĩ đến người cha máu lạnh của mình cười khổ 1 tiếng. Nhưng bất gặp được hành động nhỏ đó, Ân nhanh chóng nghĩ đến chuyện anh đã sẵn biết mà không ngăn chặn. Cô có chút hờn giận nhen nhóm. Hắn nói:

- Tôi sẽ giải quyết, tôi sẽ đi gặp ông ta!

- À...ừ...- Cô quay mặt đi, khuôn mặt có chút thất vọng nhưng nhanh chóng thay bằng nụ cười nhếch mép bất cần.

Thuận Bảo quay đầu lại khi nghe có tiếng bước chân đi theo mình. Như đang mỉm cười nhìn cậu.

- Chào anh!- Cô cười rồi chạy đến ngang cạnh cậu. Cậu bực bội né tránh nhưng vẫn đi tiếp, con đường này là của chung, cậu có quyền đi. Như vẫn tươi cười theo sau, có lẽ cô cũng đã quá quen rồi. Cậu đang trên đường đến bệnh viện chỉ cách phim trường vài căn hộ. Ân bảo cậu đến thay cô để mình về nhà tắm rửa. Hắn là Như không biết nên vẫn nhớn nhọc theo cậu. Khi cậu rẽ vào bệnh viện, cô mới bắt ngờ:

- Ai bị gì hả anh?

- Anh cô bị bắn đó!- Cậu trả lời tỉnh bơ rồi đi ngay lên cầu thang bệnh viện. Cô hoảng hốt rồi chạy theo. Cậu đẩy cửa vào, Ân chuẩn bị đi ra. Cô thấy Như thì nhờ vả:

- Đem 1 số đồ dùng của anh em đến giúp chị nha! Để Bảo ở lại với hắn được rồi...

Như nhận ra đây là 1 mệnh lệnh nên cũng quay đầu đi về khi chưa gặp được anh mình. Thuận Bảo nhếch mép đi vào:

- Không ngờ người nằm đây không phải chị tôi mà là anh...

- Tôi đã hứa là sẽ bảo vệ cô ấy...- Hắn nghiêm túc nói.

- Sao cũng được, vậy anh có thể qua mặt ba anh sao?

- Có thể.- Ánh mắt hắn mờ mịt, chắc có lẽ hắn cũng không xác định được độ chính xác cao của câu trả lời.

- Tôi nghĩ mình có nên tin anh không?- Cậu vẫn đang xoáy vào để hắn không thể xoay sở.

- Có thể đó! Ít ra ba tôi không dám giết tôi...- Hắn hừ lạnh 1 tiếng.

- 2 anh em các người đúng là có quyền được sống...- Cậu mỉa mai thấy rõ. Hắn đột nhiên hiểu được ý tứ câu nói bao hàm cả Như thì nói:

- Như nó có thể bị ông ta giết chết bất cứ lúc nào nếu không có tôi.

Nghe đến đây, cậu ngạc nhiên, vậy việc lấy cô làm bia đỡ đạn là vô ích chăng? Cậu cố giữ cho bản thân không dao động nói:

- Anh sợ tôi sẽ lợi dụng cô ta ư?

- Đó là sự thật bởi con bé không có hình xăm, hiểu chưa?- Hắn chứng minh lời mình nói là thật, giọng cũng cứng ngắt khó nghe. Bảo chợt nhận ra, bấy lâu nay cậu đã làm 1 chuyện thật ngớ ngẩn và vô ích. Tay cậu nắm chặt vò thành nắm. Hành động này đã lọt vào mắt hắn, hắn có chút nghi ngờ.

- Những chuyện trước kia chẳng lẽ không được bỏ qua hay sao?- Hắn đau buồn nói.

- Để xem đã!- Cậu đẩy cửa đi ra, Như đang đứng nép ngoài cửa. Cô giật mình khi thấy cậu, chuyện lúc nãy cô đã nghe hết tất cả rồi. Cô chỉ vừa ra ngoài gọi cho Giang đem đồ vào, trở lại đã nghe 2 người nói chuyện gì đó. Cô âm thầm đứng đây nghe ngóng tình hình. Cậu liếc cô ta 1 cái rồi đi thẳng. Cô đẩy cửa vào:

- Anh à, chúng ta đã làm gì sai sao? Chuyện lúc trước nghĩa là gì?

Hắn cũng bất ngờ vì câu hỏi của em gái mình nhưng sớm muộn gì cũng phải biết, hắn chậm rãi kể.

24. – Chương 24

Chương 24: Ngày sum vầy...

Mẹ cô cười hiền từ nhìn 2 đứa con của mình. Bà vẫn đẹp như ngày nào nhưng đã có dấu vết lão hóa, nhìn Ân và bà cứ như 2 giọt nước chỉ khác độ tuổi mà thôi.

Như bàng hoàng khi nghe hắn kể câu chuyện của 8 năm trước. Cô cuối đầu xuống nhìn đôi giày mình đang mang, của Thuận Bảo, thì ra là có nguyên nhân. Cô thở dài rồi kéo ghế ngồi cạnh hắn. Cô buồn bã:

- Hình như ba có thuê người mưu sát Bảo thật, lần trước em cứ tưởng là cứu em bị thương, không ngờ là...
- Anh phải xuất viện.- Hắn nôn nóng đứng dậy, mặc kệ cho bà vai đang siết chặt những dây thần kinh khiến hắn đau muốn ứa nước mắt.
- Anh bình tĩnh đi... Em... sẽ lo chuyện này. Đạo này ba thương em lắm!- Cô kéo hắn ngồi lại giường mỉm cười cho hắn yên tâm. Cô nói muốn đi vệ sinh nên ra ngoài.

Sau khi cánh cửa nhà vệ sinh đóng lại, nước mắt cô rơi. Cô vẫn nhớ như in trong đầu cái ngày cô đến thăm ông, cái ngày mà cô vừa đáp máy bay. Cô đã vui mừng biết bao nhiêu khi hay tin ông cho phép cô trở về quê hương của mình. Người đàn ông quyền lực, máu lạnh đó hoàn toàn không có ý định này mà còn mong muốn cô chết nơi đất khách quê người.” Mày nghĩ là tao sẽ nhận mày là con sao? Mày nghĩ tao sẽ nuôi con giúp người khác à? Mày cũng nên cẩn trọng cái mạng quên của mày đi, có thể tao không kiềm lòng được, không giữ lời hứa với Phong mà tao giết mày! Giờ thì cút đi...”

Như nhớ rõ mồn một từng câu từng chữ tuyệt tình của ông, cô không phải là con của ông thì trách gì chứ? Sau khi về, cô vẫn cố tươi tỉnh và quê đi những lời cay nghiệt đó nhưng chẳng thể nào quên được. . .

Ngày hôm đó, mọi thứ vẫn trôi nhẹ nhàng như mọi khi nhưng không gian trở nên nặng nề hơn. . .

Sáng sớm, Ân và Bảo đã có mặt tại trại giam để đón ba mẹ. Cô lóng ngóng chờ đợi, cả 2 người đều đeo kính đen mang khẩu trang kỹ càng để những tờ báo lá cải không có tin tức gì quá đáng giận. 1 lát sau, ba mẹ của 2 người từ từ đi ra khỏi phòng chờ không khác gì vợ chồng son khiến cô và cậu cười phì rồi chạy đến ôm chầm lấy 2 người. Mẹ cô cười hiền từ nhìn 2 đứa con của mình. Bà vẫn đẹp như ngày nào nhưng đã có dấu vết lão hóa, nhìn Ân và bà cứ như 2 giọt nước chỉ khác độ tuổi mà thôi. Còn ông, ông vẫn giữ được nét nghiêm nghị và cứng rắn nhưng nếp nhăn đã xuất hiện không ít. Họ cùng nhau rời khỏi ngôi nhà sắt ám ảnh đó. Trên đường đón taxi về, Bảo hỏi cô:

- Em nghe chị nói sẽ gọi hắn đi cùng mà...
- Vết thương của hắn chưa lành mà, phải nghỉ ngơi.- Cô thật thà nói, sắc mặt của cậu thay đổi ngay tức khắc. Cô xoa tay cười:
- Chị chỉ muốn gia đình chúng ta đi chung thôi!
- Vậy sao?- Cậu lườm Ân, cô cười già già rồi quay sang mẹ mình:
- Mình đi ăn phở của dì Hai nha!
- Được, mẹ cũng nhớ mùi vị đó lắm nha.- Bà cười hiền từ, ba cô thấy vậy trêu:
- Con nhỏ này vẫn vậy, luôn luôn không để ý đến sự hiện diện của ba!
- Vì mẹ đẹp hơn ba!- Bảo chiêm vào. Mọi người đều cười, cô hy vọng, nụ cười của gia đình sẽ luôn luôn hiện hữu mãi nhưng... có được chăng?

- Ông muốn tôi tìm cách để con nhỏ đó 1 mình đến gặp ông? Được thôi!- Nhi tắt điện thoại cho vào trong túi, không ngờ có ngày cô ta lại là người nắm giữ mạng sống của Thiên Ân.

- Em nhờ anh chuyện này được không?- Cô mỉm cười nhìn Khánh, anh cũng rất ngạc nhiên khi cô tìm đến mình để nhờ vả. Anh hỏi:

- Chuyện gì?

Cô cười tươi rồi nói nguyện vọng của mình, Khánh cũng nhẹ nhàng chấp thuận, trong lòng không khỏi lo lắng.

.....

- Tôi đón ba mẹ về rồi, thấy vết thương anh vẫn chưa lành nên...không báo!- Cô vừa gọt quả táo vừa nói. Hấn chưng hửng:

- Vậy mà bảo tôi đi đón cùng...

- Đừng nhỏ mọn nữa được không?- Cô chu môi, gõ lên đầu hấn 1 cái. Suốt hôm nay cô ở cạnh gia đình mình nên bây giờ mới đến thăm hấn, trời cũng đã tắt lịm nắng, bây giờ là 6 giờ. Hấn thở dài:

- Định cho tôi nằm chảy thây trong đây đến khi nào đây?

- Hết ngày mai thôi, vết thương vẫn còn chảy máu nếu động vào đó.- Cô ra lệnh nhưng cũng không kém phần ân cần, yêu thương. Hấn phì cười:

- Đạo này trông cô người lớn ra!

- Lớn tuổi thì phải chín chắn hơn, ai như anh chứ?- Cô khịt mũi. Có điện thoại gọi đến, cô nghe máy:

- A lô?

- 2 em có sao không? Bị mưa sát hả?- Giọng chị Vân lạnh lạnh bên đầu dây lo lắng. Cô cười:

- Không sao rồi! Chị đi chơi vui chứ?

- À, chị đang lên máy bay để về chuẩn bị họp báo này...- Chị lập tức quên bống những quan tâm cần hỏi.

- Được rồi, khi nào đến nơi thì báo cho em nha!

- OK. Chị lên đây!- Chị tắt máy. Cô đưa cho hấn miếng táo vừa gọt, hấn cười ha hả:

- Nhìn giống người vợ đảm đang lắm đó!

- Tôi nói thật, cưới tôi về thì tôi sẽ không đảm đang lắm đâu. Hơn nữa, chồng tôi phải làm tất cả mọi việc.- Cô cười xảo trá hắc hắc vài cái. Hấn cũng cười trừ chẳng biết nói gì hơn. Được 1 lúc thì Như đẩy cửa vào, vẻ mặt mệt mỏi rõ thấy, có lẽ là đã khóc rất nhiều, mắt sưng húp. Ân và Phong đều biết lí do cho nên không nhắc tới. Cô nói:

- Tối nay chị sẽ ở lại đây, có gì em báo cho Thuận Bảo và ba mẹ giúp chị nha!

- Vâng.- Như nhoẽn miệng cười rồi đặt lên bàn 1 sắp hình:

- Người chụp hình đã lại tìm anh 3 4 lần rồi nhưng anh đều không có ở nhà nên em nhận giúp. 2 người hạnh phúc quá đi!- Cô phụng phịu. Đó là hình hôm bữa hấn và cô mặc kimono để chụp. Cô đỏ mặt khi nhìn thấy tấm ảnh hấn hôn cô, mắt cô mở to ngạc nhiên đến ngổ. Hấn nhìn tấm hình đó mà cười nắc nẻ. Cô lấy duy nhất 1 tấm đó thôi, còn lại để hấn giữ, không hề biết hình đó tận 2 tấm. Đến 8 giờ thì Như đứng dậy ra về. Chỉ còn cô với hấn, do hấn phải tiêm thuốc giảm đau, trong đó có 1 ít thuốc ngủ nên hấn ngủ luôn. Tuy là phòng vip nhưng chỉ có 1 chiếc giường nên cô đẩy hấn qua bên phải, mình nằm nửa chiếc giường còn lại, gối ôm là vạch mức không được đụng tới. Hấn cũng chấp nhận và chìm sâu vào giấc ngủ. Ân xoa xoa màn hình điện thoại đang hiện tin nhắn. Cô quay mặt lại nhìn hấn, hấn đang thở ra đều đều. Cô đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt người con trai này, nước mắt lặng lặng rơi.

.....

Như lang thang trên đường đến nhà Thuận Bảo theo lời Ân dặn. Cô đã thôi bám theo cậu như 1 cái bóng bởi cô hiểu, đâu dễ thay đổi 1 con người, cậu cũng rất là khó chịu. Đang đi đằng xa thì cô nghe có tiếng đánh nhau. Cô nhanh chân chạy đến vì nghĩ rất có thể là cậu bị ba cô mưu sát. Quả như cô dự đoán, Thuận Bảo đang cố né đòn từ những người lạ mặt cầm những cây sắt vung cao hạ xuống với lực điên cuồng muốn lấy mạng. Do quá đông, Thuận Bảo bị đánh ngã, thanh sắt từ tay 1 tên vung lên nhắm vào đầu cậu.*Phịch* cây sắt đã đánh trúng đầu Như... Không 1 chút do dự, cô đã ôm chầm lấy cậu. Bảo hoảng hốt ôm chầm lấy cô. Cô gái bé nhỏ khẽ nở nụ cười:

- Em trả nợ... xong rồi nhé!- Cô ngắt đi trên tay cậu, máu từ đầu không ngừng chảy ra. Những tên kia có chút ngạc nhiên nhưng chẳng mấy chốc mà tiếp tục ra tay với cậu. Bảo hoảng loạn đặt cô xuống rồi giật lấy cây sắt trên tay 1 tên điên cuồng đánh tới tấp, trong đầu cậu lúc này chỉ nghĩ đến việc đưa cô đến bệnh viện càng sớm càng tốt. Chẳng bao lâu cậu đã độ văng tất cả số đó, bé cô chạy đến bệnh viện với tốc độ điên cuồng. Như được đưa vào phòng cấp cứu, trong phút chốc, cậu hiểu ra, Như nói đã trả nợ xong chuyện 8 năm trước dù không liên quan đến cô. Cậu thật ấu trĩ khi có ý định mang cô ra làm bia chắn. Giờ thì cậu đạt được mục đích rồi, chẳng những cậu không thấy vui mà còn... đau lòng. Chắc có lẽ cậu đã quen với việc có cái đuôi nhỏ bám theo. Ân hoảng hốt đi đến:

- Như có sao không?

- Đang nguy kịch, vẫn chưa biết.- Cậu vẫn nhìn xuống đất, không ngẩng đầu mà đáp. Cô không cho hấn hay vì biết hấn sẽ không giữ được bình tĩnh. Cô im lặng ngồi cạnh cậu chờ đợi. Đã 2 tiếng trôi qua mà chẳng có động tĩnh gì. Quần áo của cậu vẫn lấm lem máu vì cậu không chịu rời khỏi đây. 1 lát sau, bác sĩ tháo khẩu trang đi ra.

- Chúng tôi cần máu Rh(-), có ai trong 2 người có nhóm máu đó không? Nó thuộc nhóm máu cực hiếm, hiện nay trong bệnh viện chưa có nhóm máu đó.

- Tôi nhóm máu A, chị tôi nhóm máu AB, chúng tôi sẽ đi tìm người khác, có thời gian không?- Bảo lo lắng. Người bác sĩ lắc đầu:

- Chúng tôi cần trong 15 phút!

Cô mím môi chạy vào phòng của hấn, cô lay vai:

- Anh là nhóm máu Rh(-) đúng không vậy?

- Không. Tôi nhóm máu AB.- Hấn dụi mắt, lơ mơ nói.- Có chuyện gì sao?

- Đến nước này thì tôi không giấu được nữa. Như đang cần máu, rất gấp nếu không sẽ chết đó!

Hấn bật dậy như cái máy chạy ra khỏi phòng. Thuận Bảo đang u uất nhìn hấn với hi vọng cuối cùng. Hấn nắm lấy cổ áo cậu xốc lên:

- Cậu đã làm gì em gái tôi?

- Là ba anh làm đó!- Cậu gằng giọng rồi gạt hấn ra. Người hấn không còn chút sức lực, hấn đang mất kiểm soát. Ân nắm chặt tay mình cố gắng nghĩ xem ai sẽ có nhóm máu đó. Cô giật mình:

- Là ba... Ba có nhóm máu Rh(-)!

- Đúng rồi!- Cậu vui mừng gọi cho ba mình. Ông đang ngồi xem ti vi cùng vợ thì nghe cậu gọi. Ông nghe máy:

- Sao con trai? Giờ còn chưa về nữa?

- Ba đến bệnh viện tiếp máu giúp con đi! 1 người bạn của con đang nguy kịch!

- Bệnh viện gì thế?- Ông cũng gấp gấp theo

- xxx.- Ông tắt máy quay sang vợ mình rồi bắt taxi đến.

5 phút sau. . .

Ông có mặt tại bệnh viện, do làm vệ sĩ cũng không ít kinh nghiệm, có lẽ người bạn đó đã đỡ giúp con ông nên máu mới dính trên áo cậu thế này. Ông khẽ nhìn người con trai ngồi cạnh Ân, ông lập tức nhận ra người nhà họ Trương, trong lòng có chút không muốn giúp. Bà Hải Băng cũng nhận ra điều đó nắm lấy vai ông:

- Khổ cực cũng đã chịu đủ rồi, giúp họ đi!

Ông nhìn bà, bà mỉm cười gật đầu nhẹ nhàng. Thế là mọi thứ tiến triển khả quan hơn. Sau khi nghe bác sĩ báo Như đã khỏe trở lại thì mọi người mới thấy nhẹ nhõm. Ân vẫn ở lại bệnh viện cùng hân, cô gần như thức trắng đêm nay rồi. Ba mẹ và Thuận Bảo về nhà nghỉ ngơi, cậu bảo sáng mai sẽ quay lại. Hân về phòng nhưng không tài nào chợp mắt được cho đến 5 giờ sáng mới chợp mắt được 1 tí. Ân kéo chăn lại cho hân, tay cầm chặt tấm hình, cô quay lưng đi khỏi đó, hy vọng việc cô làm là đúng đắn. . .

*Mai end nha mọi người, Sad hay happy bây giờ??? Đã có ý tưởng truyện mới nhưng chưa biết đặt tên, tên là “Yêu nhau, dám không?” Được không ta??? =)))~ Nghe tên truyện cũng thấy vui vui rồi nhỉ? Truyện kể về 1 cô gái viết tiểu thuyết online hay mơ mộng đến mẫu bạn trai là :” Nhà mặt phố, bố làm to, tiêu chí 3G, không tiếp chân dài nào ngắn!” Nhưng nghiệt duyên lại đưa đẩy cô gặp phải cái tên trùm côn đồ, mà cô cho là thuộc tuyết chân dài nào ngắn không giống như hoàng tử của cô. Mỗi lần có chuyện gì tức giận thì cô cứ cho vào tiểu thuyết của mình mà hành hạ, nào là tên này gay, chen vào tình cảm của nhân vật chính, nam chính sẽ hất hủi và đánh đập. Tóm lại là truyện này sẽ rất nhẹ nhàng, vui vẻ và nhân vật chính không chịu nhiều đau khổ, chỉ đau khi chia tay người trước để đến với người sau mà thôi. Mọi người ủng hộ nhé!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-de-yeu-thuong>